

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ
ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1986

CROIX-ROUGE
HELLENIQUE
DE LA JEUNESSE

FEVRIER 1986

HELLENIC
RED CROSS
YOUTH

FEBRUARY 1986

ΕΤΙΣ ΠΛΑΓΙΕΣ

ΕΛΙΚΩΝΑ

ΤΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΖΗΣΙΜΟΥ ΒΙΡΒΙΛΛΗ

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

ΘΡΑΣΥΛΛΟΣ, Ο ΑΛΗΤΗΣ ΤΗΣ ΧΑΙΡΩΝΕΙΑΣ

— Έγώ δέν ένέκρινα αυτή τήν πάλη, είπε ο Μέδωνας στόν Χαιρέα, ένώ φεύγανε άπ' τό Γυμνάσιο, κι ούτε έγκρίνω τήν φιλία σου μ' αυτόν τόν Θράσυλλο. Έσύ όμως δέν μ' άκούς. Άν τό μάθει ο πατέρας σου, πολύ θά στενοχωρηθεί.

— Έγώ, Μέδωνα, σοϋ τό είπα κι άλλη φορά. Δέν τό έχω φίλο τόν Θράσυλλο. Αυτός πάντα με περιτριγυρίζει και καυχιέται πώς είμαι ο καλύτερός του φίλος. Έγώ μόνο τόν λυπάμαι πού είναι όρφανός, αλλά τόν αποφεύγω σάν φίλο.

— Μά τί είδους παιδί είναι τέλος πάντων αυτός ο Θράσυλλος; ρώτησε ο Χαρίδημος πού ως τώρα δέν μιλούσε, κ' ήταν σάν νά τάχε χαμένα μέ τήν συμπεριφορά του άλλόκοτου αυτού νέου.

— Άπ' όσα ξέρω, άπάντησε ο Μέδωνας, τό παιδί αυτό είχε τήν άτυχία νά όρφανέψει, από τόν πατέρα του. Η μητέρα του πήρε άλλον άντρα και δέν φρόντισε γιά τήν καλή άγωγή του παιδιού της. Ένα άλλο αγοράκι πού έφερε στόν κόσμο γέμισε ζήλια και μίσος τό Θράσυλλο, πού από τότε δέν τόν χωράει τό σπίτι. Γυρίζει μέ παιδιά του δρόμου, κάνει τόν παλικαρά σέ όλους, πειράζει τούς γέρους και τούς σακάτηδες και ξοδεύει όλο του τόν καιρό μέ τά κοκόρια πού τά βάζει νά τσακώνονται. Είναι δεκάξι χρονών κι ακόμα δέν μπορεί νά σκεφθεί τί θά κάνει γιά τό μέλλον του. Ο πατριός του προσπάθησε νά τόν συμμαζέψει, μά δέν τά κατάφερε. Τό παιδί αυτό είναι όνομα και πράγμα Θράσυλλος. Άρχισε μάλιστα από τώρα νά ζητά μέ έπιμονή από τόν πατριό του πού τόν κηδεμονεύει νά του παραχωρήσει τήν μικρή περιουσία πού άφησε ο πατέρας του.

»Λέγεται άκόμη, πώς παρά τή μικρή του ηλικία έχει σχέσεις μέ κάτι παλιανθρώπους, πού κι αυτοί, όπως άκούγεται, έχουν δοσοληψίες μέ μιά συμμορία πού βρίσκεται στά βουνά, κοντά στήν Έλάτεια. Ποιός ξέρει τί ρόλο παίζει αυτό τό παλιόπαιδο...

Κατά τό διάστημα πού ο Μέδωνας έδινε τίς συστάσεις στά παιδιά γιά τόν Θράσυλλο, ο Χαρίδημος είχε άνατριχιάσει όλόκληρος. Τί κακό συναπάντημα ήταν πάλι αυτό πού τούς τάραξε τή γαλήνη και τήν ευθυμία τους...

Γύρισαν στο σπίτι μέ άόριστες άνησυχίες, πού δέν μπορούσαν νά τίς εξηγήσουν.

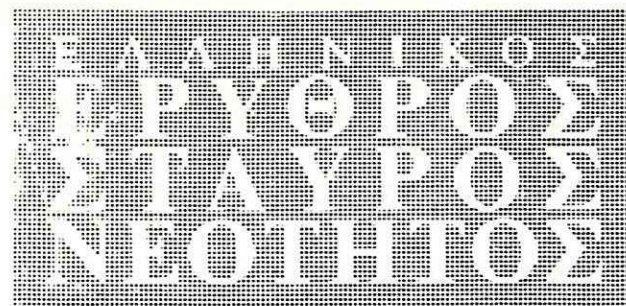
Ο ΘΡΑΣΥΛΛΟΣ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

Ήρθε ο καιρός νά γυρίσει πιά ο Χαρίδημος τήν Άθήνα και έφυγε, αφήνοντας τόν εξάδελφό του πολύ λυπημένο γιά τόν άποχωρισμό του καλού του συντρόφου. Η ζωή τους ξανάρχισε όπως πρώτα, και τά δυό παιδιά δέν έχαναν τήν εύκαιρία πού νά μήν αλληλογραφήσουν και νά μάθουν ο ένας τά νέα του άλλου. Σέ κάποιο γράμμα του μάλιστα ο Χαρίδημος ρωτούσε νά μάθει άπ' τόν Χαιρέα αν βλέπει τόν Θράσυλλο και τί γίνεται τέλος πάντων αυτός ο κακός μπελάς. Μά ο Χαιρέας τόν Θρασύλλο δέν τόν έβλεπε. Είχε νά τόν δει άπ' τήν ημέρα της πάλης στο Γυμνάσιο. Ο άλλος απέφευγε τόν Χαιρέα συστηματικά, άλλ' όχι όμως ότι δέν ένδιαφερόταν νά μαθαίνει γι' αυτόν. Τίς συνήθειές του, τούς περιπάτους του, πού περνούσε τίς ώρες του, και άλλα. Όλα αυτά του χρειάζονταν του Θράσυλλου, γιατί τό πονηρό μυαλό του δέν βρήκε ήσυχία άπ' τήν ημέρα εκείνη και άλλο δέν σκεφτόταν παρά πώς νά εκδικηθεί τόν Χαιρέα. Πώς όμως; Ο ίδιος δέν μπορούσε, γιατί παρά τή θρασύτητά του ήταν αρκετά δειλός. Τή λύση όμως δέν άργησε νά τή βρει και ο κίνδυνος γιά τόν Χαιρέα άρχισε, και μάλιστα μεγάλος.

Άπ' τήν ημέρα του έπεισοδίου στο Γυμνάσιο πέρασαν έξι μήνες. Στο διάστημα αυτό ο Θράσυλλος δέν πολυφαινόταν στήν πόλη. Οί δικοί του, συνηθισμένοι άπ' τόν χαρακτήρα του, δέν πολυανησυχούσαν.

Μιά σκοτεινή βραδυά, άπ' τίς τελευταίες του φθινοπώρου, μιά σκιά, ξεγλυστρώνοντας άπ' τά τελευταία σπίτια της πόλης, προχωρούσε μέ προφύλαξη στο σκοτάδι. Περπατούσε μιά ώρα περίπου, μέσα στά χω-

(Συνέχεια στή σ. 35)

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Γραφεία Συντάξεως: Άλκιβιάδου 4 - Τηλ. 88.32.351
Α' Περίοδος 1924 - 1941 Β' Περίοδος - Έτος 42ο
Τιμή Φύλλου Δρχ. 30
Ετήσια συνδρομή Έσωτ. δρχ. 240 - Έξωτ. 3 ή \$ 10
Εμβάσματα - συνεργασίες: ΕΕΣΝ - Άλκιβιάδου 4, 104 39 ΑΘΗΝΑ
Άριθ Τεύχους 6 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1986

Επιτροπή Συντάξεως του περιοδικού

ΜΙΧ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΒΛΑΧΟΣ
ΔΗΜ. ΚΟΥΤΣΟΥΛΕΛΟΣ, Ι.Μ. ΧΑΤΖΗΦΩΤΗΣ

Υπεύθυνος Συντάξεως
ΖΗΣΙΜΟΣ ΒΙΡΒΙΛΛΗΣ
(Αναπαύσεως 9, Μέτς, Άθήνα)

Υπεύθυνος εκδόσεως
ΕΛΕΝΗ ΠΕΡΙΜΕΝΗ
Ι. Παπανδρέου 48 - Ζωγράφου

Υπεύθυνος τυπογραφείου

Γ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗΣ

(Λεοντίου 23 - Άθήνα)

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ
ΜΙΧΑΗΛΣ ΝΙΚΟΛΙΝΑΚΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελ.
Ζήσιμου Βιρβίλλη: ΣΤΙΣ ΠΛΑΓΙΕΣ ΤΟΥ ΕΛΙΚΩ- ΝΑ	2
Καθηγητού ΟΡ. ΛΟΥΡΙΔΗ: 1986 ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΤΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ	4
Άθ. Άρβανιτή: ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ	7
Στράτη Μυριβίλλη: Η ΛΑΜΠΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ	8
Άλκη Τροπαϊατί: ΤΑ ΚΙΤΡΙΝΑ ΠΟΔΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΗ	10
Δημ. Κ. Κουτσουλέλου: ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΣΤΗΝ ΕΥΡΥΤΑΝΙΑ	12
Παρουσίαση νέων Βιβλίων	14
ΕΡΥΘΡΟΣΤΑΥΡΙΚΑ ΝΕΑ	15
ACTIVITÉS NATIONALES ET INTERNA- TIONALES DE LA CROIX-ROUGE HELLE- NIQUE	18
NATIONAL AND INTERNATIONAL ACTI- VITIES OF THE HELLENIC RED CROSS	20
Μιχάλη Παπαβασιλείου: ΦΩΤΕΙΝΟ ΣΗΜΑΔΙ	22
Γιώτας Καπουρελάκου: ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ	23
Μαρίκας Βελ. Φρέρη: ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΦΥΣΑΡΜΟ- ΝΙΚΑ	24
ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ: ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΟ ΑΝΤΕΝ	26
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΤΗΛΗ - ΔΙΑΦΟΡΑ	28
Ζώη Άζωτου: ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ- ΛΗ	29
ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΜΑΣ	31
ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ	32
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ	34

CONTENTS

	Page
ZISSIMOS VIRVILLIS: On the Slopes of Helicon Mount	2
PROFESSOR ORESTES LOURIDIS: 1986 International Year of Peace	4
ATHAN ARVANITIS: Greek Tradition	7
STRATIS MYRIVILIS: Palamas' Lamp	8
ALKIS TROPEATIS: Avgoustis' Yellow Shoes	10
DEM. K. KOUTSOULELOS: Travelling to Eurytania	12
PRESENTATION OF NEW BOOKS	14
RED CROSS NEWS	15
ACTIVITÉS NATIONALES ET INTERNA- TIONALES DE LA CROIX-ROUGE HELLE- NIQUE	18
NATIONAL AND INTERNATIONAL ACTI- VITIES OF THE HELLENIC RED CROSS	20
MICHAEL PAPAVALASSIOU: The Bright Sien	22
GIOTA KAPOURELAKOU: The Message of the Olympic Games	23
MARIKA VEL. FRERIS: A Small Harmonica TRAVELLING WITH THE FATHER: A WALK TO ADEN	24
SOCIAL COLUMN — VARIOUS SOCIAL EVENTS	26
ZOIS AZOTOS: CHRYSOULIS' SECRET	29
OUR MAIL	31
OUR READERS' COLLABORATION	32
PUZZLES	34

CONTENUS

	Page
Zissimos Virvillis: AU PENTES DE LA MONTAGNE HELLICON, recit de l' Antiqui- te Grecque	2
PROFESSEUR Or. Louridis: 1986, ANNÉE INTERNATIONAL DE LA PAIX	4
Ath. Arvanitis: LA TRADITION GREQUE	7
Stratis Myrivilis: LA LAMPE DE PALAMAS	8
Alkis Tropeatis: LES CHAUSSURES JA- LUNES D' AVGOUTIS	10
Dem. Koutsoulelos: VOYAGE EN EVRYTA- NIA	12
PRESENTATION DE NOUVEAUX LIVRES	14
LES NOUVELLES DE LA CROIX-ROUGE	15
ACTIVITES NATIONALES ET INTERNA- TIONALES DE LA CROIX-ROUGE HELLE- NIQUE	18
NATIONAL AND INTERNATIONAL ACTI- VITIES OF THE HELLENIC RED CROSS	20
Michali Papavassiliou: SIGNE LUMINEUX	22
Yiota Kapourelakou: LE MESSAGE DES JEUX OLYMPIQUES	23
Marika Vel. Freri: UN PETIT ACCORDEON Un voyage avec le pere: UNE PROMENADE A ADEN	24
COLONNE DE LA VIE SOCIALE DE LA CROIX-ROUGE HELLENIQUE-DIVERS	26
Zois Azotos: LES SECRET DE CHRISSOU- LIS	28
NOTRE CORRESPONDANCE	29
Collaborations de nos Lecteurs	31
Jeux Intellectuels	32

1986, ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΤΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Στις 24 Ὀκτωβρίου 1985, σέ μία πανηγυρική συνεδρία τῆς Γενικῆς Συνελεύσεώς τους, τά Ἠνωμένα Ἔθνη ἀποπεράτωσαν τίς συζητήσεις τους γιά τόν ἐορτασμό τῆς τεσσαρακοστῆς ἐπετείου τους. Ταυτόχρονα, ἡ Γενική Συνέλευσις τῶν Η.Ε. ἀνακήρυξε ἐπίσημως τό ἔτος 1986 σάν Διεθνές Ἔτος τῆς Εἰρήνης. Στό κείμενο τῆς ἀνακηρύξεως αὐτῆς, ἡ Γενική Συνέλευσις καλεῖ ὅλους τοὺς λαούς νά στοιχίσουν στόν Ὄργανισμό τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν γιά τήν ἐφαρμογή μιᾶς ἀποφασιστικῆς δράσεως γιά τήν διάσωση τῆς εἰρήνης καί τοῦ μέλλοντος τῆς ἀνθρωπότητας.

Κατά τήν σχετική συζήτηση στή Γενική Συνέλευση τοῦ Ο.Η.Ε., ὁ Γενικός Γραμματέας, κ. Javier Perez de Cuellar, ὑπόμνησε τό γεγονός ὅτι, ἐάν ὁ ἐορτασμός τῆς 40ῆς ἐπετείου τοῦ Ο.Η.Ε. περιβλήθῃ μέ τόση σημασία, τοῦτο ὀφείλεται στό ὅτι οἱ διεθνεῖς σχέσεις ἔχουν φθάσει σέ σημεῖο κρίσεως. Ὑπενθυμίζοντας, κυρίως, τά προβλήματα τῶν ναρκωτικῶν, τῆς τρομοκρατίας τῆς ἐπισπείσεως τῶν ἐξοπλισμῶν, τῆς καταπατήσεως τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, ὡς καί τῆς ἀλληλοεξαρτήσεως μεταξύ τῶν βιομηχανοποιημένων καί τῶν ὑποαναπτύκτων χωρῶν, ὁ Γενικός Γραμματέας τοῦ Ο.Η.Ε. κάλεσε τίς κυβερνήσεις νά συνεργασθοῦν γιά νά ἐπιβληθεῖ ἕνας «κώδιξ» συμπεριφορᾶς, πού θά ἀποκαταστήσει τοὺς κανόνες τῆς ἀβρότητας καί τῆς εὐγενείας στόν διεθνή τρόπο ζωῆς καί διαγωγῆς.

Στή Γενική αὐτή Συνέλευση τοῦ Ο.Η.Ε., τῆς ὁποίας οἱ ἐργασίες ἄρχισαν στίς 16 Ὀκτωβρίου, ἔλαβαν τό λόγο 93 ἀρχηγοί Κρατῶν, Πρωθυπουργοί καί Εἰδικοί Ἀπεσταλμένοι, ἐνῶ εἶχαν ἤδη μέ παρεμβάσεις γνωστοποιήσει προηγουμένως τίς ἀπόψεις τους καί ἄλλοι 27 Ἀντιπρόσωποι Κρατῶν.

Συμπληρώνοντας παλαιότερο (1979) σύνθημά μου: «Ἡ ἀδελφοσύνη τῆς ἀνθρωπότητας διά τῆς ἀδελφοσύνης τῆς Ἐρυθροσταυρικῆς Νεότητος», μέ τό ἐπίκαιρο σήμερα: «Ἡ ἀδελφοσύνη τῆς Ἐρυθροσταυρικῆς Νεότητος σάν παράγων τῆς Διεθνούς Εἰρήνης», θέλω νά διατρανώσω τήν πεποίθησή μου ὅτι, ἡ βαθεῖα κρίσις πού ὑπάρχει στίς διαπροσωπικές σχέσεις τῶν ἀνθρώπων, θά ἦταν δυνατό νά διευθετηθεῖ τελικά καί κατά τρόπο εἰρηνικό καί ὅλοι οἱ λαοί τοῦ κόσμου ν' ἀπολαμβάνουν τά ἀγαθά τῆς πραγματικῆς εἰρήνης, ἂν αὐτή στηριζόταν στήν ἀληθινὴ ἀγάπη καί στήν ἀδολή ἀδελφοσύνη τῆς Παγκόσμιας Νεολαίας γενικώτερα, ὡς καί τῆς Διεθνούς Ἐρυθροσταυρικῆς Νεότητος εἰδικώτερα. Καί πιστεύω ἀκόμη, ὅτι χωρίς τήν προσπάθεια γιά τήν προδιδασκαλία, τήν διάδοση καί τήν ἐφαρμογή τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀνθρωπιστικοῦ Πνεύματος καί τῶν ἀγαθῶν μεταξύ τῶν νέων ἀνθρώπων σχέσεων, χωρίς τήν ἀδέλφωση τοῦ ἀνθρωπιστικοῦ λόγου μέ τήν χριστιανική ζωή, χωρίς τήν μεταξύ τῶν νέων ἐδραίωση τοῦ ἀλληλοσεβασμοῦ τῆς ἀμοιβαίας κατανοήσεως, τῆς στενῆς συνεργασίας καί εἰλικρινοῦς ἀλληλεγγύης, τῆς ἀδελφοσύνης καί τῆς χριστιανικῆς ἀρετῆς καί ἀγάπης, δέν ἐπιτρέπεται νά ἔχουμε καί τήν ἀπειροελάχιστη ἀκόμη ἐλπίδα φιλόφρονος αὐταπάτης ὡς πρός τήν δυνατότητα τῆς ἐπικρατήσεως μιᾶς διαρκοῦς παγκόσμιας εἰρήνης. Καί τοῦτο, γιατί ἡ εἰρήνη δέν μπορεῖ νά βασισθεῖ καί νά θεμελιωθεῖ ἐπάνω σέ οὐτοπιστικές χίμαιρες καί σέ ἀόριστες καί κατά βάθος ἄχρηστες, ἂν καί μεγαλόστομες, ὠραιολογίες, πού εἰπώθηκαν καί λέγονται «κατά κόρον», ἀκόμη καί ἀπό ἐπίσημα χεῖλη καί πού δέν ἀποτελοῦν, σέ τελευταία ἀνάλυση, παρά μία ὠραιοποιημένη ἐπίδειξη φαρισαϊσμοῦ, ὁ ὁποῖος δέν ἀπαλλάσσει βέβαια ἀπό βαρεῖες εὐθύνες!

Ἐκεῖνο, λοιπόν, γιά τό ὁποῖο πρέπει νά φροντίσουν οἱ «ἐπαῖοντες», εἶναι ἡ μέ ἐπίγνωση πορεία τῶν σύγχρονων ἀνθρώπων καί μάλιστα τῶν νέων ἀνθρώπων. Τόν τόσο ὁμως ἀπαραίτητο καί πάντα καινούριο αὐτό προσανατολισμό, τήν ὑψηλή θεώρηση τῆς ζωῆς καί τήν ψυχική εἰρήνη γιά τήν μέ ἐπίγνωση πορεία τῆς ἀνθρωπότητος, πρέπει νά τήν ἀποδεχτοῦν καί οἱ σύγχρονοι νέοι μέ ἀπόλυτη σοβαρότητα, μέ ἀνυπόκριτη εἰλικρίνεια, μέ συνεχῆ καί συνεπῆ ἐντιμότητα, μέ αὐθόρμητη, ἐλεύθερη καί ἀβίαστη συναίνεση καί βούληση, μέ εὐσυνειδησία καί, πρό πάντων, χωρίς σκοπιμότητες καί κακοπιστίες. Κι ἄς τονίσουμε ἀκόμη, ὅτι ἡ ἐπιστροφή τῆς Νεότητος στήν πορεία αὐτή, πρέπει νά γίνῃ μέ ἔργα κι ὄχι μόνο μέ λόγια – μέ «ἔπεα πτερόεντα» καί μάλιστα μέ πίστη στόν ὑπέροχο ὕμνο τῆς Ἀγάπης τοῦ θείου Παύλου, τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν: «Νυνὶ δέ μένει πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη, τά τρία ταῦτα· μεῖζων δέ τούτων ἡ ἀγάπη». Πρέπει ἀκόμη «τόν ἀνθρωπον γράμματα μαθεῖν καί μαθόντα νοῦν ἔχειν καί ἀνθρωπον εἶναι» γιά τήν καταπολέμηση τῆς μισανθρωπίας καί τῆς ἀποθηριώσεως τοῦ μεταπολεμικοῦ ἀνθρώπου καί γιά τήν πίστη στό ἀξίωμα ὅτι τό ἀτομικό συμφέρον ἐνυπάρχει στό συνολικό συμφέρον.

Στή ἐπιβαλλομένη πιά παγκόσμια αὐτή ἐξόρμηση γιά τήν ἐπίτευξη τῆς περιπόθητης εἰρήνης, τό Διεθνές Ἐρυθροσταυρικό Κίνημα, μέ τά 290 ἑκατομμύρια τῶν ἐνεργῶν – τακτικῶν – Μελῶν του, ἐπιβάλλεται, δικαιούται, ἀλλά καί μπορεῖ οὐσιαστικά νά βοηθήσῃ, κυρίως μέ τήν παμμέγιστη στρατιά τῶν νέων του, πού διδάχθηκαν νά σέβονται ἀπόλυτα τήν ἀνάγκη τῆς παγκόσμιας ἀδελφοσύνης, πού ἔχουν ἀποκλειστική καί ἀδιάπτωτη φροντίδα γιά τήν ἀνθρωπότητα καί γιά τήν ὑποστήριξη καί τήν διαφύλαξη τῶν ἀξιῶν καί τῶν πεπρωμένων τῆς ἐναντίον κάθε εἶδους ἐπιβουλῆς καί κινδύνου. Καί αὐτά τά ἐπιποθεῖ ἡ Ἐρυθροσταυρική Νεολαία, γιατί, ἡ κατάλληλη καί ἐλεγχόμενη πάντα προπαίδεια τῆς στό Διεθνές Ἀνθρωπιστικό Δίκαιο καί στά Δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά καί ὁ ἐθελούσιος χαρακτήρας τῆς υπεύθυνης προσφορᾶς τῶν καλῶν ὑπηρεσιῶν τῆς, ἐνθουσιάζουν τά μύχια τῆς νεανικῆς ψυχῆς τῆς καί ἔτσι, ἡ παγκόσμια στρατιά τῶν Ἐρυθροσταυριτῶν τῆς Νεότητος, μπορεῖ κάλλιστα νά βοηθήσῃ τοὺς κρατικούς φορεῖς καί τοὺς φθασμένους στήν ἡλικία, στίς γνώσεις καί στήν κοινωνική εὐδοκίμηση, στήν ἐφαρμογή μιᾶς Παγκόσμιας Εἰρηνευτικῆς Πολιτικῆς, παρ' ὅλα τά συνεχῶς ἐναλλασσόμενα καταλυτικά ρεύματα τῆς κοσμογονικῆς ἐποχῆς μας.

Ἔτσι, ἡ Ἐρυθροσταυρική Νεότης, μέ ἀνθρωπιστική προπαίδεια καί προσέγγιση, μέ ἐπίγνωση τῆς ἀνθρώπινης ἀνάγκης, μέ ἰδιοσυστασιακά καί ἐπικτήτα κατεστημένο καί καλλιεργημένο τόν πόθο γιά φιλάδελφη συμβίωση καί ἀλληλεγγύη μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, ἔχει, «φύσει καί θέσει», σάν μία μόνιμη προτεραιότητα σκοπομένου, τήν πραγματικὴ εἰρήνη τῶν λαῶν τῆς γῆς καί ὀνειρεύεται νά βοηθήσῃ γιά τήν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου γένους ἀπ' τὰ δεινὰ ἐνός πυρηνικοῦ πολέμου, νά σώσῃ τοὺς συνανθρώπους τῆς, πού, σχεδόν καθολοκληρία, μεταβλήθηκαν σήμερα σέ ἄθλια θύματα τῶν ἀλληπρόσαςτων φανατισμῶν καί τῶν ἐπικινδύνων γιά τήν ἐπιβίωσή τους ματαιοδοξιῶν.

Ἐπιθυμῶ, πάντως, νά διαβεβαιώσω καί νά τονίσω υπεύθυνα ὅτι, τό Διεθνές Ἀνθρωπιστικό Κίνημα, στό σύνολό του, ἐκφράζει καί ἐμπρακτὰ ἀντιπροσωπεύει, μέ συνέπεια καί μέ συνέχεια ζηλευτά, τό ἀνθρωπιστικό ἰδεῶδες καί, ὅτι οἱ ἡγέτες του ἐπικουροῦν πάντα κάθε θετική προσπάθεια γιά τήν ἀνέλιξη καί διάδοση τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀνθρωπιστικοῦ Πνεύματος καί τῶν ἀλληλεγγύης, τῆς ἀδελφοσύνης καί τῆς χριστιανικῆς ἀρετῆς καί ἀγάπης, δέν ἐπιτρέπεται νά ἔχουμε καί τήν ἀπειροελάχιστη ἀκόμη ἐλπίδα φιλόφρονος αὐταπάτης ὡς πρός τήν δυνατότητα τῆς ἐπικρατήσεως μιᾶς διαρκοῦς παγκόσμιας εἰρήνης. Καί τοῦτο, γιατί ἡ εἰρήνη δέν μπορεῖ νά βασισθεῖ καί νά θεμελιωθεῖ ἐπάνω σέ οὐτοπιστικές χίμαιρες καί σέ ἀόριστες καί κατά βάθος ἄχρηστες, ἂν καί μεγαλόστομες, ὠραιολογίες, πού εἰπώθηκαν καί λέγονται «κατά κόρον», ἀκόμη καί ἀπό ἐπίσημα χεῖλη καί πού δέν ἀποτελοῦν, σέ τελευταία ἀνάλυση, παρά μία ὠραιοποιημένη ἐπίδειξη φαρισαϊσμοῦ, ὁ ὁποῖος δέν ἀπαλλάσσει βέβαια ἀπό βαρεῖες εὐθύνες!

Αυτή τήν φιλειρηνική πολιτική πρεσβεύουν, εύλαβοῦνται καί ὑποστηρίζουν οἱ ἀνά τόν κόσμον Ἑρυθροσταυρίτες.

Εἶθε, λοιπόν, οἱ μεταξύ τῶν ἀνθρώπων σχέσεις, νά ἀποβοῦν στενές καί ἐγκάρδιες, εἶθε, ἀκόμη, νά γίνουν, ἡ ἀνθρωπιστική πίστις καί τό ἰδανικό τῆς εἰρήνης, τά ἰδεώδη ὁλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητος καί μάλιστα τά ἰδεώδη ὁλόκληρης τῆς ζωῆς τῶν νέων, νά γίνουν, δηλαδή, τά μεγάλα αἰτήματα τῆς ζωῆς τῆς Νεολαίας. Εἶθε, τελικά, ἡ εἰρηνιστική κίνησις τῆς Ἑρυθροσταυρικής Νεολαίας καί τό ἀνθρωπιστικό δίκαιο, «πιστεύω» μου καί θέμα εἰσηγήσεώς μου στό ΣΤ' Συνέδριο τοῦ Ἰνστιτούτου τοῦ Διεθνούς Δημοσίου Δικαίου καί τῶν Διεθνῶν Σχέσεων τῆς Θεσσαλονίκης (28 Αὐγούστου 1978), νά παγιώσουν μιά τόσο περιπόθητη παγκόσμια εἰρήνη, γιά νά μή διαπιστωθεῖ, μέ φρίκη καί μέ ντροπή γιά μιά ἀκόμη φορά, τό «homo homini lupus», δηλ. ὁ ἀνθρώπος εἶναι γιά τόν ἀνθρώπο λύκος καί γιά νά ὑλοποιηθεῖ, ἔμπρακτα καί ὁλοκληρωτικά, ἡ θεωρητικά ἐλπιδοφόρα ἀνακήρυξις, ἀπό τόν Ο.Η.Ε., τοῦ ἔτους 1986 σάν Διεθνούς ἔτους τῆς Εἰρήνης. Ἀλλά μιᾶς εἰρήνης, πού, κατά παγκόσμια ἀπαιτήση θά εἶναι πραγματικά παγκόσμια καί μόνιμη, μιᾶς εἰρήνης, ἡ ὁποία, ὅπως ἔγραφα στήν εἰσηγήσή μου στήν 2η Παγκόσμια Ἑρυθροσταυρική Διάσκεψη γιά τήν Εἰρήνη (Φινλανδία - νῆσοι Ἀαλανδ - Σουηδία - Στοκχόλμη, 2-7/9/1984), ὑπό τόν τίτλο: «Participation positive, efficace et dirigée des Sociétés Nationales de la Croix - Rouge et du Croissant - Rouge a la promotion d' une paix mondiale durable et véritable», προϋποθέτει ἄρση τῶν τάσεων καί τῶν πιέσεων, τῶν βιαιοτήτων καί τῶν βιαιοπραγιῶν, τῶν φυλετικῶν διακρίσεων, τῆς καταπατήσεως τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, διακοπή τῆς συνεχιζομένης σήμερα ἐντατικής παραγωγῆς πολεμοφοδίων κάθε μορφῆς - κλασσικῶν καί πυρηνικῶν -, ἐπιβάλλει τήν εἰλικρινή ἀπόκτηση τῆς συναισθησεως τῆς ἐννοίας τῆς εἰρήνης, βασιζέται στήν ἀγάπη τοῦ πλησίον, ἀπαίτει τήν ὑπαρξη τοῦ πνεύματος τῆς δικαιοσύνης, τήν ἐννοια τῆς εἰρηνικῆς συνυπάρξεως καί συμβιώσεως καί τήν ἀνάγκη τῆς πιστῆς ἐφαρμογῆς τοῦ δόγματος τῆς ἐξημερώσεως τῶν λαῶν καί τῆς τηρήσεως τῶν ἐπτά θεμελιωδῶν ἀρχῶν τοῦ Διεθνούς Ἑρυθροσταυρικοῦ Κινήματος.

Συμπερασματικά, πιστεύουμε ὅτι ἡ εἰρήνη θά βασιλεύσει ἐπὶ τῶν λαῶν τῆς γῆς, ἂν ἡ καρδιά καί ἡ λογική ἐπικρατοῦν καί καθοδηγοῦν τίς σκέψεις μας, τίς ἀποφάσεις μας καί τίς ἐνέργειές μας καί κυρίως ἐκεῖνες τῶν πολιτικῶν μας καί ἂν κατορθώσουμε νά καταστειλοῦμε τό βασίλειο τῆς ὑποψίας, τοῦ μίσους, τῶν παράνομων καί παράλογων καί ἀπληστων ὀρέξεων, τῶν ἐπιτήδεια ἐκτοξευόμενων φημῶν καί τοῦ ἀγχους τοῦ φόβου γιά ἐπικείμενους κινδύνους - τήν στίς ἡμέρες μας ἀποκληθεῖσα «κινδυνολογία» - καί ἂν τό ἰδεώδες τῆς εἰρήνης ἀποβεῖ τό ἰδανικό τῆς παγκόσμιας Νεολαίας, ἡ ὁποία θά ἀποφασίσει νά ἐγγραφεῖ, θετικά καί ἀναμφισβήτητα ἐχθρική στίς ὁποιοδήποτε καί γιά ὁποιοδήποτε λόγο ταραχές καί βιαιοπραγίες, στή δυσπιστία, στίς ψυχικές καί στίς σωματικές ταλαιπωρίες καί στά βασανιστήρια, στήν τρομοκρατία, στούς ἐξοπλισμούς καί στήν μή εἰρηνική διευθέτηση τῶν διαφορῶν καί τῶν ἐνόπλων συρράξεων.

Τό ἰδεώδες τῆς εἰρήνης δέν μπορεῖ παρά νά μεταβληθεῖ σέ μιά ζωντανή πραγματικότητα, δέν μπορεῖ παρά νά νικήσει τοὺς ἐχθρούς της, ἡ εἰρηνευτική κίνησις τῶν νέων, γιατί ἀπλούστατα οἱ νέοι καί ἡ εἰρήνη συμβαδίζουν καί ζοῦν παράλληλο βίο, γιατί οἱ νέοι προτιμοῦν τήν εἰρήνη - πού εἶναι δεμένη μέ τό «εἰρήνη ὑμῖν» καί τό «δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπὶ γῆς εἰρήνη» - ἀπό τήν καταλυτική τῶν πάντων νοοτροπία τῶν «γερακιῶν», πού ταυτολογοῦν τήν εἰρήνη μέ τήν ἰσορροπία τοῦ τρόμου τῆς πυρηνικῆς καταστροφῆς.

Ὅχι! Τελικά ὁ ἀφοπλισμός πού φωλιάζει στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων, μέ τό βαθύ νόημα τοῦ «ἀγαπάτε ἀλλήλους», θά κατισχύσει τῶν ἐξοπλισμῶν.

Σ' ἓνα περασμένο καιρό, ὄχι πολύ μακρινό, ἡ πολιτεία εἶχε ἀφιερῶσει ἓνα ὁλόκληρο χρόνο στήν Ἑλληνική παράδοση. Ἀλλ' ἡ παράδοση δέν ἔχει χαρακτηριστικό. Ἀπό τήν φύση της καί τήν ὑφή της εἶναι διαχρονική, γιατί διαπερνά τόν χρόνο, ἐνῶ συμπορεύεται μαζί του. Γι' αὐτό τό νά μελετᾷ καί νά λογίζεται κανεῖς τήν παράδοση δέν εἶναι θέμα στιγμῶν μέσα στό χρόνο, ἀφοῦ ἡ ἴδια εἶναι μιά ἀείρων ὅσο καί ἀείζων πραγματικότητα.

Δέν εἶναι λοιπόν ὑπόθεση ἀναφορᾶς της σ' ἓνα χρόνο ἀλλά καθημερινό μέλημα. Ταύτιση της μ' αὐτή καί ταυτότητά μας προσωπική καί ἐθνική. Κι' ὅταν ἀκόμα καθιερώσουμε γ' αὐτή ἓνα συγκεκριμένο χρόνο αὐτό δέν σκοπεῖ στήν ἀποτίμησή της ἀπό μέρους μας, ἀφοῦ ἡ ἴδια, εἶναι τό περιεχόμενο καί ἡ ἔκφραση ἀξιών - εἶναι αὐτοαξία -, ἀλλά στό κατά πόσο ἐμεῖς ἐξ ὑποκειμένου σάν πρόσωπα καί σάν ἐθνική ὁλότητα ἔχουμε κάνει τήν ἐκτίμησή, σέ βάθος καί ἔκταση, αὐτῆς τῆς παραδόσεως. Κατά πόσον ἐμεῖς ἔχουμε ἀρραγή ὁργανικότητα σχέσεως, βιώνουμε καί γινόμαστε ζωντανοί φορεῖς τῆς παραδόσεως, κρίκοι πού συνάπτουν τό παρελθόν μέ τό παρόν, καί αὐτά σέ προδρομική σχέση γιά τό μέλλον, ρεῖθρο, μέσα ἀπό τό ὁποῖο περνάει τό νερό τοῦ πνεύματος καί μαζί εἴμαστε καί μεῖς μέρος αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ.

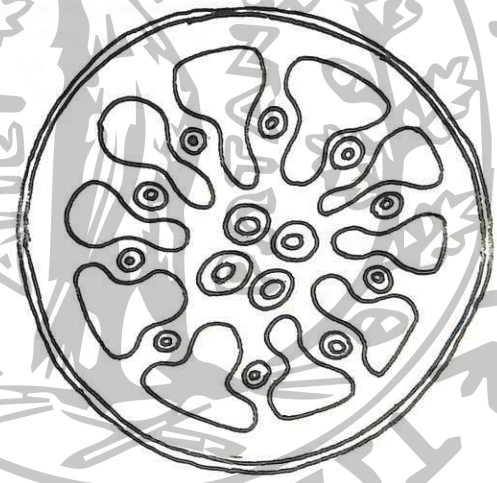
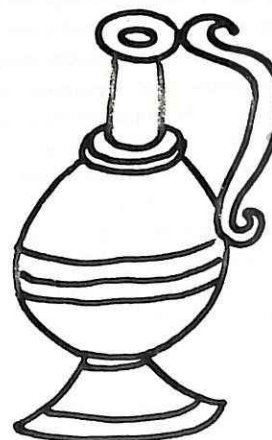
Γιατί παράδοση δέν εἶναι ἡ χρονική συνέχεια, οὔτε ἡ λογική συνάφεια τοῦ χθές μέ τό σήμερα καί τοῦ σήμερα μέ τό αὔριο. Εἶναι ἡ ἐνότητα τῆς πνευματικῆς δημιουργίας σ' ὅλες της τίς φάσεις καί σ' ὅλες της τίς ἐκφάνσεις στό αἰώνιο παρόν τῆς ιστορίας. Κι' ὁ ἀνθρώπος δέν εἶναι, δέν μπορεῖ νά εἶναι, τό ἄλλο, ὁ τρίτος, ὁ θεωρός αὐτοῦ τοῦ πνευματικοῦ γίνεσθαι, εἶναι ἡ μέτοχος ἡ καταλύτης.

Ἡ ἑλληνική παράδοση στήν πολυεδρικότητά της δέν νοεῖται σάν κατάλοιπο τοῦ παρελθόντος, ὅπως ἐνδέχεται παραξηγημένα νά ἐκληφθεῖ. Δέν εἶναι τό μουσικό ἀντικείμενο, τό νεκρό, ὅσο εὐγλωττο καί ἂν εἶναι. Αὐτό δέν εἶναι παρά τά ἀπτά ἀχνάρια πού ἀφῆσε τό δημιουργικό πνεῦμα στήν πορεία του μέσα στό χρόνο. Εἶναι μόνο μαρτυρίες τῆς παραδόσεως. Ἡ ὀνοματοθέτησή της γίνεται καί χαρακτηρισμός της. Δέν καταλείπει, ἀλλά παραδίδει ὁ ζωντανός στόν ζωντανό τό κατά τήν ὑπαρξη ζῶν.

Ἡ ἐννοια ἔχει ἓνα δυναμισμό συγκλονιστικό. Εἶναι παράδοση τῆς ψυχῆς, τῆς ὑπάρξεως, τῆς ἐλληνικότητος, μ' ὅλα τά χαρακτηριστικά πού τήν συνθέτουν - τά ἐξωτερικά γνωρίσματα, αὐτά πού τά ἀντιλαμβανόμεθα ἀμεσώτερα καί τά ἐσωτερικά στοιχεία της. Ἡ ἄρνηση της ἀπό μέρους μας σημαίνει ἀποτομή ἀπό τήν πνευματική ζωή τοῦ ἐθνους, ἀποξένωση ἀπό κύρια πηγή ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητος. Σημαίνει ἄρνηση καί κατάλυση καί θάνατο. Ἡ μέθεξη σημαίνει καταξίωση. Ἡ ἄρνησή της παίρνει διαστάσεις τραγικές γιά τόν Ἕλληνα. Τί ἀπομένει ἀπ' αὐτόν; Θά ἀφανιστεῖ στήν ἀκατάσχετη ὄρμη τῶν ἀνέμων πού φυσοῦν ἀπ' ὅλες τίς μεριές τῆς γῆς.

Ὁ ἐνσυνείδητος ἐγκεντρισμός σ' αὐτή δηλώνει τήν μόνιμη καί πολύτιμη παρουσία, ἀκατάλυτη στό χρόνο καί ἀδιαμφισβήτητη στήν ἀξία της, μέσα στόν κόσμο. Στόν κόσμο, μέ τίς πανανθρώπινες διαστάσεις του, στήν οἰκουμενικότητά του. Αὐτή ἡ τιμή καί αὐτή ἡ κλήση γίνεται στόν καθένα μας. Στό κάθε νεοέλληνα πού θέλει νά ζήσει σάν μιά παρουσία ἀξιών μέσα σ' αὐτόν.

ΑΘΑΝ. Κ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ Κ.Δ.Σ. ΤΟΥ Ε.Ε.Σ.Ν.

Ἡ Λάμπα τοῦ Παλαμᾶ

ΣΤΡΑΤΗ ΜΥΡΙΒΗΛΗ

Στις 27 Φεβρουαρίου συμπληρώνονται 43 χρόνια από το θάνατο του ποιητή του ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΓΥΦΤΟΥ, ΤΗΣ ΦΛΟΓΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ, ΤΗΣ ΑΣΑΛΕΥΤΗΣ ΖΩΗΣ. Έφυγε τότε (1943) που η πατρίδα μας βογγούσε κάτω από τη μπότα του Γερμανού και του Ιταλού κατακτητή.

Το μήνυμα του θανάτου του συντάραξε όλη την Ελλάδα. Κανένας δεν έμεινε ασυγκίνητος. Ολόκληρο το Έθνος βρέθηκε κοντά του με την καρδιά πληγωμένη.

Στις 28 Φεβρουαρίου έγινε η κηδεία του. Ο λαός ασυγκράτητος ξεχύθηκε στους δρόμους, χωρίς να λογαριάσει τον κατακτητή. Ακολούθησε το νεκρό ως την τελευταία του κατοικία, στο Α' νεκροταφείο της Αθήνας. Πρώτος αποχαιρέτησε τον ποιητή ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός. Ύστερα ακούστηκε ο αναστάσιμος λόγος, το γεργήριο σάπισμα της Λευτεριάς από τη δυνατή φωνή του Άγγελου Σικελιανού: «Ηχήστε οι Σάλπιγγες! Καμπάνες βροντερές δώηστε σύγκορμη τη χώρα πέρα ως πέρα.

Βογγήστε τύμπανα πολέμου! Οι φοβερές σημαίες ξεδιπλωθήτε στον αέρα...»

Τον Παλαμά αποχαιρέτησε και ο Σωτήρης Σκίπης.

Ύστερα το πλήθος έψαλλε τον Ύμνο της Ελευθερίας κι ας ήταν εκεί αξιωματικοί από τα στρατεύματα Κατοχής.

Ο Μεγάλος Ποιητής έσπασε το φράγμα της σκλαβιάς. Έφυγε με το όραμα της Ελληνικής Λευτεριάς!

νη και ξάστερη πολιτεία. Μας παρηγορούσε, κ' ήταν η άγρυπνη καρδιά της Αθήνας που χτυπούσε εκεί πάνω.

Όσοι πέρασαν από εκείνο τό σπίτι δέ γίνεται νά ξεχάσουν τό γραφείο τοῦ ποιητή, τάργαστήρι τοῦ Γύφτου. «Τό κελλί μου». Ἐτοί τόλεγε ὁ μέγας κοσμοκαλόγερος τῆς ἀσάλευτης ζωῆς, πού διάβαινε, ἐμπνευσμένος, δοξασμένος καί ἀπόμερος, μέσα στήν πολιτεία καί στήν μοναξιά του. Ἐνα μέτριο, παλιό δωμάτιο, πού τά σανίδια του εἶχαν πάρει τό χρώμα τοῦ βιοιοῦ. Ξεχειλίζει ἀπό βιβλία καί χαρτιά. Βγαίνουν ἀπό παντοῦ καί κατακυριεύουν τό στενόχωρο καμαράκι. Ξεχύνονταν ἀπό τά ράφια, στοιβάζονταν ὡς τό ταβάνι, πρόβελναν ἀπό τά συρτάρια, σκάλωναν στά τραπεζάκια, στριμώνχονταν στά κουφώματα τῶν κλειστῶν παραθυριῶν. Καί πάνου στό γραφεῖο ἦταν πάλι ἄλλα βιβλία κι ἄλλα περιοδικά, σωρός, καί πίσω ἀπ' ὅλα αὐτά τά χαρτιά ἐβγαίνει ὁ Παλαμάς νά μάς δεχτῇ, ὅπως ἕνας πολεμιστής βγαίνει πίσω ἀπό τό μετερίζι πού κάθεται καί φυλάει ταμπουρωμένος.

Ἦταν πάντα τοῦ ὁ τύπος τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου, ἔτοι ὅπως τόν φαντάζεται ἕνας νέος. Λεπτοκαμωμένος, λιγνός, μέ φίνα χαρακτηριστικά, μέ ἀνήσυχτα χέρια πολύ χλωμά, δουλεμένα θαρεῖς στό μαστιχοκέρι. Μά μέσα σ' ὅλα καί πάνου ἀπ' ὅλα κείνα τά μοναδικά μάτια, τοῦ Παλαμά τά μάτια. Φώλιαζαν κεί ἀπό κάτω σέ κύτταζαν Μαῦρα, φεγγερά ἀπό στόχασση καί τρυφερή ἐγκαρδιότητα.

Περνοῦσαν τά χρόνια, τά παιδιά γινόμεσαν ἄντρες, οἱ συντροφίες μας οἱ φοιτητικές σκόρπιζαν, οἱ πόλεμοι καί ἡ βιοπάλη μάς ἐπαιρναν, μάς ἐφέρονταν σήμερα ἐδῶ αὔριο ἐκεῖ. Ὅμως ποτέ δέν λείψαμε νά περνᾶμε τρεῖς τέσσερις φορές τό χρόνο ἀπό τό κελλί, νά φιλήσουμε τό χέρι τοῦ ποιητή καί πνευματικοῦ ἐθνάρχῃ. Τοῦ Παλαμά τό χέρι τό κέρινο, τό ἀγαπημένο καί δειλό, αὐτό πού σφυροκοποῦσε μέρα καί νύχτα σπαθιά κι ἀλέτρια γιά τήν Ἑλλάδα, καί ἰδανικά γιά μάς τοῦς νέους, πού ὀρμούσαμε νά δώσουμε τή μιλιὰ του καί τή λεφτεριά του στό Γένος.

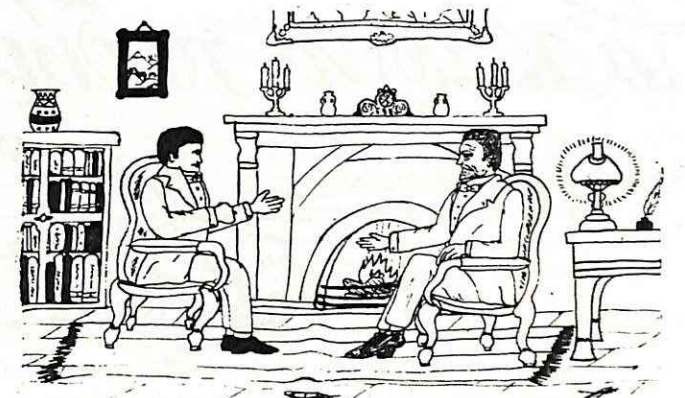
Σ' αὐτό τό ἀναμεταξύ τά κορακόφτερα φρύδια ἄσπριζαν σιγά-σιγά μέσα στό μισόφωτο, καί στό τέλος βρήκαμε τά μαῦρα μάτια τοῦ Παλαμά νά φωλιάζουν κάτω ἀπό τίς φτερούγες ἄσπρων περιστεριῶν... Τέτοια ἄσπρα θά ἦταν τά

φτερά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅταν κατέβηκε πάνω στά νερά ἐν εἶδει περιστερᾶς. Ὅμως, τά μάτια κείνα ἦταν πάντα γεμάτα ἀπό ἀγάπη καί μέγала ὄνειρα. Ὅπως τά τραγούδια του. (Μοῦ ἀρέσουν τά τραγούδια τῶν νέων. Πολλές φορές κίόλας περισσότερο ἀπό τοῦς στίχους τῶν παλιῶν. Ὅμως, τί τά θέλεις, ἔχω πάντα τήν ἐντύπωση πῶς ὁ Παλαμάς ἀδειάζει μέ τίς φουχτες τίς λίρες τῆς ἀρχοντιάς του, καί πῶς οἱ ἄλλοι κουδουνίζουν μέ λογιῆς τερτίπια τῆς προσφορᾶς. Ὁ ἕνας μιλά μέ τάλαντα, οἱ ἄλλοι μέ ὀβολούς). Καί τώρα πού ἀρχίζουν τά πρῶτα χιόνια νά ψιχαλίζουν τά δικά μας μαλλιά, ὁ Παλαμάς μάς δεχόταν στό κελλί του μέ τήν ἴδια ἀγάπη, πού μάς ἔδινε, πάντα μέ τήν ἴδια ντροπαλοσύνη τό χέρι νάκουμπήσουμε πάνω του τή λατρεία μας, καί πάντα σηκώνονταν πίσω ἀπ' τό γραφεῖο τοῦ ἔτοι λεπτός, μικροκαμωμένος καί διάφανος. Ἦτανε μιά λαμπάδα ἀπό ἀγνό μελισσοκέρι, πού ἔλιωνε σιγά-σιγά καί κατελιώταν ἀπό τήν ἄσβηστη φωτιά τῆς ποιήσης. Αὐτή ἡ φλόγα ἔκαιγε ἀδιάκοπα μέσα στά μάτια του, κάτω ἀπό τή στάχτη τῶν φρυδιῶν. Ἐλαμπε καί ξαφνικά ἀποτραβιόταν, ὅπως κάνει τάποφεγγο ἀπ' τό πυροφάνι μέσα στό σκοτεινά νερά.

Μέσα σέ κείνο τό κελλί γράφθηκε ὅλο τό ἔργο τοῦ ποιητή, σαράντα χρόνια ἀράδα, χρόνο στό χρόνο, μήνα στό μήνα, μέρα στή μέρα, ὥρα στήν ὥρα. (Ἐξω ἀπ' τοῦ Ξερόπουλου τό κελλί, δέν ξέρω ἄλλο πνευματικό ἀργαστήρι στήν Ἀθήνα, τόσο ἀγίασμένο ἀπό τήν ἀκοίμητη δουλειά ἐνός συγγραφέα). Καί πάνω σ' αὐτά τά χρόνια κίνη ἡ λάμπα, τῆς Ἀθήνας τό ἀγιόκάντηλο. Ἦτανε μιά φτωχική λάμπα τοῦ πετρελαίου, καί εἶδε, ἔνα-ἔνα, ὅλους τοῦς παλαιμικούς στίχους, νά γεννιοῦνται μέσα στό φωτερό περίγυρό της.

(Δέν τό σώσαμε νά γλυτώσουμε κείνο τό σπίτι, κείνο τό κελλί, κείνο τάργαστήρι, κείνο τό γραφεῖο, ἴσως οὔτε κίνη τή λάμπα. Νά τά σώσουμε καί νά τά κρατήσουμε γιά τήν Ἑλλάδα τήν παντοτεινή, μαζί μέ τήν καρέκλα τοῦ Παλαμά, μαζί μέ τό καλαμάρι του καί μέ τά μπουκωμένα ράφια του. Ὅμως ἕνα ἔθνος, πού ὅλη, ἡ ἱστορία του, ἡ ζωῇ του ὅλη, ἡ δόξα του στάθηκαν μόνο καί μοναχά πνευματική ὑπόθεση, πρέπει νά καταλαβαίνει καί νά σώζει τάκριβὰ του καί τά κειμήλιά του, θέλεις πρόσωπα εἶναι, θέλεις πράγματα ἄψυχα, ὅσο εἶναι καιρός).

Τήν πρώτη φορά πού πήγα νά δῶ τόν Παλαμά στό καινούριο σπίτι πού ἀναγκάστηκε νά κουβαλήσει, ἐκεῖ στήν Πλάκα, τότε βγήκα μέσα σ'ἕνα περιβάλλον ἀγνωστο κι ἀλλότριο. Ὅλα γύρω του ἦτανε γυαλιστερά, ἀνάπνεαν τόν ἀέρα τοῦ μοντέρνου, τοῦ καινούριου καί τοῦ περίκομφου. Τίποτα δέν ἀπόμεινε ἀπό τό κελλί, οὔτε ἡ λάμπα τοῦ πετρελαίου. Πάνω στό νέο γραφεῖο ἀναβε μιά ἡλεκτρική λάμπα μέ γλυκόχρωμο ἀμπαζούρ. Ὅλα αὐτά ἦταν ὡραῖα, μορφοσιγυρισμένα καί ἀνετα. Ὅμως δέν βάσταξα νά μὴν τοῦ πῶ τήν λύπη μου.

πού δέν ἐβλεπε κίνη τήν ἀγαπημένη λάμπα, πού φώτισε τήν Ἑλλάδα ὁλάκερη, καί φαινόταν ἡ φέξη της κι ἀπό τήν Εὐρώπη, κι ἀπό τήν Ἀμερική, κι ἀπό τήν ἄκρη τοῦ κόσμου. Ἰσως νά πικραίνόμουν καί μέ κείνα τά σγουρά φοιτητικά κεφάλια πούβλεπα μέ τή φαντασία μου κάτω ἀπό τήν κοκκινωπή φέξη της. Ὁ Παλαμάς κατάλαβε τό παράπονό μου.

Τά μάτια του μέ κοιτάξαν στοργικά κάτω ἀπό τίς χιονισμένες του φτερούγες. Κατόπι χωρίς νά μοῦ ἀπαντήσει μοῦ λέει:

– Θυμοῦμαι λοιπόν τήν πρώτη μας λάμπα στό σπίτι. Τήν πρώτη λάμπα τῆς ζωῆς μου! Σπουδαῖο γεγονός καί σταθμός. Εἴμασταν παιδιά, τήν ἔφερε λοιπόν ὁ πατέρας, καί μονάχος του τή γιόμισε, μονάχος του τήν ἀναψε, μονάχος του ἔβαλε τό λαμπογιάλι κι ἀνέβασε τό φῶς στή φυτιλήθρα. Βλέπεις, αὐτός μονάχα ἤξερε τό μηχανισμό της. Σάν ἀναψε κι ἔφεξε, μάς κοίταξε ἕνα γύρω θριαμβευτικά καί χαμογέλασε μέ ἱκανοποίηση, πού ὅλοι μας κάναμε «ἄα!». Εἶχαμε μαζευτεῖ στό σπίτι καί γειτόνοι καί συγγενεῖς νά δούνε τό θάμα. Σβήσαμε λοιπόν τοῦς λύχνους καί βλέπαμε τά πρόσωπα, ἐκστατικά μέσα στό φῶς της... Ἀκόμα θυμάμαι πόσο ἄσπρο καί πόσο ἀφθονο μοῦ φάνηκε τό φῶς τῆς πρώτης μας λάμπας!

Καί γώ κοιτάζα τώραῖο μπρούτζινο πολύφωτο στό ταβάνι, κοιτάζα καί τήν κομψή λάμπα τοῦ γραφείου του, κοιτάζα καί τό χέρι τοῦ ποιητή, τό σεβαστό καί ἅγιο χέρι τοῦ Γύφτου, πού ἦταν ἀρρωστο πιά, καί σερνόντανε στό γόνατό του σάν τοακισμένη φτερούγα ἀητοῦ, πού κρέμασε. Αὐτό τό χέρι λοιπόν δέν μπορούσε πιά νάραδιάσει τοῦς στίχους του κάτω ἀπό τό φῶς...

«Σβησμένες ὅλες οἱ φωτιές οἱ πλάστρες μέσ στή χώρα!»

(Τά σκίτσα εἶναι τοῦ μαθητῆ Βασ. Παναγόπουλου)

Γίνε χρήσιμος καί μετά τό τέλος τῆς ζωῆς σου. Γίνε Δωρητής σώματος. Προσφέρεις Ὑγεία καί Ζωή ἀκόμα στόν συνάνθρωπό σου καί συνέχεια στή Ζωή τοῦ σωμάτων σου.

Ἐπιτροπή Δωρητῶν σώματος Ε.Ε.Σ.
Κεντρικά Γραφεῖα Ε.Ε.Σ. - Λυκαβητοῦ 1 - τηλ. 3613565.

Τα κίτρινα ποδήματα του Αύγουστου

Τοῦ ΑΛΚΗ Κ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

Ὁ Ἄλκης Κ. Τροπαιάτης, δόκιμος πεζογράφος εἶναι ταυτόχρονα καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς πολυγραφώτερους καὶ ἀξιολογώτερους συγγραφεῖς βιβλίων γιὰ παιδιά. Σὲ 32 ἀνέρχονται οἱ μεταφράσεις καὶ οἱ ἐγκυκλοπαιδεῖες, πού ἔχει ἐπιμεληθεῖ. Τὸ διήγημα πού ἀνθολογοῦμε προέρχεται ἀπὸ τὴν προτελευταία του συλλογὴ διηγημάτων. «Ὁ Βαγγέλης ὁ Ζάππας ἀπ' τὸ Λάμποβο», πού δὲν φέρνει βέβαια τὴν ἐτικέτα τοῦ βιβλίου γιὰ παιδιά, ἀλλὰ ὁ ἥρωάς του εἶναι παιδί καὶ ξεχωρίζει γιὰ τὴν βαθιὰ ἀνθρωπιά πού τὸ διαπνέει.

Δυὸ πόδια ξυπόλητα, ἀδύνατα καὶ μαυρισμένα ἀπ' τὴ λάσπη καὶ τὸν ἥλιο, πού δίσταζαν πάντοτε νὰ προχωρήσουν καὶ νὰ μποῦν στὸ δωμάτιο ἀπὸ φόβο μὴν τὸ λερώσουν, ἓνα κίτρινο παντελόνι πού τὰ σκέπαζε λίγο πάνω ἀπ' τὸν ἀστράγαλο, ἓνα κορμί ἀσουλούπωτο, ἄχαρο, μὲ τὸ μούτρο σακατεμένο ἀπὸ τὴ βλογιά καὶ γύρω ἀπ' τὸ πηγούνι, τόπους τόπους στὰ χλωμά μάγουλα, κάμποσες ξανθές ξέθωρες τρίχες.

— Αὐγουστή, αἶντε γειά σου, πετάξου ἴσαμε τὴν ἀγορά...

— Αὐγουστή, αὐτὸ τὸ γράμμα θὰ τὸ πᾶς στὴν ὁδὸ τᾶδε, ἀριθμὸ τᾶδε καὶ γρήγορα...

— Ὅσο γιὰ γρηγοράδα, δὲ χρειάζοταν σύστασις. Ὅλη ἡ ἐξυπνάδα καὶ ἡ σβελητάδα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, βρισκόταν μαζεμένη στὰ δυὸ λιγνά του πόδια. Αὐτά, μιλοῦσαν πὶό πολὺ καὶ ἀπὸ τὸ στόμα καὶ νιώθανε πὶό πολὺ καὶ ἀπὸ τὸ μυαλό του. Ἡ σκληρὴ καὶ ἄχαρη ζωὴ πού ζοῦσε, δὲν εἶχε πειράξει τὴν καρδιά του. Τὸν εἶχε κάνει ἀγαθὸ καὶ πρᾶο, ὑποταχτικὸ, ἄκακο ἀρνί. Κι οἱ τρόποι του, τὸ λεκτικὸ του, εἶχανε μιά εὐγένεια πού σοῦ ἔκανε ἐντύπωση.

— Ἐβγαζε τὸ ψωμί του μὲ θελήματα καὶ ζοῦσε δίχως παράπονο τὴ μίσηρη ζωὴ του, ὑποταγμένος πιά ἀπὸ καιρὸ στὸ σκληρὸ παιχνίδι τῆς μοίρας του. Τὰ πόδια του, δὲν σταματοῦσαν ὅλη τὴ μέρα.

— Βρέ, Αὐγουστή, ἔλα νὰ σοῦ δώσω ἓνα ζευγάρι δικά μου παπούτσια που δὲ μοῦ ῥχονται, τοῦ ἔλεγε συχνὰ ὁ πατέρας μου, πού τὸν λυπότανε νὰ τὸν βλέπει ξυπόλητο.

Ποῦ νὰ τὰ θελήσει ὁμοῦς ὁ Αὐγουστής.

— Εὐχαριστῶ... νὰ στε καλά... μὰ δὲν πειράζει...

Ἀποκρινόταν ὁ φτωχούλης καὶ χαμῆλωνε ντροπαλὰ τὰ μάτια, κοιτάζοντας —τί ἄλλο;— τὰ ξυπόλητα πόδια του.

— Ὅχι πὼς προτιμοῦσε τὴν ξυπολησιά. Τὰ λαχταροῦσε κι αὐτὸς τὰ «ποδήματα» —ἔτσι τὰ λέγε— εἶχε, ὁμοῦς καὶ τ' ὄνειρό του. Ἐνα ζευγάρι καινούργια, κατακίτρινα, πού τὰ εἶχε κιαλάρει ἀπὸ καιρὸ σὲ κάποιο μαγαζί καὶ πού τὸν μαγεύανε καὶ τὸν προκαλοῦσαν, κάθε φορὰ πού τὰ βλέπε στὴ βιτρίνα.

— Ν' ἀξιωθῶ, νὰ τὰ δῶ μιά φορὰ στὰ πόδια μου καὶ νὰ πῶ νῦν ἀπολύοις...

— Ἐλεγε. Κι ἀμέσως, πάντα πρόσθετε:

— ... μὰ θαρρῶ πὼς δὲ θ' ἀξιωθῶ νὰ τὰ φορέσω ὅσο ζῶ...

Ἀπὸ τὴ ἄλλη πάλι μεριά, εἶχε τὸ σχέδιο του. Μιά «μηχανή» καθὼς τὴν ἔλεγε, πού θὰ μποροῦσε νὰ τὸν φέρει, γρήγορα κοντὰ στὴ βιτρίνα τοῦ μαγαζιοῦ. Εἶχε πάρει ἓνα κουτί γιὰ κουμπάρὰ κι ἐκεῖ μέσα ἔριχνε κάθε μέρα, ὅ,τι τοῦ περισσεύε ἀπ' τὸ φτωχὸ εἰσόδημά του. Τὴν παραμονὴ τῆς Λαμπρῆς θ' ἀνοίγε τὸ κουτί καὶ μὲ τὸ περιεχόμενό του θ' ἀγόραζε τὰ πολυπόθητα «ποδήματα».

— Τὰ βλέπω στὴ μέστρα καὶ μοῦ τρέχουν τὰ σάλια, μοῦ ἔλεγε μισοκλείνοντας ἀπὸ εὐχαρίστηση τὰ μικρά του μάτια. Εἶναι κίτρινα, μὰ κατακίτρινα, μὲ χοντρά γυαλιστερά κορδόνια. Μεγαλεῖο ποδήματα, σοῦ λέω...

Καί, βλέποντας τὴν ἴδια ὥρα τὰ ξυπόλητα πόδια του, δὲν ξεχνοῦσε νὰ προσθέτει:

— Ἔτσι, νὰ τὰ δῶ ποδεμένα καὶ νὰ μὴν τὸ πιστέψω...

Ἐφθασε τέλος κι ἡ πολυπόθητη μέρα. Ἄνοιξε τὸν «κουμπάρὰ» ὁ Αὐγουστής, ἔβαλε τὰ λεφτὰ στὴν τσέπη καὶ ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη τὸν ἔχασα. Μοῦ εἶχε πεῖ πὼς θὰ ῥχόταν τὸ μεσημέρι «φοράμενος». Πέρασε, ὁμοῦς τὸ μεσημέρι, ἔφτασε τὸ ἀπόγευμα καὶ ἀκόμα νὰ φανεῖ ὁ Αὐγουστής. Μυστήριο ἡ ἐξαφάνισή του. Μὰ ἴσαμε τὸ βράδυ, τὸ μυστήριό ξεδιαλύθηκε. Τὴν ὥρα πού

ἀγόραζε ἐφημερίδα ἀπ' τὸ περίπτερο, ἓνας γείτονας μοῦ ἔφερε τὰ θλιβερά μαντάτα τοῦ Αὐγουστή.

— Ἀλήθεια, τὰ μάθατε γιὰ τὸν καημένο τὸν Αὐγουστή; Τὸ δύστυχο... Κάποιο αὐτοκίνητο τοῦ ἔλιωσε τα πόδια στὴν ὁδὸ Ἀθηνᾶς. Τὸν πήγανε στὴν Πολυκλινικὴ, μὰ δὲν φαντάζομαι ν' ἀντέξει...

Γιὰ μιά στιγμὴ, εἰκόνες καὶ λόγια ἦρθαν κι ἀνακατώθηκαν στὸ μυαλό μου. Κίτρινα παπούτσια, ξυπόλητα ἀδύνατα πόδια, κουτιά γιὰ κουμπάρδες, τὸ θλιβερό πρόσωπο τοῦ Αὐγουστή.

μὲ τ' ἀραιὰ ξανθωπά γενάκια του, τὸ σφιχτὸ βασανισμένο στόμα. Κι ὕστερα, σὰν ἐπωδός, κάποια λόγια του: «Θαρρῶ πὼς δὲν θ' ἀξιωθῶ νὰ τὰ φορέσω ὅσο ζῶ...»

Πῆγα κατευθεῖαν στὸ νοσοκομεῖο. Τὸν εἶχανε γυρίσει κιόλας ἀπ' τὸ χειρουργεῖο. Οἱ κουβέρτες σταμάταγαν στὴ μέση τοῦ κρεβατιοῦ τοῦ τὸ καμπύλωμά τους. Ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω, τίποτε δὲν τὶς ἐμπόδιζε νὰ πέφτουν χυτὲς πάνω στὸ στρώμα. Κατάλαβα ἀμέσως τὴ συμφορὰ του. Εἶχε χρειαστεῖ νὰ τοῦ κόψουν καὶ τὰ δυὸ του τὰ πόδια, γιὰ νὰ γλιτώσουν τὸ ὑπόλοιπο κορμί. Γιὰ νὰ σώσουν τὸ κορμί... Χαμένος κόπος, γιατί αὐτὸ τὸ κορμί δὲν εἶχε πιά τὸ κουράγιο νὰ κρατηθεῖ στὴ ζωὴ. Αὐτὴ ἡ ζωὴ σοῦρωνε τώρα, ἀργὰ ἀργὰ μέσα στὶς κόγχες τῶν ματιῶν του, μαζί μὲ τὸ βασίλειμά της. Ὡστόσο τὸ στόμα τοῦ φτωχοῦ ἀνάπηρου εἶχε ἀκόμη τὴ δύναμη νὰ πικρογελάσει. Μοῦ ξανάπε τὸ παραπονὸ του —καὶ καμιά ἐλπίδα δὲν μπορούσε πιά νὰ τὸν ξεγελάσει...

— Δὲν τὸ ἔλεγα δὲ σᾶς τὸ ἔχα πεῖ, πὼς δὲν θ' ἀξιωνόμουν νὰ τὰ φορέσω...

Κι ὁμοῦς, τὰ εἶχε φορέσει. Μόνο πού δὲν τὰ εἶχε χαρεῖ γιὰ πολὺ ὥρα. Μόλις εἶχε βγεῖ ἀπ' τὸ μαγαζί, εἶχε κάνει κάμποσα βήματα πάνω στὴν ἀσφαλτο, κι ὕστερα, φράπ, ἓνα ξαφνικὸ γλίστρημα —ἀσυνήθιστο τὸ πόδι ἀπὸ παπούτσι— τὸ αὐτοκίνητο πού δὲν μπόρεσε νὰ σταματήσει καὶ πέρασε πάνω ἀπ' τὰ φτωχὰ του τὰ πόδια. Κι ἔτσι, τὰ ὄνειρα καὶ μαζί τους κι ὅλη ἡ ἱστορία τοῦ Αὐγουστή, εἶχανε φτάσει στὸ τέρμα τους.

Ἐφυγα ἀπὸ τὸ θάλαμο τοῦ νοσοκομείου, πού τὸν γέμιζε πνιχτικὰ ἡ τραγωδία τοῦ Αὐγουστή, μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά. Πέρασα γρήγορα τὸ θαμπὸ διάδρομο, γιὰ νὰ φτάσω μὴν ὥρα ἀρχήτερα στὸ φῶς. Στὴν ἀνοιχτὴ, ὁμοῦς πορτίτσα μῆς μικρῆς ἀποθήκης, σταμάτησα ἀπότομα. Σὲ μιά γωνιά, κολλητὰ τὸ ἓνα πλái στὸ ἄλλο, εἶδα δυὸ κίτρινα παπούτσια μὲ λυτὰ κορδόνια καὶ πεταγμένες ἔξω τὶς πέτσινες γλῶσσες τους. Κι ἀπάνω στὸ καθαρὸ κίτρινο χρώμα τους, ξεχώρισα μιά, δυὸ, τρεῖς, πλήθος κόκκινες κηλίδες...

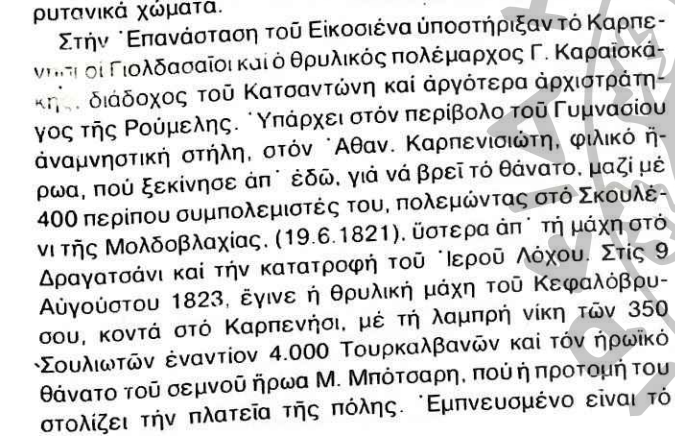
ΣΤΟΧΟΣ
ΓΙΑ ΤΗ ΧΩΡΑ ΜΑΣ
500.000
ΔΩΡΗΤΕΣ ΣΩΜΑΤΟΣ

«Τὴ μάνα μου τὴ Ρούμελη ν' ἀγνάντεια τό λαχταρῶ.
Ψηλά πού μέ νανούριζες, καὶμένο Καρπενήσι...»
(ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ)

“Όλο το άλληλοσκοούντημα παραθεριστών, βλάχων, ύπαλλήλων και Αρχών του Καρπενησιού πρέπει νά τό φαντασθούμε μέσα στή μοναδική πλατεία και στά γραφικά στενά των έμπορικών του, εκεί όπου, δυστυχώς, μέ το χαντάκωμα

Ἰδιαίτερα, πρέπει νά τονισθεῖ τὸ φωτεινὸ πέρασμα ἀπ' τὰ δοξασμένα Εὐρυτανικά χρώματα τοῦ ἁγίου καὶ ἐθνομάρτυρα Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ (1714- 1779), ποῦ μεγίστη ἦταν ἡ συμβολή του στὴν ἀνύψωση τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἐθνικοῦ

(Συνέχεια στη σ. 17)

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΝΕΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
Μενέλαου Μαυρίδη: ΨΗΦΟΠΕΤΡΕΣ

Ένα αξιόλογο βιβλίο (παιδικό, ιστορικό μυθιστόρημα, όπως το χαρακτηρίζει ο συγγραφέας) για μικρούς μα και για μεγάλους είναι οι «ΨΗΦΟΠΕΤΡΕΣ».

Ο Κωνσταντινοπολίτης συγγραφέας οπλισμένος με μια ζωηρή παράσταση της πραγματικότητας πλέκει το μύθο και δουλεύει τη λεκτική διατυπωση με πρωτότυπο τρόπο, ε-

νώ παράλληλα διδάσκει, χωρίς να φαίνεται.

Φέρνοντας τις σκηνές του βυζαντινού παρελθόντος στη μνήμη του αναγνώστη τον κάνει να βλέπει τα γεγονότα ολοζώντανα σαν να είναι παρών στα διαδραματιζόμενα. Οι ει-κονογραφήσεις που συνοδεύουν την αφήγηση καθώς επίσης και το καλλιτεχνικό εξώφυλλο είναι έργα του ίδιου.

Πιστεύουμε ότι θα άξιζε να το αποκτήσει κάθε γονιός για να πλουτί-

σει εκτός από τις γνώσεις των παιδιών του και τις δικές του.

Παρακάτω παραθέτουμε σε φωτογραφία μερικά αποσπάσματα από το βιβλίο για να φανεί ο τρόπος που γράφει ο συγγραφέας και τις ειδικές βυζαντινές λέξεις που χρησιμοποιεί, πράγμα που τονίζει την πρωτοτυπία του έργου.

Παράλληλα παραθέτουμε και δύο σκίτσα από το βιβλίο, που φιλοτέχνησε ο ίδιος ο συγγραφέας.

Ένα ομήκον μαεκαράδων

ταν τύχαινε νάχουμε στο σχολείο ημέραν άπρακτη και νά μήν κάνουμε μαθήματα, βρίσκαμε τήν ευκαιρία οι τρεις μας, ο Στέφανος, ο Σεράπης κ' εγώ, νά χαρούμε τή συντροφιά μας και τή φιλία μας. Στίς Καλένδες τού Γενάρη γυρνούσαμε τίς συνοικίες και ψάλλαμε. Στά σπίτια είχανε λυχνάφια. Είτανε στολισμένα με στεφάνια, με χρωματιστά υφάσματα και καταφώτιστα με λαμπάδες, με λύχνους και με κερούλγια.

Πολλοί έβγαιναν στους δρόμους μασκαρεμένοι με προβιές ζώων για νά διασκεδάσουν. Άλλοι μαζεύονταν και δοκίμαζαν τήν τύχη τους στά ζάρια. Είτανε παλιά συνήθεια αυτό.

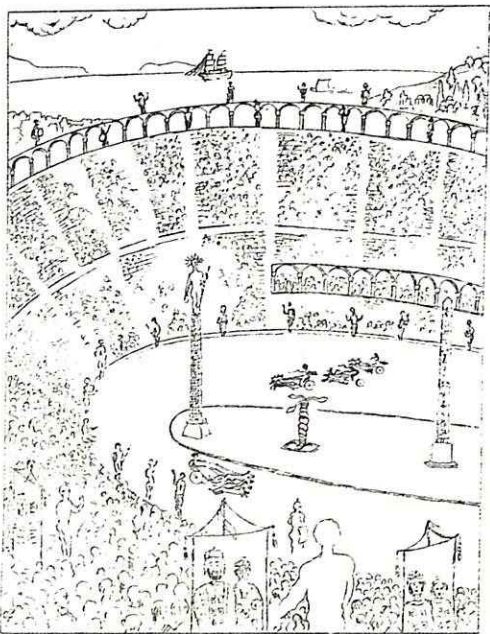
Βγαίναμε λοιπόν και γυρνούσαμε από σπίτι σε σπίτι. Κρατούσαμε ένα φανάρι χάρτινο με ένα κερούλλι που έφεγγε από μέσα. Είχαμε κ' ένα καλάθι με οπωρικά. Στεκόμασταν μπροστά στον οίκο κι αρχίζαμε τό καταλόγιν.

Αρχή Καλένδες κι αρχή τού χρόνου
Πάντα Καλένδες, πάντα τού χρόνου
Ήρθανε τού Χριστού τά παλληκάρια

Δίναμε κανένα μήλο ή πορτοκάλι που μάς τό επέστρεφαν μαζί μ' ένα χάλκινο νόμισμα, τόν ευχαρισμό.

Τήν πρωτομαρτιά δέναμε στον καρπό τού χεριού μας κόκκινες κλωστές και βγαίναμε στά χελιδονιάματα. Ο Στέφανος κρατούσε τό ξύλινο χελιδόνι κι ο Σεράπης που είχε γλυκειά φωνή έλεγε τό καταλόγιν.

Ήρθες, ήρθες χελιδόνι
Καλές ώρες νά μάς φέρεις
Καλά χρόνια νά μάς φέρεις
Μέ νερό και μέ πηλό
Χτίσες τό σπιτάκι σου

Ο Ιππόδρομος

Τήν άλλη μέρα ωστόσο μαζί με τό Σεράπη —τά οσπίτια μας δέν είταν πολύ μακριά τόνα απ' τ' άλλο— πήγαμε απ' τά ζημερώματα στον Ιππόδρομο. Ο Στέφανος μάς περίμενε εκεί. Είχε πάει πολύ νωρίς νά παραλάβει τά μαξιλλάρια του. Βοήθησε κι αυτούς που τοποθέτησαν γύρω γύρω τά κρέατα και τά λαχανικά. Είχανε συναχτεί τόσα πολλά και τόσο άφθονα ώστε νά φτάσουν για νά πάρει όλος ο κόσμος πλευσιοπύροχ και νά περισσέψουν.

—Κ' εμείς θά βάσουμε αλλαξιμάρια, τού είπε ο Σεράπης, νά σέ βοηθήσουμε νά τελειώσεις γρήγορα.

Τά αλλαξιμάρια αυτά δέν είταν βέβαια όπως εκείνα που έχουμε στί σπίτι μας και που ή μητέρα μου τά αλλάζει συχνά. Γι αυτό τά λέμε και αλλάζια. Αυτά εδώ είναι πολύ απλά. Έξω πανί και μέσα άχυρο. Τά βύθρα τού Ιππόδρομου φλέγονται τό καλοκαίρι από τόν ήλιο και είναι αδύνατο νά καθίσσεις κατευθείαν επάνω στην πέτρα.

Αρχίσαμε από κάτω, από τ' αρχοντικά σκαμνία κι ανεβαίναμε πρός τίς επάνω σειρές. Βέβαια είχαμε αναλάβει με μερικούς άλλους, δηλαδή είχε αναλάβει ο Στέφανος, νά γεμίσουμε μονάχα μία κερκίδα —για ολάκερο τόν Ιππόδρομο θά χρειαζόμασταν μίαν εβδομάδα και παραπάνω... Έπειτ' από καμιά ώρα βρισκόμασταν επάνω επάνω, στο φρούδι τού Ιππόδρομου. Φαίνονταν απ' εκεί ολόκληρο τό στάδιο. Μιά μακρουλή κούπα που ο πάτος της, τό πέλμα, περίμενε νά τό αυλακώσουν οι τροχοί τών αρμάτων.

—Τί όμορφα που είναι! φώναξε ο Σεράπης που τάβλεπε όλα για πρώτη φορά, δέν είχε ξανάρθει στον Ιππόδρομο.

Ολόγυρα από τό πέλμα ένα τεχνητό ποτάμι, ο Εύριπος, ένα κανάλι γεμάτο νερό, και μέσα στο νερό ψώκες και δελφίνια νά ξεενερίζουν και νά βγάσουν μπουμπουλήθρες και ο κόσμος νά διασκεδάσει.

Τό στάδιο έχει μία σπονδυλική στήλη που τό χωρίζει κατά μέκρος σε δύο τμήματα, σε δύο λωρίδες, τή μία στενή και τήν άλλη φαρδιά. Αυτή ή σπονδυλική στήλη είναι ή άκανθα.

ΕΡΥΘΡΟΣΤΑΥΡΙΚΑ ΝΕΑ

Μηνιαίο Παράρτημα του Περιοδικού «Ε.Ε.Σ.Ν.»

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 6

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1986

(Παρακαλούνται τά έπαρχιακά τμήματα νά ενημερώνουν άνελλιπώς τόν Πρόεδρο τού Ε.Ε.Σ. για τή δράση τους).

(Οι φωτογραφίες που αναφέρονται κατά αύξ. άριθ. στο κείμενο βρίσκονται στο δίχρωμο σαλόνι τού τεύχους αυτού)

**ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΤΕΡΩΝ
ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΤΩΝ 137
ΕΘΝΙΚΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΤΩΝ ΕΡΥΘΡΩΝ
ΣΤΑΥΡΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΥΘΡΩΝ
ΗΜΙΣΕΛΗΝΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΩΣ ΚΑΙ ΤΟΥ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ
ΤΟΥΣ.**

Στό Μέγαρο ΒΙΤ (Bureau International du Travail) της Γενεύης, πραγματοποιήθηκε ή Σύνοδος αυτή από 18-26 Οκτωβρίου 1985.

Τήν Ελλάδα και τόν Ε.Ε.Σ. εκπροσώπησαν ο Πρόεδρος και ο Γεν. Γραμματέας τού Ε.Ε.Σ., Καθηγητής Όρέστης Λουριδής και Ναύαρχος Γκολφίνος Πετμεζάς αντίστοιχα, βοηθούμενοι από τήν κυρία Λέλα Μαλασπίνα, Διευθυντή τών Διεθνών μας Σχέσεων.

Η Έλληνική Αντιπροσωπεία κλήθηκε σ' όλες τίς επίσημες εκδηλώσεις τής Συνόδου και τών άρχηγών τών αντιπροσωπειών τών Έθνικών Έρυθροσταυρικών Συλλόγων Μεταξύ όλων αυτών αναφέρομε τήν δεξίωση που έδωσε στην πρεσβεία μας πρός τιμήν τού Προέδρου τού Ε.Ε.Σ. Καθηγητού κ. Λουριδής, ο Πρέσβυς κ. Αθανάσιος Πετρόπουλος, Άρχηγός τής Μονίμου Αντιπροσωπείας τής Ελλάδος εις τό Ήνωμένα Έθνη και τίς άλλες Διεθνείς Όργανώσεις τής Γενεύης (παρόμοια επίσημο γεύμα πρός τιμήν τού Προέδρου τού Ε.Ε.Σ. Καθηγητού κ. Λουριδής, παρέθεσε στην πρεσβεία τής Ελλάδος στην Άγκυρα και ο Πρέσβυς κ. Σ. Κωνσταντόπουλος), ο Α' Γραμματέας τής Μονίμου Αντιπροσωπείας μας στή Γενεύη κ. Π. Καγκελλάρης, ο Πρόεδρος τού Διεθνούς Κομιτάτου τού Έρυθρού Σταυρού κ. Άλ. Χαϊν, ο Γεν. Γραμματέας τής Διεθνούς Όμοσπονδίας μας κ. Χάνς Χέγκ και ο άν. Γεν. Γραμματέας τής κ. Ι. Σίλλινγκ, ο Ιταλός Πρέσβυς στή Γενεύη και ή σύζυγος τού τ. Πρωθυπουργού τής Ιταλίας κ. Μαρία - Πία Φανφάνι και πολλοί άρχηγοί Έρυθροσταυρικών Αντιπροσωπειών.

Ο πρόεδρος τού Ε.Ε.Σ. με τούς Συνεργάτες του, έλαβε μέρος σ' όλες τίς συνεδριάσεις τής Συνόδου και σέ πλείστα όσα θέματα

ανάπτυξε τίς απόψεις τού Έλληνικού Έρυθρού Σταυρού με παρεμβάσεις του διεξοδικές, οι όποιες αναγράφονται στο τεύχος αυτό που τόν γενικό υπότιτλο «Activites nationales et internationales de la Croix - Rouge Hellenique».

Πρόεδρος τής Διεθνούς Όμοσπονδίας (Ligue) εξέλεγε για δεύτερη φορά και για μία ακόμη τετραετία, ο κ. Ένρικε ντέ λά Ματα.

Ο έπανεκλογείς Πρόεδρος εισηγήθηκε και έγινε όμόφωνα —με παραπεταμένα χειροκροτήματα και δίχως καμία «objection» —άντιση δηλαδή —άποδεκτή ή άνάρρησις τού Προέδρου τού Έλληνικού Έρυθρού Σταυρού και άρχηγού τής Έλληνικής Αντιπροσωπείας στή Διεθνή αυτή Έρυθροσταυρική Σύνοδο, καθηγητού κ. Όρέστη Λουριδή, στο Ύπατο Αξίωμα τού Βοηθού Προέδρου τής Ligue και έντεταλμένου Συμβούλου του για μία τετραετία, καλύπτοντας κυρίως τά ιατροκοινωνικά θέματα τής Όμοσπονδίας.

Ο Πρόεδρος μας ήταν κατασυγκινημένος —και δίκαιο— αφού, για πρώτη φορά, στην Έθνική και στή Διεθνή Έρυθροσταυρική Ιστορία, πρόεδρος Έρυθρού Σταυρού καταλαμβάνει μία τόσο άνώτατη θέση στο χώρο τής Διεθνούς Έρυθροσταυρικής Όμοσπονδίας μας. Στην ευχαριστήριο αντίφώνησή του ο Καθηγητής κ. Λουριδής αναμνήσθηκε τής ιστορίας του στον Έλληνικό και στον Διεθνή Έρυθρό Σταυρό, τούς μόχθους, τίς θυσίες, τούς αγώνες του για τήν με κάθε θυσία διατήρηση τής ανεξαρτησίας τού Ε.Ε.Σ. και ευχαρίστησε εγκάρδια γιατί, τόν αγώνα του και τίς θυσίες του αυτές, που έγιναν διεθνώς γνωστές, από μακροτάτου χρόνου, τίς βράβευσαν οι περιστάμενοι, στην Σύνοδο τής Γενεύης, 131 εκπρόσωποι τών Έρυθρών Σταυρών και Έρυθρών Ημισεληνών τού κόσμου. (Η ευχαριστήρια προσφώνησις τού Προέδρου τού Ε.Ε.Σ. καθηγητού κ. Λουριδή δημοσιεύθηκε στή Γαλλική γλώσσα —στην όποια έγινε— στο τεύχος τού Νοεμβρίου 1985 τού Περιοδικού μας και στή σελίδα 17).

Συγχαίρομε κι εμείς εγκάρδια τόν αγαπητό και σεβαστό μας Πρόεδρο, γιατί τό Αξίωμα αυτό είναι πραγματικά μεγίστης σημασίας για τά έρυθροσταυρικά θέματα και προβλήματα, αλλά και γιατί τιμά όλους ιδιαίτερα τό

έλληνικό όνομα και τήν ιστορία τού Έλληνικού Έρυθρού Σταυρού, στην όποια ο καθηγητής Λουριδής πρόσφερε τήν μεγάλη αυτή νίκη.

Γι' αυτό, ή επάνοδος τού θριαμβευτή Προέδρου, μαζί με τόν συμπαραστάτη του Γεν. Γραμματέα, έγινε με παραλήρημα ένθουσιαστικών εκδηλώσεων, που άρχισαν απ' τό αεροδρόμιο τού Έλληνικού στις 27 Οκτωβρίου 1985, συνεχίσθηκαν στά Κεντρικά Γραφεία τού Ε.Ε.Σ., όπου, με προσωπική παρουσία, ή με θερμά συγχαρητήρια γράμματα και τηλεγραφήματα, Πατριάρχες, Ιεράρχες, Υπουργοί, Πρέσβεις, Εκπρόσωποι τού Ε.Ε.Σ. στο έξωτερικό και εξέχοντες Έρυθροσταυρίτες τής Ελλάδος, άνυπόκριτα άφηναν νά φανεί ή έντιμη άναγνώρισις τού πραγματικά μεγάλου για τήν Ελλάδα και τόν Ε.Ε.Σ. γεγονότος. Με τήν ευκαιρία, ευχαριστούμε θερμά και τόν ήμερήσιο και περιοδικό Τύπο, ως και τά άλλα μέσα μαζικής ενημέρωσης, γιατί όλοι τους, παρά τήν δυσχέρεια χώρου, κάλυψαν με ένθουσιώσεις αναφορές και με εγκωμιαστικά σχόλια τήν άνάρρηση αυτή τού Προέδρου μας στο Ύπατο αξίωμα, που αναδεικνύει όχι μόνο τή γνωστή μορφή κι όξία του, αλλά και τονίζει τήν άναγνώριση τών επιτυχημένων αγώνων του για τόν Έλληνικό Έρυθρό Σταυρό.

ΔΩΡΕΑΝ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ Ε.Ε.Σ.

Ο Έλληνικός Έρυθρός Σταυρός παρέχει δωρεάν μαθήματα «Υγεία στο σπίτι» σε κυρίως, κυρίες και δεσποινίδες, καθώς και σε φοιτητές, σε μαθητές Δημοτικής και Μέσης εκπαίδευσης, σε μαθητές Τεχνικών Σχολών και σε διάφορους Συλλόγους και Έργοστάσια Άθηνών, Προαστίων και Περιχώρων.

Τά μαθήματα περιλαμβάνουν τέσσερις κύκλους: 1) Πρώτες βοήθειες, 2) Βρεφοκομία, 3) Περιποίησης ηλικιωμένων στο σπίτι και 4) Περιποίησης άρρώστων στο σπίτι. Οι κύκλοι

A cartoon illustration showing two flags. The flag on the left is a square flag with a black cross on a white background, surrounded by a laurel wreath. The flag on the right is a rectangular flag with the word 'ЕЛЕКА' written in large, bold, black letters. Below the flag, there are several small, stylized figures of people holding the flag.

17

ACTIVITÉS NATIONALES ET INTERNATIONALES DE LA CROIX- ROUGE HELLENIQUE

INTERVENTIONS DU PROFESSEUR ORESTE LOURIDIS, PRESIDENT ET CHEF DE LA DELEGATION DE LA CROIX-ROUGE HELLENIQUE, LORS DES SEANCES DE LA IVE SESSION DE L'ASSEMBLEE GENERALE DE LA LIGUE ET DU CONSEIL DES DELEGUES (SYITE DE CES INTERVENTIONS).

20 Octobre 1985. Rapport d'activité du Programme de sang de la Ligue

"Je désire me référer au Code d'Ethique pour le don de sang et la transfusion sanguine, ainsi qu'à l'affrontement du danger de l'AIDS (SIDA) et aux contrôles appropriés pour déceler, à une échelle panhellénique, les anticorps LAV/HTLV-III.

L'application des progrès sociaux et des programmes de développement concernant la santé de la jeunesse se présente difficile pour l'avenir à cause de la crise économique qui sévit à beaucoup de pays.

Sous ces conditions, l'Organisation Mondiale de la Santé a lancé le slogan "La santé pour tous d'ici en l'an 2000".

La Croix-Rouge Hellénique, dans sa tâche de réaliser cet objectif, a donné une emphase toute particulière au sujet de l'offre de sang bénévole et au besoin urgent d'affronter le grand danger de la toxicomanie au niveau des Soins de Santé Primaires et même Secondaires (Prévention et Traitement), toujours conformément aux principes et aux tâches de notre Mouvement International.

Un deuxième objectif important de la Croix-Rouge Hellénique est de faire face au grand problème médico-social, qui existe surtout en Grèce, à savoir le problème de l'anémie méditerranéenne et surtout de garantir la collecte de la quantité de sang indispensable pour ces malades.

Une politique a été développée dans le but de mettre en train un système de donation volontaire individuelle. Cette politique était entreprise conformément aux principes de la disposition désintéressée et bénévole de sang et du Code d'Ethique pour la Donation de Sang et la Transfusion Sanguine (I.S.B.T. 1980).

Les objectifs de base de notre programme peuvent se résumer comme suit:

1. Accroissement de la collecte totale de sang.
2. Régularisation de la donation sporadique du sang.
3. Création d'une "Banque Spéciale de Donneurs Bénévoles de Sang", ayant comme objectif de trouver 50 donneurs de sang que "adopteraient", pour toujours, chaque malade de notre Unité Thalassémique.

Afin que ces objectifs soient réalisés, un programme d'Education Sanitaire été élaboré dans le but d'informer et d'encourager le peuple pour son offre bénévole de sang. Le résultat de la campagne tenue en 1984, peut

être résumé comme suit:

1. La collecte totale de sang s'est élevée de 44%.
2. La donation altruiste (bénévole) de sang, s'est élevée de 59%.
3. Le pourcentage de la donation de sang s'est élevé en une année, de 65% pour 1983 à 75% pour 1984.

Au cours de cette année-ci, une des préoccupations principales et majeures des Autorités Sanitaires de notre Pays et de la Croix-Rouge Hellénique était l'affrontement du nouveau danger pour l'humanité, qui est celui du SIDA (syndrome immuno-déficitaire acquis), ou de l'AIDS en langue Anglaise.

En Grèce, 12 cas de malades souffrant de l'AIDS ont été enregistrés, dont 5 sont décédés.

Le Service de Transfusion Sanguine de la Croix-Rouge Hellénique, répondant à l'appel de la Ligue, a commensé une mobilisation de son potentiel de donneurs de sang bénévoles, ayant pour but de coopérer au progrès de la transfusion sanguine, pour éviter ce qui s'est passé aux U.S.A., où, l'offre de sang volontaire fut abaissée, par régions, de 20% à 30%, à cause de la peur du danger de l'AIDS.

En général, il faudrait, peut-être, accentuer ici le fait que l'AIDS pourrait constituer une occasion pour l'amélioration du système de transfusion sanguine.

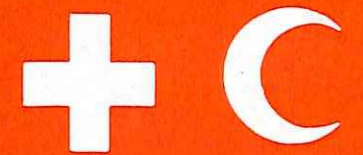
D'ailleurs, pour ces raisons, le Service de Transfusion Sanguine de la Croix-Rouge Hellénique a collaboré avec l'Ecole Sanitaire d'Athènes en effectuant:

1. Le Contrôle du sang des personnes souffrant de thalassémie.
2. L'examen d'échantillonnage à des volontaires de sang.
3. Il a contribué à la prise d'une décision par le Ministre de la Santé et de la Prévoyance Sociale, a fin que les donneurs bénévoles de Sang soient soumis à un contrôle obligatoire de sang pour déceler —à une échelle panhellénique— les anticorps LAV/HTLV III.

Ainsi, le Service de Transfusion Sanguine de la Croix-Rouge Hellénique, à partir du 1er Septembre 1985, contrôle tant le sang des donneurs que des personnes souffrant de thalassémie, qui constituent, en tant que personnes soumises à plusieurs transfusions sanguines, un groupe de haut danger —de danger crû—pour l'AIDS.

D'autre part, la Croix-Rouge Hellénique propose à la Ligue de se charger du traitement et de la réhabilitation

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΣΗΜΗ
ΕΠΙΣΚΕΨΗ
ΤΟΥ ΕΛΛ. ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ
ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΚΗ
ΕΡΥΘΡΑ ΗΜΙΣΕΛΗΝΟ

13) Στο αεροδρόμιο της Πόλης.

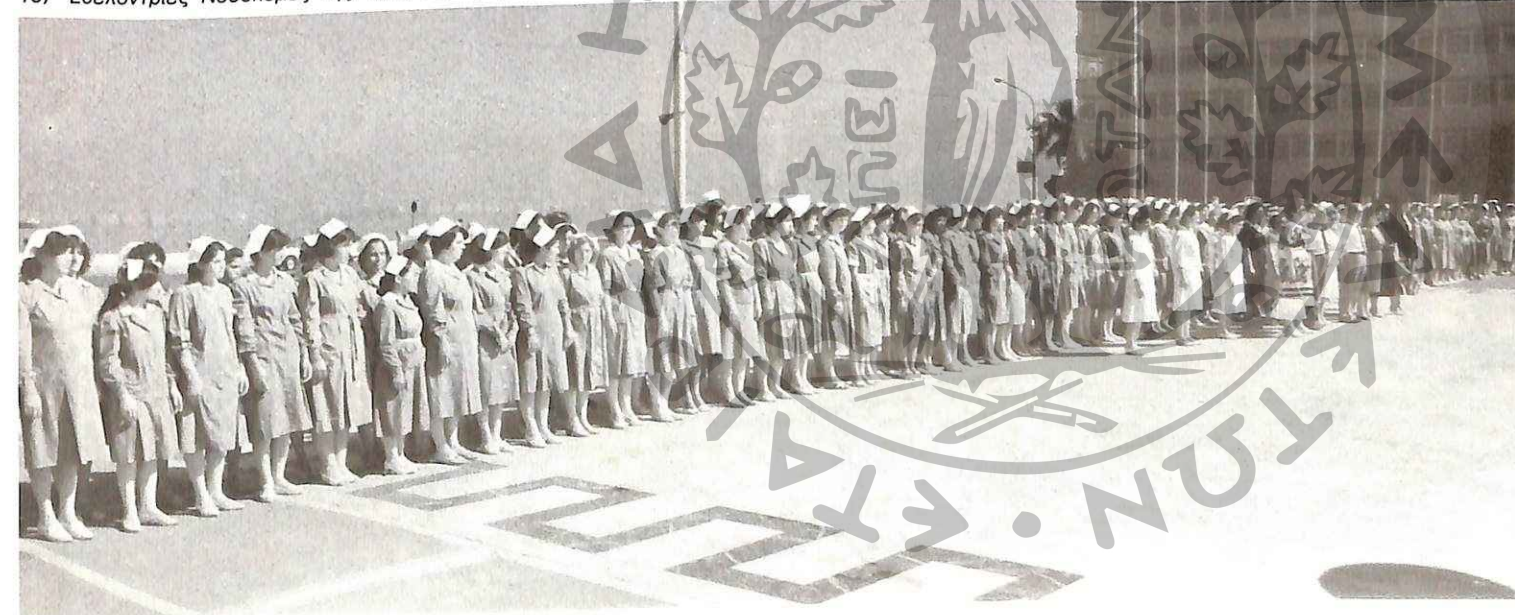

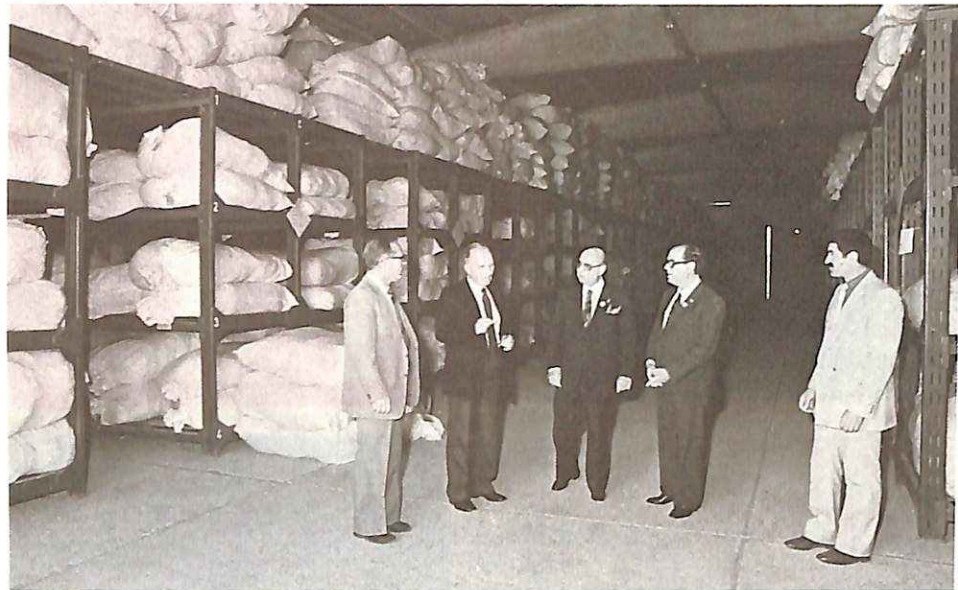
17) Η πρόεδρος του Τμήματος της Ε.Η. Σμύρνης

148) Στην αίθουσα υποδοχής επισήμων στο αεροδρόμιο της Πόλης.

15) Έθελόντριες Νοσοκόμες της Ε.Η., στη Σμύρνη.

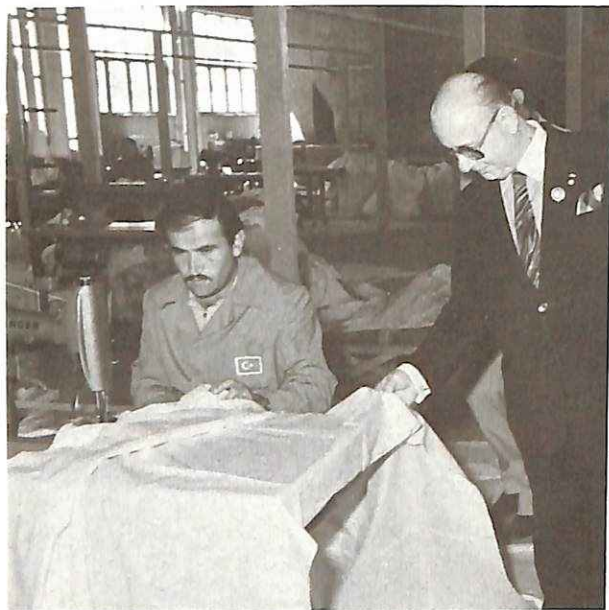

18στ) Τμήμα τών 18 τεραστίων άποθηκών τής Ε.Η.

21) Από τήν άπονομή τών τιμητικών διακρίσεων.

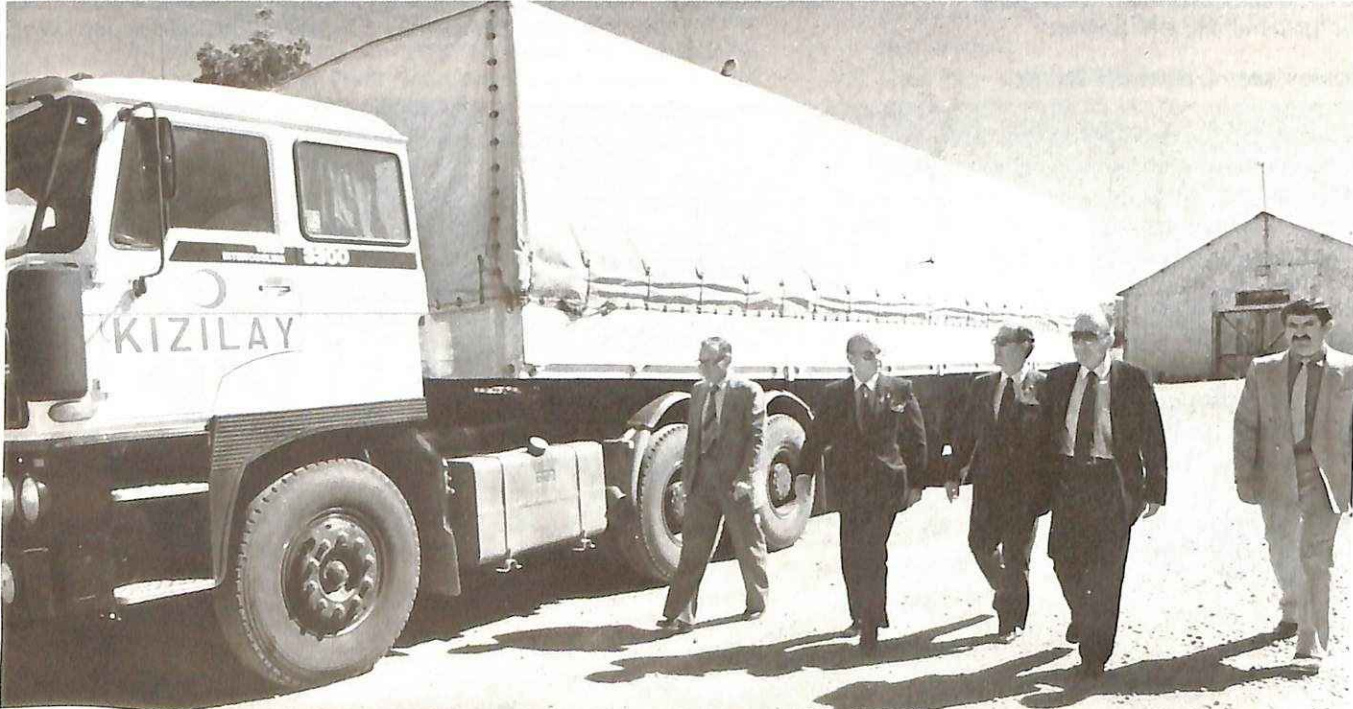

20) Τμήμα έργοστασίου κατασκευής σκηνών στήν "Άγκυρα.

22) Όμάδα δημοσιογράφων σημειώνει τίς δηλώσεις του Προέδρου μας.

19) Ένα από τά τεράστια φορτηγά αυτοκίνητα τής Ε.Η. στή "Άγκυρα.

23) Άλλη ομάδα, δημοσιογράφων παίρνει συνένευξη από τόν πρόεδρό μας.

26) Ό Πρόεδρος μας επίδεικνύει φωτογραφία θείου του διατελέσαντος Συμβούλου του Σουλτάνου Χαμίτ.

166) Κατασκήνωση Μελών της Έρυθρας Ήμισελήνου Νεότητος στον Τσεσμέ Τουρκίας.

2) Ο Πρόεδρος του Ε.Ε.Σ. αντιφωνεί και εύχαιστεί για την απονομή εις αυτόν από την Πρόεδρο της ΕΛ.Ε.Κ.Α., τιμητικής πλακέτας.

1) Η Πρόεδρος της ΕΛ.Ε.Κ.Α. παραδίδει την τιμητική πλακέτα στον πρόεδρό μας.

sociale des personnes atteintes d'AIDS dans les Pays du tiers monde.

La Croix-Rouge Hellénique propose, encore, l'établissement et la mise en œuvre d'une mission de groupes scientifiques de secours en faveur des pays qui présentent un haut danger pour l'AIDS et l'hépatite-B.

(Suite et fin de ces Intervention au fascicule prochain).

20 Octobre 1985. Système Consultatif.
7.10.85 LRCS, Genève. TX63040
Professeur LOURIDIS
Président de la Croix-Rouge Hellénique

Je vous remercie pour votre lettre à laquelle était joint un document de votre travail relatif au Système Consultatif et en particulier à une Commission Consultative des Infirmières.

Comme vous le savez, il est proposé à l'Assemblée Générale de reporter à la prochaine Assemblée Générale l'examen du Système Consultatif.

Nous suggérons que votre proposition soit étudiée dans le cadre de l'évaluation du Système en vigueur qui sera soumise à la même Assemblée Générale en 1986. Sommes prêts à discuter avec vous cette question lors de votre prochain séjours à Genève.

Meilleures salutations
Hans Hoegh
Secrétaire Général de la Ligue

Il s'agissait du rapport du Professeur Orest Louridis, Président de la Croix-Rouge Hellénique, intitulé: "Raisons pour lesquelles le Président de la Croix-Rouge Hellénique, Professeur Orestis Louridis, propose la nécessité de la reconstitution de la Commission Consultative des Infirmières", qui sera développé et soutenu par lui lors de la Conférence Internationale de la Croix-Rouge à Genève en Octobre 1986.

Cours de 3 heures du Président de la Croix-Rouge Hellénique

Après l'invitation du General de la Force d'Aviation M. Alessandre Mamais, commandant de l'Ecole de la Défense Nationale, le Président de la Croix-Rouge Hellénique Professeur Or. Louridis, le 19.11.85, a fait un cours de 3 heures aux étudiants de l'Ecole, sur le sujet opportun: "Causes et affrontation de l'écart d'enfance et de la criminalité des jeunes".

Après la fin du cours, lequel a été suivi par le Commandant, le Sous-Commandant et le Responsable des Programmes de l'Ecole, ce cours aboutit par une large et édifiante discussion, pendant laquelle le Professeur M. Or. Louridis a répondu aux questions posées par les Etudiants de l'Ecole.

Campagne contre les drogues

Le 8.12.85, le club "Leo" d'Athènes "Possidon", a organisé avec un grand succès une campagne contre les drogues, à laquelle ont participé beaucoup de spécialistes. Cette campagne a eu lieu à l'Union des Correspondants de la Presse Etrangère. Ainsi, ont participé le représentant de O.N.U. en Grèce M. Ode

Norstrad, la députée de l'Europe Mre Giannakou-Koutsikou, le Président de la Croix-Rouge Hellénique, Professeur Or. Louridis, le procureur M. L. Carabelas, le gouverneur des "Leo" en Crée M. Nikopoulos, beaucoup de Croirougistes et de journalistes.

Le commencement des travaux de cette campagne, a proclamé le Président de la Croix-Rouge Hellénique Professeur Or. Louridis qui a mis au courant le public pour le déroulement de la toxicomanie en Grèce. Ont encore parlé, le Dr. D. Goutas, le Dr. D. Boukis et le licencié de la faculté de Médecine M. T. Tsapas.

Des interventions au sujet ont été faites par M. Karabelas, la Dr. Mme Giannakou-Koutsikou, M. Louridis, M. Nikopoulos et plusieurs de l'auditoire.

Attribution de diplomes aux volontaires sociales de la Croix-Rouge Hellénique

Le programme de la cérémonie était le suivant, et a été réalisé le 11.12.85 à la salle des conférences du Dracopoleion Centre de la Transfusion Sanguine de la Croix Rouge Hellénique.

Présentation des Volontaires Sociales et des Col-laborateurs de la Prevoyance Sociale par Mme M. Malikouti, directrice des Services Sociaux de la Croix Rouge Hellénique.

Allocution sur l'oeuvre des Volontaires Sociales et attribution de leurs diplomes et de distinctions honorifiques par le Président de la Croix-Rouge Hellénique Professeur Or. Louridis.

Promesse des assistantes Volontaires Sociales.
Allocution d'un assistant Volontaire Sociale.
Hymne National.

Le Croix-Rouge Hellénique est fondée tout particulièrement sur les connaissances et le travail des Volontaires Sociales pour leur participation aux Equipes d'Action de la Section d'Assistance et des Programmes de Développement.

Un nouvel élanement du Centre de Transfusion Sanguine de la Croix-Rouge Hellenique "Dracopouleion"

"Chaque enfant a besoin de trente personnes".

Par ce message dramatique touchant la prolongation de la vie et la preuve inébranlable que l'humanisme existe toujours parmi nous, le Centre de Transfusion Sanguine et la Directrice de l'Unité de Thalassémie de la Croix-Rouge Hellénique Dr Dina Politou, ont invité pendant les jours précédents de Noel tous les citoyens grecs, à prendre conscience du besoin de don de sang pour les enfants souffrants de cette maladie.

La vie de trois mille d'enfants grecs, parmi lesquels la plupart de tout petits, dépend de transfusions régulières. Comme Mme Politou a accentué la problème de ces enfants pendant les jours de Fêtes, devient encore plus intense, étant donné que la donation de sang volontaire est diminuée d'une façon remarquable.

Le 17 décembre 1985, la Croix-Rouge Hellénique à la Campagne pour une suffisance totale de sang, pour le salut des êtres humains et surtout de nos enfants qui souffrent de thalassémie.

Cet appel des porteurs spéciaux de la donation de sang des transfusions sanguines et de traitement de thalassémie de la Croix-Rouge Hellénique ont adopté beaucoup de Corporations, des Organisations et se sont dépêchés à organiser des donations de sang par groupes pour les enfants grecs qui souffrent. La Télévision (ERT 2) que par la "Course de Charité" comme l'a appelé, a présenté le 24.12.85 la "Guest Star" Bonni Tayler, une anglaise chanteuse et beaucoup d'écrivains grecs, acteurs et chanteurs qui ont présenté bénévolement un programme férié de 5 heures avec l'intention de renforcer la lutte contre la thalassémie.

Mais, il ne serait pas juste, si on ne faisait pas mention de la "Soirée d'amour", qui a été organisée le 20.12.85 par l'Association Panhellénique de Protection pour

ceux qui souffrent de Thalassémie.

Un dîner à la "Grande Bretagne" a été organisé, auquel ont pris part Mme M. Papandreou, le Ministre M.G. Katsafados, beaucoup de députés et plusieurs person.

La Présidente, Mme Tolia a accentué que le but de cette manifestation est la plus large sensibilisation et l'information du public concernant les problèmes et les besoins des enfants qui souffrent de thalassémie.

L'organisation de la Soirée a été faite, en collaboration avec l'Association, par Mmes M. Frezadou, M. Koutsodimitropoulos et M. Stef. Evangelatos.

Notre manuel adresse ses chaleureuses félicitations à tous les Inspirateurs, les propagandistes et les organisateurs de ceux élançements.

NATIONAL AND INTERNATIONAL ACTIVITIES OF THE HELLENIC RED CROSS

Body - donation and the Hellenic Red Cross

The Hellenic Red Cross Committee for the propagation of the salutary body donation continues its systematic campaign for recruiting people who wish to donate organs of their body or their whole body after their death.

In the frame of this campaign, Red Cross people not only deliver enlightening speeches and proceed to other manifestations throughout the country, but also they distribute forms for declaring the donation of body limbs and organs as well as special printed questionnaires helping people to get over his superstitions and become body donors.

This effort was strengthened by the fact that, both the President of the Hellenic Red Cross Professor Or. Louridis and many Members of the Central Administrative Committee, as well as many of their select friends, Red Cross people, were written from the first ones as body-donors.

Professor Orestis Louridis was honoured again by Scouts

On December 1st 1985, the Corps of Greek Scouts honoured again the President of the Hellenic Red Cross Professor Orestis Louridis by handing over to him a special plaque at an official dinner given in their Spiritual Center, at Vari, Attica.

In his response, our President, after expressing his warm thanks for this new honorary distinction to him, emphasized the good results of the offer of Scouts and Red Cross in the life of Nations. Expressing also his congratulations, he spoke about the ideals and the achievements of these two great Organizations of the country which lead a parallel life.

Free lessons by the Hellenic Red Cross

The Hellenic Red Cross gives free lessons "Health in the Home" to gentlemen, ladies as well as to students of

Primary, Secondary and University Education, to students of Technical School and to various Societies and Factories in Athens and its suburbs.

The lessons include four cycles:

1st) First Aid, 2nd) Infanticide, 3rd) Care and Treatment of the aged in the home, 4th) Care and Treatment of the sick in the home. These lessons are taught at the Hellenic Red Cross Section "Nursing in the Home" as well as in the suburbs of Athens if there is a suitable room.

The Hellenic Society for the Community Development honours the Hellenic Red Cross

The Hellenic Society for the Community Development presented a very interesting manifestation during which the Society in question honoured the very important work of the Hellenic Red Cross, the greatest national, social and humanitarian Organization in Greece and its over one century continuous offer to the Greek and International Community.

The Program of the manifestations included:

Address by the President of the Society Mrs Maria Kypreou-Theologou, Decree of the Society for the Hellenic Red Cross, delivered by its Secretary General Mr. Pan. Economopoulos, Speech on the Hellenic Red Cross work and aims, by Professor of Howarth University in Washington D.C. and Member of the Hellenic Society for the Community Development Mr. Demetrius Kousolas, Synopsis of the Hellenic Red Cross contribution to the Community Development by Mr. Xen. Pantazidis, Economist, Honorary Director of the Hellenic Youth Red Cross, Presentation of a Honorary plaque of the Hellenic Society for the Community Development to the Hellenic Red Cross, Final Speech and Thankful Response by the President of the Hellenic Red Cross Professor of the Athens University Mr. Orestis Louridis and declaration of the closing of the manifestation by the President of the Society.

(Pictures 1,2)

The Hellenic Red Cross Emergency Unit in action

On December 13th 1985, the Hellenic Red Cross mobilizing its Emergency Unit, did save three infants from certain danger of death.

The danger appeared to three infants at the Athens Maternity Hospital, because one of them was born by a mother suffering from varicella, while the two others were in the same ward with the first.

By the initiative of the Hospital's doctors the Hellenic Red Cross was advised in order to find the necessary for these cases "serum tester globulin" which was the only salvation for the new-born.

The Hellenic Red Cross, with enviable speed, immediately contacted the Netherlands Red Cross and by the first aeroplane of Olympic Airways the serums arrived at the Maternity Hospital.

Thus the three new-born of Mrs. Yannakis, Romanas and Kourkoulou were saved from certain death.

1985 Youth — Problems and Prospects

On December 3rd 1985, the Hellenic Society for the Community Development, in the frame of the International Youth Year, presented at the Foreign Press Center, the second manifestation of its contribution to the UNO World Campaign for Youth, Subject of the manifestation: "1985 Youth - Problems and Prospects".

The first manifestation of contribution for Youth had

been held in May 1985, with the subject: "1985 Youth — The role of the spiritual leadership" with speakers the Professors, Demetrius Koussoulas of Howard, Pennsylvania University, Orestis Louridis and Nickos Bochlogyros of the Athens University.

At the second manifestation, main speakers will be the panel of the Youth Branch of the Hellenic Society for the Community Development; co-ordinator the President of the Society Mrs M. Theologou. The conclusions will be communicated by Professor D. Koussoulas and addresses will be delivered by the Director of the UNO Information Center for Greece Mr. Teo Loir and the Professor of University and President of the Hellenic Red Cross Mr. Orestis Louridis on behalf of the Red Cross Youth.

Speakers of the panel were: L. Kolovou, B. Yiannika, M. Economou and T. Theologou who by their opportune and right comments and views were applauded by the numerous officials and the audience, who were very happy to realise the merit of children of our days, days having the burden of the subversive existence of young people who are possessed with their dangerous tendency of disputing the national, moral, spiritual and traditional merits.

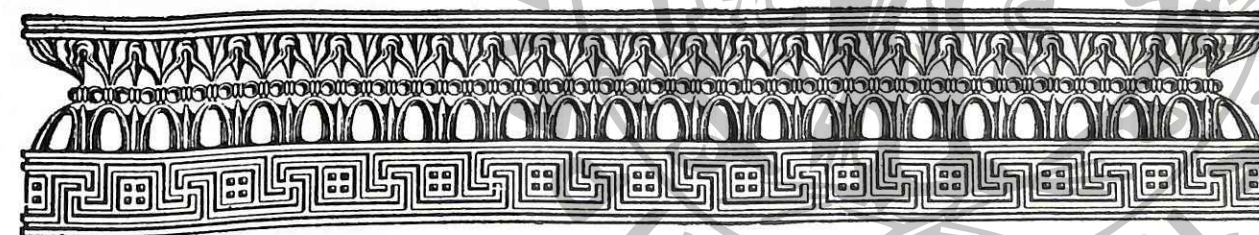
The manifestation was also attended by representatives of the Greek Parliament, Press, the Hellenic Youth Red Cross, the Corps of Scouts and Guides, the spiritual leadership and many young people.

JEUNES DE LA CROIX - ROUGE ET DU CROISSANT ROUGE...

La Croix-Rouge Hellénique de la jeunesse désirant une plus étroite collaboration parmi les jeunes de la Croix-Rouge et du Croissant Rouge de tout le monde, prie toutes les Sociétés Nationales de la jeunesse d'inviter leurs jeunes membres qui désirent développer des relations amicales et changer des visites, à contacter la Croix-Rouge Hellénique de la Jeunesse, No 4, Rue Alkiviadou, Athènes, 104 39 GRECE.

RED CROSS AND RED CRESCENT YOUTH...

The Hellenic Junior Red Cross wishing to tighten even more the relationship with the Red Cross juniors all over the world, kindly requests all the National junior Red Cross Societies to urge their young members who desire to develop friendly relations, and exchange visits to contact the Hellenic Junior Red Cross, Nr. 4, Alkiviadou Street, ATHENS 104 39, GREECE.

ΦΩΤΕΙΝΟ ΣΗΜΑΔΙ

Μιά χαρούμενη και καλοστημένη συντροφιά από έξι 16χρονα παιδιά, την Στέλλα Κιταργιόλου, τόν Κώστα Αύγουστινο, τόν Δημήτρη Γιωτόπουλο, τόν Γιώργο Ρουκουνάκη, τόν Φώτη Γιάγκο και τόν Θόδωρο Βαρζάκα, (όλοι τούς μαθητές της Δεύτερης Τάξης του 52ου Λύκειου Κωλονού), ένα απόγευμα Τετάρτης 23/10/85, και ώρα 6.15', πού σχολάγανε από τὸ Φροντιστήριό τους και τραβάγανε ἀστειευόμενοι και γελαστοί τὸ δρόμο πού ὁδηγάγε τόν καθένα στο σπίτι του, σκοντάψανε πάνω σ' ἕνα κατάμαυρο τσαντάκι, πού ἀποδείχτηκε μετὰ τὸ ψάξιμο πού τοῦ κάνανε, ὅτι ἦτανε ἕνα κινητὸ θησαυροφυλάκιο, μέ κλεισμένο μέσα του θησαυρὸ ἀποτελούμενο ἀπὸ 40.000 δρχ. σέ μετρητὰ, βιβλιάριο μέ κατάθεση 475.000 δρχ. σέ Τράπεζα, πέντε γραμμάτια ἀξίας μισοῦ ἑκατομμυρίου δρχ., 25 χρυσὰ δαχτυλίδια, χρυσὴ ἀλυσίδα τοῦ χεριοῦ, τρία ρολόγια καὶ τρία ζευγάρια χρυσὰ σκουλαρίκια.

Βλέποντας τὸ θησαυρὸ αὐτὸ οἱ νέοι νὰ ἀκτινοβολάει λαμπερὸς μπρὸς στὰ κατὰπληκτα μάτια τους, ὅπως ἦτανε φυσικὸ τᾶχασαν, καὶ παρ' ὅλο πού ἦσανε ἀκόμα ἔφηβοι καὶ ζούσανε σέ μιά ἐποχὴ πού τὰ πάντα κουμαντάρει τὸ χρήμα, δέν σκεφτήκανε οὔτε γιὰ μὴ στιγμὴ, νὰ τὸν κρατήσουνε καὶ γιὰ νὰ γίνει δικὸς τους.

Ὁ πλούσιος σέ ὑψηλὰ ἰδανικά κόσμος, πού εἶχε καλλιεργηθεῖ ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους μέσα τους, τόσο μέ τίς καλὲς συμβουλές πού βγαίνανε ἀπὸ τὰ χεῖλη τους, ὅσο καὶ μέ τὸν ὑποδειγματικὸ τρόπο ζωῆς τους, δέν τοὺς ἄφηνε περιθώρια νὰ σκεφτοῦνε διαφορετικὰ ἀπὸ αὐτὸ πού κυριάρχησε στὸ εἶναι τους ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας στιγμὴ, πού τὸ τσαντάκι βρήκανε, στὸ Αστυνομικὸ Τμήμα τῆς περιοχῆς τους νὰ τὸ παραδώσουνε (Λόφου Σκουζέ), ἀπὸ ὅπου ἐλπίζανε ὅτι θὰ τὸ παραλάμβανε αὐτὸς πού τὸ ἔχασε.

Ἔτσι καὶ γίνηκε! Πράξη πού λέει πολλά!

Καὶ πρώτα ἀπ' ὅλα, φανερώνει πόσο ἀνώτερος εἶναι ὁ πραγματικὰ καλλιεργημένος ἄνθρωπος, καθὼς καὶ ὁ πολιτισμὸς τῆς χώρας πού γεννήθηκε καὶ μεγάλωσε ζυμωμένος μαζί του. Ἵσως στὴν ἐποχὴ τῆς Ὑλῆς καὶ τοῦ εὐκόλου κέρδους, μέσα στὴν ὁποία ζοῦμε σήμερα, ἡ πράξη αὐτὴ νὰ ξαφνιάζει, δέν παύει ὅμως νὰ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ σημάδια πού ὁμορφαίνουν τὴ ζωὴ καὶ τῆς δίνουν κάποιο ξέχωρο σέ βάθος νόημα. Δέν χρειάζεται καὶ πολὺ νὰ ἐμβαθύνουμε σ' αὐτό, γιὰ νὰ διαπιστώσουμε τὴν ὁμοιότητα πού ἔχει σέ δύναμη ἡ καλὴ πράξη, μέ τὴν δύναμη τὴν ἀκατάλυτη, πού ἔχει τὸ φύτρο σέ κάθε σπέρμα πού πέφτει στὴ Γῆ, τῆς ὁποίας σπάζει τὸ σκληρὸ περίβλημα, ἀνασηκώνει τίς πέτρες πού τὸ μοιρίζουνε νὰ ξεπροβάλλει στὴν ἐπιφάνειά της, ἀπὸ ὅπου θὰ

ἀντικρύσει τὴ μεγάλοπρεπη τοῦ Ἥλιου θωριὰ καὶ θὰ νοιώσει τὴ ζωοδότρα ζεστασιά του, πού μέ περίσσια χάρη μοιράζει σ' ὅλα τῆς Γῆς τὰ πλάσματα.

Μπορεῖ στοὺς καιροὺς στοὺς ὁποίους σήμερα ζοῦμε, νὰ ὑπάρχουνε πολλοὶ πού ἀμφισβητοῦνε τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Θεοῦ, τῶν Ἀγγέλων, τὸ αἶλον καὶ τῶν ψυχῶν τὴν μετὰ θάνατον ζωὴν, δέν ἀμφισβητοῦνε ὅμως τὴν καλὴ πράξη πού ἀφήνει σημάδια πίσω της ἀνεξίτηλα, τὰ ὁποῖα μαρτυράνε τὴν ἀνωτερότητα τῆς ἀντίληψης γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴ συμβολὴ στῶν ἀνθρώπων τὸ Γένος.

Οἱ ἔξι τῆς συντροφιάς, διαλεχτοὶ νέοι, γαλουχημένοι ἀπὸ γονιοὺς τίμιους καὶ εὐσεβεῖς, μέ τὰ ἀνώτερα τῆς Φυλῆς μας ἰδανικά καὶ καλλιεργημένοι ἀπὸ φωτισμένους δασκάλους, πού εἶχανε τὴν τύχη νὰ σπεύρου-

νε τὸ σπόρο τοῦ καλοῦ καὶ τῆς γνώσης σέ Γῆ ἀγαθὴ, δώσανε μέ τὴν ἀξιοθαύμαστη πράξη τους φτερά στὴ γενιά τους, τὴν τόσο παραξηνημένη σήμερα, καὶ σέ μᾶς τοὺς μεγάλους, χρυσὲς ἐλπίδες γιὰ τὴν αὐριανὴ τῆς Φυλῆς μας πορεία.

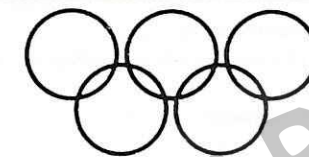
Τὰ ὀνόματά τους ἀνεξίτηλα θὰ φωτίσουνε σάν ἀστέρια πρωτόγνωρα, τὸν γιομᾶτο ἀπογοήτευση οὐρανὸ τῆς χώρας μας καὶ θὰ γίνονται ὁδηγοὶ σ' ὅλους τοὺς ἄλλους νέους, πού θὰ θελήσουνε νὰ τους μιμηθοῦνε.

Ὁ Ἑλληνικὸς Ἑρυθρὸς Σταυρὸς, τοῦ ὁποίου σκοπὸς εἶναι τὸ ἀνέ-
βασμα κάθε νέας γενιάς, στὸ ὕψος ἐκεῖνο πού μεταρσιώνει τὸν ἄνθρω-
πο σέ ἀληθινὸ ἄνθρωπο, ἰδιαίτερα τιμᾷ τοὺς νέους αὐτοὺς καὶ δημοσι-
εῖ τις φωτογραφίες τους τιμητικὰ στὸ ξέχωρο περιοδικὸ του καὶ
ἐπίσημα τοὺς δηλώνει, ὅτι στὴν πρώτη γιορταστικὴ του ἐκδήλωση θὰ
τιμῆσει τὸν καθένα χωριστὰ ὁ ἴδιος ὁ Πρόεδρός του, δίνοντας τους
δίπλωμα ἐξαιρέτων πράξεων.

Μπράβο παιδιά!

Μιχάλης Παπαβασιλείου
Ἀντιπρόεδρος
Κ.Δ.Σ. τοῦ Ε.Ε.Σ.Ν.

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΓΙΑ ΕΙΡΗΝΗ, ΦΙΛΙΑ, ΑΝΘΡΩΠΙΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΩΤΙΣΕΙ ΤΗΝ ΠΟΛΥΤΑΡΑΧΗ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

Ἡ ἱστορία των Ολυμπιακῶν Αγῶνων εἶναι συνδεδεμένη με τὴν ἀρχαία ἑλλη-
νική ἱστορία, ὅπως καὶ ἡ ἰδέα τοῦ Αθλη-
τισμοῦ εἶναι ἀρρηκτὰ συνυφασμένη με
τὴν Εἰρήνη καὶ τὴν συμφιλίωση των λα-
ῶν

Τὰ πρῶτα χρόνια τῆς δημιουργίας
των Ολυμπιακῶν Αγῶνων καθὼς καὶ τῆς
ἀναβίωσης των, αποτελοῦσε βασικὴ
προϋπόθεση γιὰ τὴν διεξαγωγὴ τους ἡ
ὑπαρξὴ εἰρήνης, γι' αὐτὸ ἄλλωστε καὶ
γινόταν ἐκκεχειρία, ὅπου υπῆρχαν διε-
νέξεις μεταξύ χωρῶν

Πολὺ ἀργότερα, ὅμως καὶ ἰδιαίτερα
στὴν περασμένη δεκαετία, ἡ ἱστορία
των Αγῶνων αὐτῶν «λαβώθηκε» γιὰ
πρῶτη φορά τὸ 1972 με τὴς τρομοκρατι-
κὲς ἐνέργειες των Παλαιστινίων εἰς βά-
ρος τῆς Αθλητικῆς ἀποστολῆς του Ισ-
ραήλ, πού θὰ ἐπαιρνε μέρος στὴν Ο-
λυμπιάδα τοῦ Μονάχου.

Φαίνεται, ὅμως, ὅτι λόγω καὶ των κοι-
νωνικοπολιτικῶν ἐξελίξεων ἐμελλε οἱ
Ολυμπιακοὶ Αγῶνες, νὰ δεχθοῦν καὶ
δεύτερο κτύπημα, με τὸ μοῦκοταξ ὁ-
ρισμένων χωρῶν στὴ Σοβιετικὴ Ἑνωση,
καὶ οἱ Ο.Α. τὸ 1980 πραγματοποιή-
θηκαν στὴ Μόσχα, χωρὶς τὴν συμμετο-
χὴ πολλῶν λαῶν.

Τέσσερα χρόνια ἀργότερα οἱ Ο.Α. ἐ-
γιναν στὴ πρωτεύουσα τῆς Ν. Κορέας
στὴ Σεούλ, χωρὶς βέβαια ἀσκήμα ἀπρο-
σπα, ἀλλὰ με πλανώμενη τὴν ἀπειλὴ
γιὰ τρομοκρατικὲς ἐνέργειες, καὶ ἡ
τρομοκρατία «ἀνθίζει» στὴν ἐποχὴ μας.

Ἡ χώρα μας εἶναι γνωστὸ ὅτι διεκδικεῖ
τὴν πραγματοποίησιν των Αγῶνων αὐ-
τῶν, πού ἡ ἰδέα τους γεννήθηκε καὶ
ἀναπτύχθηκε ἀπὸ τοὺς προγόνους μας
γιὰ τὸ 1996, ἀλλὰ καὶ σέ μὴ μόνον βί-
ση, θέλοντας νὰ κάνει πιο χειροπιαστὸ
τὸ μῆνυμα τοῦ καὶ εὐχομένη ἡ ἀγνὴ καὶ
λαμπρὴ Ολυμπιακὴ Φλόγα, πού ἀναβεῖ
κάθε τεσσερα χρόνια στὸν ἱερὸ χωρὸ
τῆς Ολυμπίας νὰ ζεσταίνεται καὶ νὰ φωτι-
σε τὴν ἐποχὴ μας. Μία ἐποχὴ πολυτά-

ραχη, γεμάτη τρομοκρατικὲς ἐνέργει-
ες, πολέμους, δολοφονίες... Μία ἐπο-
χὴ πού οἱ ἀξίες καὶ τὰ νοήματα τοῦ ἐ-
χουν υποβαθμισθεῖ.

Μία ἐποχὴ πού χρειάζεται τὸ Παναν-
θρωπινὸ Ολυμπιακὸ Φῶς, πού μιλά γιὰ
ἀγῶνες καλλιτέφανους, γιὰ νίκες, γιὰ
τὴν ἀνεπανάληπτη ἰδέα τῆς εὐγενικῆς
ἀμιλλας, γιὰ τὴν εἰρήνη, τὴν συμφιλίω-
ση, τὴν ἀνθρώπινη τὴν ἰδία τὴν ζωὴ. Ἡ
μόναδική αὐτὴ Ολυμπιακὴ Φλόγα πού
ἀντιπροσωπεύει ὅλες ἐκεῖνες τίς ψυ-
χες, πού δια μέσου των αἰῶνων εργα-
σθήκαν γιὰ τὴν εἰρήνη καὶ τὴν φιλία των
λαῶν.

Καὶ ποῖος δὲν θὰ εὐχοταν ἡ Φλόγα
αὐτὴ νὰ φωτίσει τὴν ἐποχὴ μας καὶ νὰ
γίνει κατανοητὸ ἀπ' ὅλο τὸ κόσμὸ τὸ
πανανθρώπινον μῆνυμα τῆς γιὰ τὴν κατὰ-
κτησὴ τῆς ἀληθείας, μεσὰ ἀπὸ μὴ εἰρη-
νικὴ συνύπαρξη.

ΓΙΩΤΑ ΚΑΠΟΥΡΕΛΑΚΟΥ
Δημοσιογράφος

ΜΑΡΙΚΑΣ ΒΕΛ. ΦΡΕΡΗ

Πάνω στο γραφείο μου είναι ακουμπισμένα τα κλειδιά μου. Περσασμένα όλα σε ένα κρίκο, που απ' αυτόν κρέμεται ένα μπρελόκ μικροσκοπικό.

Μια μινιατούρα, φυσαρμόνικα αληθινή, μάρκας Honner.

Την βλέπω με αγάπη... Λες και την είχα ξεχάσει ποτέ... Τι μου θυμίζει!!

Την φέρνω στα χείλη μου και με την παραμικρή μου πνοή, στέλνει στο αέριο σπίτι μου μακρόσυρτες γλυκειές αρμονίες. Πόσο την αγαπώ!... Τι θα γίνει η μικρούλα αυτή αγάπη, όταν θα λειψω εγώ; Ποιος θα ξέρει τι ήταν για μένα; Θα έχουν περάσει τριάντα χρόνια –ασφαλώς τόσο– που ο πρώτος μου γιος, ήρθε από την ξενιτειά, για να περάσει τις φοιτητικές του διακοπές στο πατρικό σπίτι. Ξαφνικά, όλα ζωντανεψαν... Φίλοι, καλωσώρισμα, τηλεφωνήματα, πηγαινέλα, καλέσματα... Και κείνος σβέλτος, καταχαρούμενος, τα πρόφταινε όλα. Την πρώτη βραδυά, ήρθε στην κάμαρή μου και με βρήκε.

Α! Μάννα μου... Σου έφερα ένα δωράκι... Πολύ μικρό... Που λεφτα για μεγαλύτερο!

Με αγκάλιασε τρυφερά και μου έδωσε ένα μικρούτσικο κουτάκι.

Το άνοιξα με λαχτάρα, μα και με συγκίνηση, γιατί ένα δωρο από το παιδί στη μάννα, είναι θησαυρός ανεκτίμητος.

Βρήκα τη μικρή γυαλιστερή φυσαρμόνικα, να κοιμάται μέσα.

Την πήρε εκείνος στα χέρια του, την έφερε στο στόμα και καταπληκτη τον άκουσα να παίζει ένα προσκοπικό τραγουδάκι.

Μα πως ήταν δυνατό, με τόσο απίστευτα μικρό παιχνιδάκι;

Του το είπα.

– Μα είναι αληθινή... Honner... Πασιγνωστή марка, μου λέει με περηφάνεια.

Τον φίλησα δακρυομένη.

– Δεν φτάνει που το δωράκι μου είναι τόσο δα... Είναι τουλαχίωτο γνήσιο!

– Κρέμασε τα κλειδιά σου, μαννούλα, να με θυμάσαι...

Από τότε βρίσκεται συνεχώς, πότε στην τσάντα μου, πότε δω και πότε εκεί, όπως όλοι αφήνομε τα κλειδιά μας στα πιο απίθανα μέρη και διαρκώς τα γυρεύουμε. Μα με την κρεμασμένη φυσαρμόνικα, γρήγορα τα ανακαλύπτω, όταν τα χρειαστώ.

Λες και ήξερε την προτίμησή μου για το μουσικό αυτό όργανο και μου το χάρισε.

Πάντα αγαπούσα τη φυσαρμόνικα. Οι ήχοι της με συγκινούν. Δένουν μέσα μου τόσο εύχα, με γεμίζουν μελαγχολία και νοσταλγία για κάτι το περασμένο, το απόμακρο. Στα χρόνια τα νεανικά, τα δικά μου, πολύ ακουγόταν η φυσαρμόνικα σε οικογενειακά γλέντια, μα και στις αξέχαστες καντάδες. Νεαροί του καιρού εκείνου, έπαιζαν με μαεστρία το δύσκολο τούτο όργανο και μια παρέα κανταδόρων, με μαντολινάτα και κιθάρες πάντα είχαν και κάποιον με φυσαρμόνικα.

Και νομίζω πως έδεναν θαυμάσια όλα μαζί, στα έξοχα τραγουδάκια του Κόκκινου που ήταν ο τραβαδούρος του έρωτα στην Κρήτη.

Κοριτσόπουλα, όταν παραθερίζαμε στα γύρω του Ηρακλείου χωριά, είχαμε την τύχη να τραβούμε νυκτερινούς τραγουδιστές, που κάτω από τα κλειστά παράθυρά μας, έρχονταν περασμένα μεσάνυχτα, να πούνε τους ερωτικούς των καύμούς και να κάνουν και μας τις άμοιρες να ξενυχτούμε, ακούγοντας τα παθητικά τραγούδια τους και τους λαρυγγισμούς τους. Και πάντα η φυσαρμόνικα, παρούσα. Αυτήν ξεχώριζα. Αυτήν πρόσεχα. Αυτή με συγκινούσε.

Μα πού ν' ανοίξουμε παράθυρο!... Παντζούρια, μονοκόμματα, ξύλινα βαριά, που αν τολμούσαμε να τα ανοίξουμε, το τρίξιμό τους στους παληούς μεντεσέδες τους, θα ξύπναγε όχι μόνον τους δικούς μας, μα και τους γειτόνους...

Και τότε, αλλοιμονό μας... Για ποιάν απ' όλες μας ήρθαν οι κανταδόροι; Για την Μαρία, για την Ελένη, για την Βασούλα; Και δώστου ανακρίσεις και επιπλήξεις... Μα αυτά, κοιμούνται στο νεανικό παρελθόν.

Η μικρή Honner, έπαιξε ρόλο και στη σχολική μου καριέρα, χωρίς να το θέλω, όμως τυχαία, σε μια ξαφνική μου έμπνευση.

Πάντα προσπαθούσα να βρω κάποιο τρόπο για να διασκεδάσω τα μικρά μου μαθητούδια, τα ανήσυχα, τα άτακτα, τα δύστροπα, τα αδιάφορα...

Κάποτε, που θορυβούσαν περισσότερο του πρέποντος και φαίνονταν ατίθασα και νευρικά –δεν ήσαν δα και λίγα... σαράντα τον αριθμόν...– δεν κατάφερνα να τα ηρεμήσω. Πάνω στην έδρα μου βρίσκονταν τα κλειδιά μου, με το όμορφο μπρελόκ. Πέφτει το μάτι μου πάνω του και σαν αστραπή περνά από το μυαλό μου μια σκέψη, που αμέσως τη βάζω σε πράξη.

Παίρνω τη φυσαρμόνικα, κρύβοντας στην φούχτα μου τα κλειδιά μου και φυσώ με δύναμη όλες τις τρυπούλες. Μια συγχωρδία από γλυκούς ήχους σκέπασε τους θορύβους των παιδιών. Εγώ ξαναφυσάω και ξανά και ξανά...

Ως δια μαγείας, σιωπή απόλυτη γέμισε την αίθουσα, ματάκια τρομαγμένα, εκφράσεις απορίας στα παιδικά μουτράκια και φωνούλες έκπληκτες, μα σιγανές, ακούστηκαν.

– Μα τι κάνει η δασκάλα μας;

– Ποιός σφύριξε έτσι;

– Τραγουδί ήταν και από που;

Ρωτούσε ο ένας την άλλη.

Μερικοί, έτρεξαν κοντά μου, στην έδρα μου και οι πιο τολμηροί ανεβηκαν και με πλησίασαν κατάπληκτοι.

– Τι είναι αυτό, που έχετε στο στόμα σας, κυρία;

– Κάμετέ το πάλι...

Ένα κοριτσάκι με αγκάλιασε:

– Δώστε μου και μένα...

Και προσπαθούσε να μου ανοίξει το χέρι, να ιδεί τι κρατούσα. Θάταν κάτι το μαγικό...

Τότε έκρυψα τη φυσαρμόνικα και γελαστή τους είπα:

– Καθίστε κάτω όλα στη θέση σας. Ο πιο φρόνιμος, θα έρθει κοντά μου και θα του δώσω να τραγουδήσει...

Εί! αυτό ήταν... Χεράκια αεικίνητα, δέθηκαν. Ματάκια γούρλωσαν, στοματάκια έκλεισαν. Τεντώθηκαν όλα στα ερεισινωτά τους και με κοιταζαν, να ιδούν ποιον θα διαλέξω. Ποιος θα ήταν ο τυχερός που θα τραγουδούσε με το μαγικό πραγματάκι, που είχε φέρει σήμερα η δασκάλα. Έμειναν μερικά δευτερόλεπτα ακίνητα, μα

τέλος δεν κρατήθηκαν:

– Κυρία... Κυρία!... Δεν είμαι ο πιο φρόνιμος;

– Τι λες, καλέ... Εγώ είμαι...

Όχι!... Όχι!... Εγώ... Εγώ...

Με μια συγχωρδία, τους σταμάτησα όλους. Φώναξα την πάντα φρόνιμη Αννούλα, που ήρθε πεταχτή κοντά μου κι ανέβηκε στην έδρα μου, με προσώπακι που έλαμπε από χαρά, μα και περηφάνεια, που δικαιώθηκε η διαρκής της υπακοή, στη σχολική ζωούλα της.

– Έλα, Αννούλα μου... Κοίταξε... Θα κάμεις έτσι και αμέσως θ' ακούσεις τις όμορφες και γλυκές φωνούλες να βγαίνουν από τις μικρές τρυπούλες, της φυσαρμόνικας... Γιατί, φυσαρμόνικα το λένε αυτότο θαυματουργό πραγματάκι. Σκούπισα καλά με το καθαρό μου μαντήλι τη Honner και την έβαλα στα ροδαλά χειλάκια της.

Το κοριτσάκι, φούσκωσε τα μαγουλάκια του και το θαύμα έγινε. Και πάλι... και πάλι...

Κουράστηκε, μ' αγκάλιασε, με φίλησε και τα υγρά χείλη της μου έβρεξαν το μάγουλό μου.

– Ευχαριστώ, κυρία... Πόσο μ' αγαπάτε... Μα κι εγώ σας λατρεύω... Ψιθύρισε, φεύγοντας για το θρανιάκι της. Όλοι ζήτησαν μετά, νάρθουν στην έδρα.

Τους εξήγησα με υπομονή, πώς δουλεύει μια φυσαρμόνικα, ότι μπορεί κανείς να παίζει τραγουδάκια ολόκληρα με δαύτη, μα ακόμη τους είπα, ότι επειδή μπαίνει στο στόμα σχεδόν μέσα, δεν μπορεί ο καθένας να παίρνει το όργανάκι τούτο, παρά μόνο αν είναι κατάδικό του. Γι' αυτό θα τη φέρνω κάθε πρωί, πλυμένη καθαρή και

(Συνέχεια στη σ. 33)

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΟ ΑΝΤΕΝ

ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ

Τό γράμμα πού θά διαβάσετε παρακάτω, μικροί Έρυθροσταυρίτες, είναι απ' τό φίλο μας τό Δημητρώ.

Τόν είχα χάσει αρκετές μέρες. Έπαιρνα τηλέφωνα σ' όλες τίς πιθανές ώρες τής ημέρας, μά δέν απαντούσε κανείς. Πέρασα καί από τό σπίτι του. Τίποτε. Κάποιος γείτονας μου είπε πώς ή οικογένεια του Δημητρώ είχε εξαφανιστεί ξαφνικά.

Καί προχθές μαζί μέ τήν άλληλογραφία μου βλέπω καί ένα φάκελο χρωματιστό μέ ξένα γραμματόσημα. Μόλις κοίταξα τόν αποστολέα είδα πώς ήταν απ' τόν Δημητρώ. Τό άνοιξα μέ πολλή περιέργεια, καί βρήκα μέσα δυό γράμματα:

«Κύριε, Αρχισυντάκτη – έγραφε τό ένα. Η μαμά μου μου είπε πώς τώρα πού ό πατερούλης είναι καλύτερα, θά πρέπει νά σάς γράψω. Τό ήθελα κι εγώ

Αγαπητοί μου Έρυθροσταυρίτες,

Ο Δημητρός μου, απ' τήν ημέρα πού άρχισα νά πηγαίνω καλύτερα απ' τήν άρρώστια μου, μου έφαγε κυριολεκτικά τ' αϊτιά μέ τα παρακάλια του νά σάς γράψω: «Μπαμπά, πρέπει νά γράψουμε σ' αδελφία μου, τούς Έρυθροσταυρίτες γιατί είχαν συνηθίσει τό γράμμα σου, καί τό διάβάζαν, καί τώρα θά τούς φαίνεται πολύ άσχημο νά μήν μαθαίνουν τά όσα όμορφα μου έγραφεσ όταν ήσουν καλά καί ταξίδευες». Κι έτσι, μέ τό πές-πές, ό Δημητρός μέ κατάφερε, άν καί, έδω πού τά λέμε, κι εγώ πολύ επιθυμούσα νά σάς γράψω, μιά καί ξέρω μέ πόση εύχαρίστηση περιμένετε τό γράμμα μου.

Λοιπόν, μόλις σηκώθηκα απ' τό κρεβάτι καί κατάλαβα ότι μπορούσα νά κυκλοφορήσω, πήρα τό Δημητρώ καί τή μαμά του καί βγήκαμε μιά βόλτα στήν παράξενη αυτή γωνιά, τό Άντεν. Τό κομμάτι αυτό τής Αραβίας, πού βρίσκεται άπέναντι από τή Σομαλία τής Αφρικής καί σχηματίζει μέ τήν αντίκρυνή άκτή τό στενό του Βάβ-Έλ-Μαδέβ (δηλαδή τής Πόρτας των Δακρύων) είναι πολύ παράξενο. Είναι μιά χερσόνησος

πολύ αλλά ντρέπομαι. Δέν σάς ειδοποίησα καθόλου, όταν φύγαμε. Ήταν όμως πολύ ξαφνικό. Ήρθε τηλεγράφημα από τό πλοίο του μπαμπά, πώς ήταν πολύ άσχημα καί πώς έπρεπε ή μαμά κι εγώ νά πάμε κοντά του.

Φύγαμε ένα μεσημέρι πολύ θιαστικά μέ τ' αεροπλάνο. Όλον αυτό τό καιρό, πού είμαστε έδω, στό Άντεν, είχαμε στενοχώριες ή μαμά κι εγώ. Ο μπαμπάς ήταν τόσο άσχημα, πού δέν σκέφτηκα ούτε σάς, ούτε τό Περιοδικό, ούτε τ' αδελφία μου, τούς Έρυθροσταυρίτες. Καί επί πλέον είχαμε καί τίς γνωστές άνωμαλίες μέ τά πραξικοπήματα, πού μάς είχαν πολύ άναστατώσει καί πού κινδύνεψε ακόμα καί ή ζωή μας. Πιστεύω νά τά πληροφορηθήκατε.

Τώρα όμως τά πράγματα είναι πιό ήρεμα καί ό μπαμπάς είναι πιό καλά. Σέ ένα μήνα θά περάσει ξανά τό πλοίο του νά τόν πάρει. Θά πάνε στήν Αμερική. Μόλις μπορέσει νά θγει μέ τ' αυτοκι-

πού άποτελείται από άπότομα ήφαιστειογενή κατάμαυρα βουνά, χωρίς τήν παραμικρή βλάστηση ή πρασινάδα. Για τόν περίπατό μας προτιμήσαμε, αντί γιά αυτοκίνητο, νά πάρουμε ένα άμάξι πού τόσερναν δυό περίφημα άράπικα άλογα. Κατεβήκαμε πρώτα στήν παραλία, εκεί πού άράξαμε όταν ήρθαμε μέ τό βαπόρι μας. Φθάσαμε στήν πελώρια πλατεία, αλλά δέν βλέπεις εκεί παρά ελάχιστους ανθρώπους, πού έχουν τίς δουλειές τους στό λιμάνι. Εκτός απ' τούς Εύρωπαίους, οι άλλοι είναι Αραβες, Σομαλίδες (απ' τήν άπέναντι Σομαλία), Ινδοί, Πέρσες καί Έβραίοι.

Εκεί πού περπατούσαμε, είχαμε καί κάτι εύχάριστο: μιά τυχαία καί εύτυχη συνάντηση μέ κάποιον πατριώτη Έλληνα. Περπατώντας από εκεί άκουσε τίς όμιλίες μας, κατάλαβε τί είμαστε καί μάς πλησίασε.

Μέ συγχωρείτε, μάς είπε, άν δέν άπατώμαι είσθε Έλληνες! Κι εγώ Έλληνας είμαι. Επιτρέψτε μου νά συστηθώ. Λέγομαι Τρύφων Κωνσταντινίδης καί είμαι απ' τή Σμύρνη.

Η χαρά μας, καί προπάντων του Δημητρώ, ήταν άπερίγραπτη πού συναντήσαμε κι ένα συμπατριώτη μας. Έγώ

νητο ένα γύρο στήν πόλη θά σάς γράψω.

Έτσι οι Έρυθροσταυρίτες πού διάβάζαν τά γράμματα του μπαμπά θά γνωρίσουν καί τό Άντεν. Θά βάλω μάλιστα καί τόν ίδιο τόν μπαμπά νά τούς το γράψει. Λέτε νά τούς αρέσει;

Σας εύχομαι καλή χρονιά καί ύγεια.
Με άγάπη
Δημητρός

Υ.Γ. Τό γράμμα μου αυτό δέν τό ταχυδρόμησα άμέσως, γιατί σέ δυό μέρες κιάλας ό πατέρας ήταν τελειώς καλά καί βγήκαμε γιά μιά βόλτα στό Άντεν. Αφού γυρίσαμε τόν παρακάλεσα νά γράψει ό ίδιος τό γράμμα. Καί τό γράψε. Σας τό έσωκλείω.

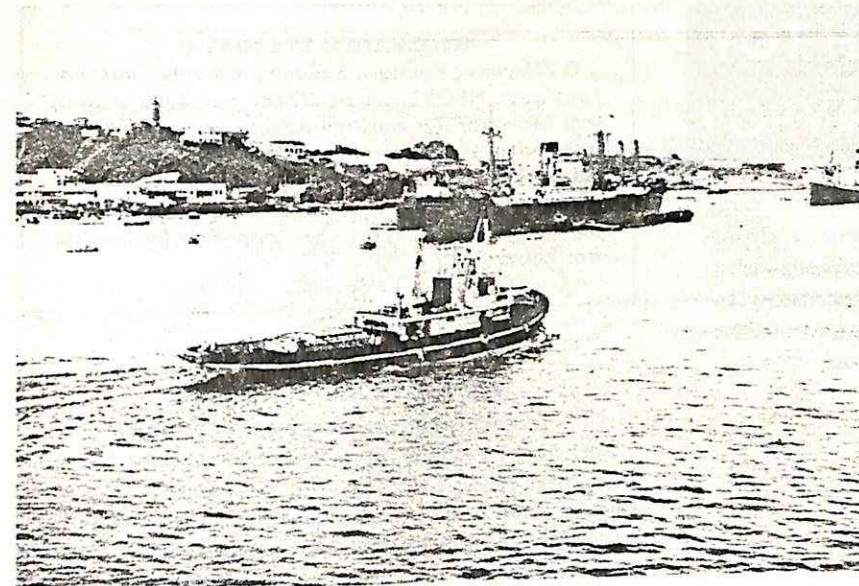
Ο ίδιος

Τό δεύτερο γράμμα είναι απ' τόν ίδιο τόν πατέρα του Δημητρώ, αυτό πού διαβάζετε τώρα παρακάτω.

Βέβαια ήξερα πώς ύπήρχαν Έλληνες στό Άντεν, αλλά μέ τήν άρρώστια μου δέν μπόρεσα νάρθω σ' έπικοινωνία μαζί τους. Καί νά τώρα πού ή τύχη μάς ευνόησε. Ο φίλος μας, όπως μάς είπε, βρισκόταν από χρόνια στό Άντεν. Έφυγε απ' τήν Σμύρνη μετά τήν καταστροφή του 1922 καί μπήκε ύπάλληλος στό κατάστημα κάποιου άλλου συμπατριώτη. Σιγά-σιγά κατόρθωσε νά άποκτήσει δικό του, καί σήμερα είναι μεγαλέμπορος χονδρικής πωλήσεως έλληνικών καί τουρκικών καπνών καί σιγαρέττων. Θαυμάζουμε τό δαιμόνιο πνεύμα καί τήν εργατικότητα του Έλληνα, πού δέν άφηνε νά τόν παρασύρουν τά συναισθήματα τής άπαισιοδοξίας.

Παρακαλέσαμε τόν κ. Κωνσταντινίδη νά μάς συνοδεύσει ότόν περίπατό μας καί δέχθηκε εύχαρίστως. Κατά τή διάρκεια του περιπάτου ό φίλος μας μάς έκανε τόν ξεναγό.

Ο συνοικισμός αυτός, τόν όποιον περνούμε, μάς έλεγε, είναι τό Νέο ή Κάτω Άντεν, πού οι Άγγλοι τό λένε «Στήμερ Πόιντ». Έδω βρίσκονται τά διάφορα Προξενεία, τό ταχυδρομείο, τό τηλεγραφείο, ό σταθμός του άσφύματος, πού συνδέει τήν Ευρώπη μέ τίς

Τό λιμάνι του Άντεν.

Ινδίες, οι ραδιοτηλεπτικοί σταθμοί, οι τράπεζες, τά ξενοδοχεία, τά εργοστάσια καί τά καταστήματα. Λίγο πιό κάτω από δώ βρίσκεται καί τό δικό μου κατάστημα. Αν θέλετε, εύχαρίστως, νά πάμε πρós τά εκεί νά πάρουμε καί κάτι.

Ο κύριος Τρύφων είπε δυό παράξενες κουβέντες στό Σομαλί άμαξά μας κι αυτός έστριψε στό έσωτερικό τής πόλεως. Στόν πρώτο δρόμο πού στρίψαμε άκούσαμε φωνές παράξενες πού δέν καταλαβαίναμε.

Τί φωνάζουν αυτοί; ρώτησε ό Δημητρός τόν συνοδό μας.

Είναι έμποροι Πέρσες, Έβραίοι, Ινδοί καί διάφοροι άλλοι, που διαλαλούν τά έμπορεύματά τους. Αυτοί έδω, δεξιά μας, φωνάζουν ότι έχουν εξαιρετικά γουναρικά. Εκείνος εκεί ό χοντρός μέ τά γένια είναι Έβραϊός καί πουλάει φτερά στρουθοκαμήλου. Αυτοί οι δυό μέ τά σαρίκια διαλαλούν τά γερά κασμήρια τους καί κείνος μέ τήν κοιτίδα άνάμεσα στό βάζα είναι Κινέζος. Τό Άντεν, συνέχισε ό κ. Κωνσταντινίδης, είναι τό σταυροδρόμι των έμπορικών δρόμων. Από δώ περνάνε γιά τίς Ινδίες καί τήν Απω Ανατολή, από δώ γιά τήν Αίγυπτο καί τήν Εύρώπη. Από δώ γιά τήν Νότιο Αφρική καί τήν Αυστραλία.

Τά μεγάλα κτίρια πού είδαμε στρίβοντας γιά νά μπουέ στο δρόμο τής αγοράς είναι τά Γραφεία των μεγάλων άμετοπολικών εταιρειών πού εκμεταλλεύονται τό έμπορικό αυτό θαλάσσιο όδικό δίκτυο. Καί στήν προκυμαία κοντά είναι τεράστιες άποθήκες γαιανθράκων

καί πετρελαίων, από όπου έφοδιάζονται τά πλοία πού καθημερινά προσεγγίζουν στό λιμάνι.

Ξαφνικά ό άμαξάς σταμάτησε. Ο φίλος μας μάς έγνεψε νά κατεβούμε. Βρισκόμαστε μπροστά σ' ένα διόροφο πολυτελές κατάστημα. Ήταν του κ. Τρύφωνα. Πρίν προφθάσουμε νά καταλάβουμε τί συμβαίνει, πλήρωσε τόν άμαξά καί τόν έδιωξε Διαμαρτυρηθήκαμε.

Τίποτε, μάς έτόνισε. Απ' αυτή τή στιγμή είσθε φιλοξενούμενοι μου.

Μάς όδήγησε στό γραφείο του καί παράγγειλε καφέδες κι ένα γλυκό γιά τό Δημητρώ. Θά έχετε άκούσει πώς ή Αραβία, ή Εύδαιμών μάλιστα Αραβία, όπως τήν λένε, παράγει τόν ωραιότερο καφέ του κόσμου, τόν γεμενή. Τό όνομά του τό πήρε από τήν περιοχή αυτή, τήν Γεμένη. Τέτοιον καφέ πάντως δέν ξανάπα. Ήταν τόσο άρωματικός, πού γιά πολλή ώρα αισθανόμουν τή μυρουδιά του στό στόμα μου.

Τώρα θά φύγουμε, είπε ό φιλόξενο συμπατριώτης μας. Θά πάμε μέ αυτοκίνητο στήν καθαυτό πόλη του Άντεν, στό Άντεν Κάμπ, όπου είναι καί τό σπίτι μου. Εκεί θά περάσουμε όλη τήν ήμερα μας.

Σέ λίγη ώρα διασχίζαμε μέ τό ιδιόκτητο αυτοκίνητο του κ. Κωνσταντινίδη ένα φιδωτό καινούργιο δρόμο πού θά μάς έφερνε στό Άντεν Κάμπ. Πλησιάζοντας, ό φίλος μας μάς έξηγούσε κάθε τι τό άξιοπεριεργό πού βλέπαμε.

Αυτά τά ιδιότροπα κτίσματα πού

βλέπετε εκεί έξω απ' τήν πόλη είναι τά «τάνκ», άρχαίες δεξαμενές νερού, πού τίς άναφέρει καί ένας Βενετσιάνος περιηγητής στό 1538 μ.χ. Τό νερό έδω είναι σπάνιο, έπειδή ή περιοχή δέν έχει ψηλά βουνά. Οι δεξαμενές αυτές μέ τόν καιρό είχαν χωθεί. Τίς έέχωσαν τό 1856 καί τίς επιδιόρθωσαν. Παλαιότερα χρησιμοποιούσαμε καί άπεσταγμένο θαλάσσιο νερό γιά νά πίνουμε. Έδω όμως καί λίγα χρόνια κατασκευάστηκε ύδραγωγείο, πού φέρνει τό νερό απ' τά βάθη τής Αραβίας.

Ο Δημητρός μου όλη αυτή τήν ώρα χάζευε άκούοντας τόν Τρύφωνα καί βλέποντας τίς πελώριες δεξαμενές. Σέ μια στιγμή ρώτησε κι αυτός κάτι:

Κύριε Τρύφωνα, πρίν βγούμε τ' αυτοκίνητα πώς έρχονταν οι άνθρωποι από τήν παραλία ως έδω πάνω.

Αλλοι μέ άμάξια, σάν κι αυτό πού πήρατε καί έσείς σήμερα, κι άλλοι μέ καμήλες. Σήμερα, όπως βλέπεις, όλα αυτά τά άντικαταστήσανε τ' αυτοκίνητα καί τά λεωφορεία

Καθώς πλησιάζουμε, βλέπουμε τήν περιεργή πόλη του Άντεν Κάμπ, πού είναι κτισμένη μέσα ότόν κρατήρα ενός σβησμένου από χρόνια ήφαιστείου. Τά σπίτια τής τά περισσότερα είναι μονόροφα, ή διόροφα, λιθόκτιστα, καί οι δρόμοι τής αρκετά πλατιοί.

Δέν μπορέσαμε νά κάνουμε περισσότερες βόλτες μέ τ' αυτοκίνητο γιατί αυτές τίς μέρες ύπάρχει μεγάλη άναστάτωση στό Άντεν καί γενικά στή Νότια Γεμένη κι έτσι προτιμήσαμε νά τραβήξουμε γιά τό σπίτι του κυρίου Κωνσταντινίδη.

Φθάσαμε στό σπίτι του κ. Τρυφωνα, όπου μάς υποδέχθη ή γυναίκα του μέ τό κοριτσάκι τους, 12 περίπου χρονών.

Όση ώρα βρισκόμαστε στό σπίτι του καινούργιου φίλου μας, όπου μάς έγινε φιλοξενία καί περιποίηση «Αβραμιαία», όπως λέμε, ό οικοδεσπότης ήταν πάντα πρόθυμος νά απαντά στις έρωτήσεις του Δημητρώ.

Καί πόρους κατοίκους έχει ή χώρα καί ή πρωτεύουσα, κυρίε Τρυφών, καί τί παράγει, καί πώς καί πότε έγινε ανεξάρτητο κράτος καί γιατί όλες αυτές οι φασαρίες πού γίνονται σήμερα.

Τόν είχε κυριολεκτικά τρελλάνει τόν άνθρωπο.

Καί ό καημένος ό κύριος Κωνσταντινίδης έδινε πληροφορίες στό Δημητρώ:

Καί άρχή πρέπει νά ξερεis πώς σήμερα τό Άντεν στήν τοπική άραβική γλώσσα λέγεται **Μαντινάτ άλ-Σάαμπ**.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΕΛΛ. ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Υπέρ των ωραίων σκοπών του Έλληνικού Έρυθρου Σταυρού Νεότητος ή Επιθεωρήτρια Έθελοντριών Αδελφών Ε.Ε.Σταυρού κ. Κρινάκου Πολυτίμη κατέθεσε 3.000 δρχ. εις μνήμην του άνεψιού της Σακελλαρόπουλου Γεωργίου.

**ΕΙΣΦΟΡΕΣ
ΕΙΔΩΝ ΚΑΙ ΧΡΗΜΑΤΩΝ**
(Διά μέσου του Ε.Ε. Νεότητος)

ΑΘΗΝΑ
Ο Σύλλογος Γονέων και Κηδεμόνων του 1ου Γυμνασίου-Λυκείου Βύρωνα Αθήνας προσέφερε 1.000 δρχ. για τους σκοπούς του Ε.Ε.Σ. Νεότητος.

ΑΤΤΙΚΗ
Ιδιωτικά Δημοτ. Σχολεία:
Τό Ιδιωτικό Δημοτικό Σχολείο Βασ. Σταυράκη - Γλυφάδα, Αττικής, 41 δέματα με είδη βοήθειας στο 1ο Ειδικό Δημοτ. Σχολείο Άρτας.

Νηπιαγωγεία:
Τό Νηπιαγωγείο Δόμνας Νικολαΐδου - Λουδάρου Άνω Γλυφάδα - Αττικής, 19 δέματα με είδη βοήθειας στο Δήμο Καματερού - Αττικής για τους προστατευόμενους του.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΣΤΑ ΝΙΑΤΑ
Ο Ελληνικός Ερυθρός Σταυρός Νεότητος καλεί όλους τους ΝΕΟΥΣ και τις ΝΕΕΣ, που έχουν αγάπη στη Μουσική και παίζουν κάποιο όργανο ή έχουν κλίση στο χορό, να πλαισιώσουν την ομάδα του Ε.Ε.Σ.Ν. που θα αποτελέσει την ορχήστρα-χορωδία, καθώς και το συγκρότημα παραδοσιακών χορών, που θα μας αντιπροσωπεύει τόσο στην Ελλάδα όσο και στο Εξωτερικό.

ΕΚΘΕΣΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΕΧΝΙΚΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗ ΜΑΣ
Από τις 21 Γενάρη μέχρι και τις 7 Φλεβάρη έλαβε χώρα στο Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Αθηναίων έκθεση ζωγραφικής του καταξιωμένου καλλιτέχνη και καλλιτεχνικού συνεργάτη του περιοδικού μας Μιχάλη Νικολινάκου.

Μια απ' τις ακουαρέλλες του συνεργάτη μας Μιχ. Νικολινάκου

ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ

Οι κάτοικοι της Ν. Ύμενης είναι γύρω στα 2.000. 000. Τό Άντεν σήμερα έχει κάπου 250.000 κατοίκους. Οι περισσότερες οικογένειες κατοικούν μόνιμα σέ χαμηλά σπίτια από λασπότουβλα, άλλα στα βορειανατολικά υπάρχουν και όμαδες νομάδων.

Στό έσωτερικό οι γυναίκες των άρβων μέ τίς βαθυγάλανες ρόμπες τους εργάζονται στους άγρους μέ άκάλυπτα τά πρόσωπα. Το συνηθισμένο ρούχο των άνδρων είναι ένα μακρύ πουκάμισο, που φοριέται μέ ζώνη. Στή ζώνη τοπο-

θετούν συνήθως ένα καμπυλωτό έγχειρίδιο. Έδώ στην πρωτεύουσα οι άντρες φορούν μακριά βαμβακερά πουκάμισα, πού τά όνομαζουν **φούτα**.

Σ' όλη τή χώρα οι κάτοικοι πίνουν βαρύ καφέ σέ μικρά κύπελλα.

Τό σπουδαιότερο μέρος τής τροφής τους είναι τό άρνι, τό ρύζι και στρουγγυλά πλακουτσωτά καρβέλια ψωμί.

Έξω από τό Άντεν τά 90% των κατοίκων ζούν από τή γεωργία. Καλλιεργούν σόργο, κεχρί, χουρμάδες και σουσάμι, καθώς και λαχανικά και φρούτα και μπαμπάκι εξαιρετικής ποιότητας.

Από τό 1967 ή Νότια Ύμενη είναι ανεξάρτητη και ή επίσημη όνομασία τής είναι «Λαοκρατική δημοκρατία τής Ύμενης»

Αυτά τά στοιχεία, πού έδωσε ό κύριος Κωνσταντινίδης στό Δημητρώ, νομίζω πώς είναι αρκετά μικροί Έρυθροσταυρίτες για νά πάρτε μία μικρή ιδέα γύρω άπ' τή χώρα.

Γειά σας, καλά μου παιδιά,

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΟΥ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ-ΜΙΚΡΟΥΣ ΜΑΣ ΦΙΛΟΥΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥΛΗ

Παραμύθι του κ. Ζώη Άζωτου

Ήρθε ή μέρα, παιδάκια, πού ό μικρός μας φίλος, ό Ρίκι - Τίκι - Τάβι θά πήγαινε πάλι στή λιμνούλα, για νά βρεί τό φίλο του, τό Χρυσούλη, τό μικρό χρυσό ψαράκι. Θά του πήγαινε και πολλά ψιχουλάκια και τυράκι, τριμμένο, πού τόσο πολύ άρέσουν στα ψαράκια.

Ο φίλος μας ήταν πολύ χαρούμενος, πού θά ξανάβλεπε τό Χρυσούλη και πολύ σκεπτικός. Συνεχώς είχε μέσα στό νοΰ του τή σκέψη, τί άραγε νά ήταν τό μυστικό, πού θά του έλεγε τό ψαράκι;

Μία πεταλούδα, πού πετούσε χαρούμενη τήν ώρα εκείνη, για νά βρεί όμορφα λουλούδια και νά ρουφήξει από τό γλυκό μέλι τους, τόν είδε σκεπτικό και, περίεργη, τόν ρώτησε:

- Για πού τό βαλες τέτοια ώρα και είσαι και τόσο σκεπτικός ΡΙΚΙ;

- Τό μή σέ μέλει, μή ρωτάς, ποτέ κακό μήν έχεις, λέει ή γιαγιά μου, περίεργη πεταλούδιτσα. Τά καλά κοριτσάκια δέ ρωτούν πράγματα, πού δέν τά ενδιαφέρουν. Έγώ σέ

ρώτησα τί θέλεις και τριγυρίζεις εδώ; Πηγαίνω σέ κάποια δουλειά.

Η πεταλούδιτσα, ντροπιασμένη, από τήν παρατήρηση του ΡΙΚΙ - ΤΙΚΙ - ΤΑΒΙ, χαμήλωσε τό κεφαλάκι της και κάθισε στό κλαδί του δίπλανου πεύκου.

Ο φίλος μας δέν ήθελε νά μάθει κανείς, εκτός από τή γιαγιά του, για τή φιλία του μέ τό Χρυσούλη και για τό μυστικό, πού θά του έλεγε σήμερα.

Γι' αυτό περνούσε βιαστικά και μόνο μέ λίγα λόγια χαιρετούσε τους άλλους φίλους του, τά ζωάκια, πού συναντούσε στό δρόμο του. Κι έπειδή του άρεσε νά τραγουδάει, θυμήθηκε ένα τραγουδάκι, πού είχε άκούσει μία μέρα από τά παιδιά του ξυλοκόπου, και άρχισε νά τό σιγομουρμουράει:

Μιά φορά κι έναν καιρό
μεσ' στό δάσος τό πικνό
ζούσε ένα λαγουδάκι
πού 'χε λίγο μυαλουδάκι.

Έτρεχε πρωί και θράδυ
κι όπου έθρισκε λιβάδι
ό τεμπέλης ξαπλωνόταν
και καθόλου δέ νοιαζόταν.

Μιάν ημέρα σάν και τώρα
βγήκαν κυνηγοί απ' τη Χώρα.
Σάν τό είδαν ξαπλωμένο
σημαδεύουν τό καημένο.

Φρούστ!!! τό θέλος δίπλα πέφτει
(μιά του κλέφτη δυό του κλέφτη)
τώρα πιά τό λαγουδάκι
έβαλε και μυαλουδάκι...

Δέν πρόφτασε νά τελειώσει τό τραγούδι
του και νά, πρόβαλε μπροστά του τό λαγου-
δάκι:

– Καλημέρα, ΡΙΚΙ – ΤΙΚΙ – ΤΑΒΙ. Τί είναι
αυτά πού τραγουδάς γιά μένα;

– Γιατί, δέν σου άρέσουν; Φαίνεται πώς ή
γιαγιά των παιδιών του ξυλοκόπου έμαθε την
ιστορία σου και την έκανε τραγουδάκι.

– Ναί, αλλά δέν καταλαβαίνεις πώς αυτό
τό τραγούδι μέ προσβάλλει;

– Τό καταλαβαίνω, αλλά έσύ, αντί νά προ-
σβάλλεσαι, θά 'κάνες καλύτερα νά μή γυρί-
ζεις μοναχός σου στο δάσος και στα λιβάδια,
αλλά νά είσαι κοντά στη μαμά σου και στο
μπαμπά σου, πού ξέρουν καλύτερα νά σέ
προφυλάξουν από τούς κινδύνους. Δέν είναι
έτσι, λαγουδάκι;

– Ναί... έ... έτσι νομίζω πώς πρέπει νά εί-
ναι. Έχεις δικιο, καλέ μου ΡΙΚΙ. Φεύγω, πάω
κοντά στη μαμά μου...

Ο ΡΙΚΙ – ΤΙΚΙ – ΤΑΒΙ έξακολούθησε τό
δρόμο του και σέ λίγο έφτασε στη λιμνούλα.
Ρίχνει την πετρούλα μέσα και άμέσως λέει
τό τραγουδάκι:

Στης λιμνούλας τό νεράκι
κολυμπάει ένα ψαράκι.
Τό φωνάζω νά 'βγει έξω,
ψίχουλα νά τό φιλέψω.

Και άμέσως πρόβαλε τό κεφαλάκι του ο
Χρυσούλης και άπαντάει:

Τώρα ναί, είμαι ψαράκι,
ΡΙΚΙ μου, καλό παιδάκι.
Κι όμως θέλω νά σου πω
το δικό μου μυστικό.

Κι έπειδή την ώρα εκείνη δέν περνούσαν
οί νεράιδες του δάσους, ο Χρυσούλης πετά-
χτηκε από τη λίμνη και κάθησε στην όχθη,
δίπλα στο ΡΙΚΙ – ΤΙΚΙ – ΤΑΒΙ, αλλά όχι πιά σάν
ψαράκι. Είχε μεταμορφωθεί σ' ένα όμορφο
πριγκιπόπουλο μέ χρυσή κορόνα στο κεφάλι,
βασιλικά ρούχα και ένα χρυσό σπαθάκι στη
μέση του.

Ο ΡΙΚΙ – ΤΙΚΙ – ΤΑΒΙ τά 'χασε. Τί ήταν πάλι
αυτό τό καινούριο; Άλλά ο Χρυσούλης τόν
έβγαλε γρήγορα από την άπορία του.

– Μήν τρομάζεις, καλέ μου φίλε. Τώρα,
πού έγινα πάλι άνθρωπος, θά σου πω το μυ-
στικό μου.

– Και πώς είσαι ντυμένος έτσι; Τί είναι αυ-
τά πού φοράς; Έγώ πρώτη φορά βλέπω παιδί
ντυμένο έτσι.

– Είμαι βασιλόπουλο, ΡΙΚΙ. Ο πατέρας μου
ήταν ο βασιλιάς αυτής της Χώρας. Είμαι τό
μοναδικό παιδί του. Έρθαν όμως οί κακοί
έχθροί του πατέρα μου, πολέμησαν τη Χώρα
μας και τόν πήραν αιχμάλωτο. Έγώ ήμουν
μικρός, μέσα στην κούνια.

– Καλά πού δέν σέ πήραν και σένα! Έκανε
μέ συμπάθεια ο ΡΙΚΙ – ΤΙΚΙ – ΤΑΒΙ.

– Έρθαν στην κάμαρά μου νά μέ πάρουν,
αλλά ή καλή μου Νεράιδα πρόφτασε και μέ
άρπαξε. Μέ έφερε εδώ στη λίμνη και μέ
μεταμόρφωσε σέ ψαράκι.

– Και τί κάνεις τώρα μέσα στο νερό, άφου
είσαι άνθρωπος;

– Περιμένω νά μεγαλώσω. Και τότε θά
'ρθει πάλι ή καλή μου Νεράιδα και θά μέ
μεταμορφώσει σέ βασιλόπουλο γιά πάντα. Κι
έγώ θά μαζέψω τό στρατό μας, θά νικήσω
τούς έχθρους μας και θά ξαναφέρω πίσω τό
βασιλιά πατέρα μου. Έγώ θά είμαι ο Διάδο-
χος.

– Και τώρα, πού έγινες πάλι βασιλόπουλο,
δέν μπορούν νά σέ βρουν και νά σέ πιάσουν;

– Όχι, γιατί έχω τη δύναμη νά γίνομαι άμέ-
σως, μόλις τό θελήσω, ψαράκι. Κι έτσι δέν
μπορούν νά μέ βρουν.

Λοιπόν, πώς σου φάνηκε ή ιστορία μου;
Αυτό ήταν τό μυστικό μου. Πρόσεξε όμως,
δέν πρέπει νά πεις σέ κανέναν τίποτα απ'
αυτά πού είδες κι άκουσες.

– Ούτε στη γιαγιά μου; Γιατί στη γιαγιά μου
λέω πάντα, ό,τι μου συμβαίνει.

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΜΑΣ

ΕΣΕΙΣ ΚΙ... ΕΓΩ

Αγαπητοί μου μικροί φίλοι και συνεργάτες. Σ' αυ-
τήν εδώ τη στήλη θα δημοσιεύονται κάθε φορά τα
γράμματα που μου στέλλετε κι ακόμα αν χρειάζεται
κάποια ειδική απάντηση σε κάποιες ερωτήσεις ή απο-
ρίες σας.

Στις φίλες μου που μου έστειλαν τα παρακάτω
γράμματα και που εκφράζονται με τόσο καλά λόγια για

Καβάλα 27-1-1986

Αγαπητέ Ε.Ε.Σ. σου εύχομαι καλή επιτυχία στο νέο έτος.
Είμαι πολύ χαρούμενη όταν παίρνω κάθε μήνα ένα καινούρ-
γιο σου τεύχος. Διαβάζω πάντα τα ερυθροσταυρικά νέα,
διαβάζω ακόμα και μερικά από τα διηγήματα που συνεχίζο-
νται και μου αρέσουν πάρα πολύ.

Γι' αυτό αποφάσισα να σου στείλω αυτό το γράμμα με μια
ακροστιχίδα γεωγραφίας. Θα είμαι πολύ χαρούμενη αν δη-
μοσιεύσετε την ακροστιχίδα μου στα προσεχή τεύχη.

Όπως σου είπα Ε.Ε.Σ. στην αρχή, σου εύχομαι καλή
επιτυχία στο νέο έτος, με αυτό εννοώ ότι μπορείς να φτιά-
ξεις μια καλύτερη ύλη καλύτερη ακόμα από τα τεύχη των
προηγούμενων χρόνων. Αυτή η επιτυχία σου, σου εύχομαι
να πραγματοποιηθεί. Και ακόμα δίνω τις καλύτερες ευχές
μου στις νοσοκόμες, στους γιατρούς και στους αρρώστους.
Δεν έχω τί άλλο να σου πω Ε.Ε.Σ. Έρθε λοιπόν ο καιρός να
κλείσω το γράμμα μου, με τις καλύτερες ευχές μου για μια
επιτυχία πολλή μεγάλη.

Σε χαιρετώ με αγάπη
η αναγνώστριά σου
Ελένη Παπαντωνίου

μένα δίνω την υπόσχεση πως, όσο εξαρτάται από
μένα, θα κάνω το παν για τη βελτίωση τόσο στο περιε-
χόμενο, όσο και στην εμφάνισή μου.

Άλλωστε τις προσπάθειές μου αυτές θα πρέπει να
τις έχετε διαπιστώσει εδώ και αρκετούς μήνες.

Θα τα ξαναπούμε τον άλλο μήνα.

Με την αγάπη μου
Ο Ε.Ε.Σ. ΝΕΟΤΗΤΟΣ

23-1-86

Γειά σας,

Σας γράφω με πολλή αγάπη και πολύ σεβασμό το γράμμα
αυτό. Είμαι μια μαθήτρια που με λένε Αναστασιάδου Νία και
πάω Ε'. Παίρνω το Περιοδικό σας και μου αρέσει πολύ. Μα
πιο πολύ μου αρέσει το παραμύθι ΡΙΚΙ-ΤΙΚΙ-ΤΑΒΙ. Θέλω να
σας ρωτήσω αν συνεχιστούν οι ΘΑΛΑΣΣΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΤΗΣ ΡΩΜΙΟΣΥΝΗΣ και σε πόσες ιστορίες, αν ναι.

Θέλω να σας πω ακόμα πως η αναδάσωση που είχατε
βάλει στην σελίδα 23 την έκανα, δηλαδή φύτεψα λουλούδια
και δέντρα. Σας ευχαριστώ ή σας ευχαριστούμε τα παιδιά
της τάξης μου για την ωραία σας ιδέα και για το όμορφο
Περιοδικό σας που μας δίνεται η ευκαιρία να το διαβάσουμε
και να διδαχτούμε από αυτό.

Με πολλή αγάπη

Μια φίλη του Περιοδικού σας

Γειά σας και πιστεύω να μου γράψετε λίγα λόγια δικά σας.

Σημ. Αγαπητή Νία, σου απαντήσαμε και ταχυδρομικώς.

– Στη γιαγιά σου μπορείς νά τό πεις, γιατί
είναι μυαλωμένη γυναίκα και δέ θά πει τίποτα
σέ κανένα.

– Πολύ χαίρομαι, πού σέ βλέπω έτσι, Χρυ-
σούλη. Τί ωραίος πού είσαι. Πολύ θά ήθελα
νά σέ είχα γιά πάντα κοντά μου.

– Τώρα, βέβαια, αυτό δέν είναι δυνατό,
είπε ο Χρυσούλης. Άλλά σά θά γίνω πάλι ο
Διάδοχος, θά σέ πάρω κοντά μου, στο παλά-
τι, μαζί μέ τη γιαγιά σου, γιά νά ζείτε καλά και
νά μήν υποφέρετε, εδώ, στο δάσος.

– Και δέ μου λές; Μήπως θά έχεις άλλο
όνομα, σά θά γίνεις πάλι βασιλόπουλο;

– Όχι. Τό όνομά μου θά είναι Χρυσούλης
και όταν θά είμαι βασιλόπουλο. Οί άλλοι βέ-
βαια, θά μέ φωνάζουν «Υψηλότατο», αλλά
έσύ, πού θά είσαι πολύ φίλος μου, θά μέ λές,
«Χρυσούλη». Έτσι;

– Όπως θέλεις έσύ Χρυσούλη. Και δέ μου
λές κάτι άλλο; Τά παιδιά του ξυλοκόπου ξέ-
ρουν τό μυστικό σου;

– Όχι. Τά παιδιά του ξυλοκόπου, είναι, δυ-
στυχώς, πολύ φλύαρα και δέν τούς έχω έμπι-
στοσύνη. Τό μυστικό μου τό γνωρίζεις μόνο
έσύ, φίλε μου ΡΙΚΙ.

– Σ' ευχαριστώ πολύ, Χρυσούλη, μου. Τώ-
ρα θά έχω δυό φίλους: τό Χρυσούλη τό ψα-
ράκι και τό Χρυσούλη, τό Υψηλότατο. Και θά
σας αγαπώ και τούς δυό πολύ, πολύ.

– Μου φαίνεται πώς νιώθω τίς νεράιδες
του δάσους νά έρχονται. Πρέπει νά γίνω πάλι
ψαράκι. Άντε, γειά τώρα, και νά έρχεσαι νά
σέ βλέπω.

– Γειά σου, γειά σου, καλέ μου φίλε. Θά
έρχομαι.

Και ο ΡΙΚΙ – ΤΙΚΙ – ΤΑΒΙ έφυγε χαρούμε-
νος κι ένθουσιασμένος, κι όταν έφτασε στο
φτωχό τό καλύβι τους, είπε στη γιαγιά του
όλη την ιστορία μέ τό ψαράκι, πού ήταν βασι-
λόπουλο...

(Τά σκίτσα είναι του μαθητή Βασ. Παναγόπουλου)

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΣΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΜΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

Αγαπητοί μικροί μου φίλοι,

Επανερχομαι και πάλι με το γράμμα που σας έγραψα στο τεύχος ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1985, για να σας υπενθυμίσω τους τρόπους και τους όρους της συνεργασίας σας μαζί μου.

Όπως είναι πολύ φυσικό έχετε καταλάβει και από τον τίτλο μου, αλλά και από το περιεχόμενό μου, πως είμαι «παιδικό» περιοδικό, το περιοδικό της νεότητας, το «δικό» σας περιοδικό.

Γι' αυτό και η ικανοποίησή μου, όταν επικοινωνώ μαζί σας, με κάθε τρόπο είναι πολύ μεγάλη.

Σκοπός μου δεν είναι, να σας προσφέρω μόνο εγώ κείμενα και αναγνώσματα κατάλληλα για την ηλικία σας και για την ψυχοδιανοητική σας ανάπτυξη, αλλά και να φιλοξενώ στις σελίδες μου δικές σας, κάθε είδους συνεργασίες.

Υπάρχουν πολλοί θέβαια από τους φίλους μας μαθητές και Ερυθροσταυρίτες που μας στέλνουν συνεργασίες τους, για να δημοσιευθούν σ' αυτή τη σελίδα.

Η προθυμία τους αυτή μας συγκινεί ιδιαίτερα, γιατί φανερώνει την αγάπη τους στο περιοδικό μας και την αφοσίωσή τους στα ιδανικά του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού Νεότητος.

Με την ωραία αυτή ευκαιρία, που επικοινωνώ μαζί σας σκόπιμο είναι να σας δώσω μερικές οδηγίες για τον τρόπο που θα γράφετε και θα στέλνετε τις συνεργασίες σας, στη Διεύθυνσή μου.

Πρώτ' απ' όλα, κάθε συνεργασία πρέπει να είναι γραμμένη σε ολόκληρη κόλλα χαρτί καθαρό, και καθαρά με στυλό και όχι με μολύβι και μόνο από τη μια πλευρά του χαρτιού με γράμματα καθαρά και ευανάγνωστα.

Δεν είναι καθόλου ωραίο πράγμα να θλέπει κανείς κακογραπίες και ασχημοκομμένα κομμάτια από χαρτιά, γιατί σχηματίζεται κακή εντύπωση γι' αυτόν που τα γράφει και που τα στέλλει.

Οι συνεργασίες, όπως καταλαβαίνετε, δεν είναι μόνο κείμενα λογοτεχνικά, ή άλλα (πεζά - ποιήματα) μα και σταυρόλεξα, αινίγματα, μαγικές εικόνες, απρόοπτα, εύθυμοι

διάλογοι και άλλα είδη που με δυο λέξεις ονομάζονται «πνευματικές ασκήσεις». Πρέπει εδώ να τονίσω πως τα σταυρόλεξα δεν πρέπει να είναι πάρα πολύ μεγάλα, γιατί δημοσιεύονται δύσκολα. Το πολύ-πολύ να έχουν διαστάσεις 5Χ5 εκατοστά ή αν είναι μεγάλα οι διαστάσεις τους να είναι 10 1/2 Χ 10 1/2 εκ.

Σκόπιμο κρίνω να προσθέσω εδώ στους μικρούς συνεργάτες μας ότι πρέπει να προσέχουν ιδιαίτερα την ορθογραφία των λέξεων, γιατί αλλιώς ούτε να δημοσιευθούν μπορούν τα σταυρόλεξα, ούτε να λυθούν. Ένας συνεργάτης μας π.χ. έστειλε σταυρόλεξο στο οποίο έγραφε: «άγγριο δέντρο». Εννοούσε την «οξύα», αλλά εκείνος την είχε γράψει ανορθόγραφα: «οξεία».

Τα ίδια θα είχαμε να παρατηρήσουμε και για τις σκάλες, τους ρόμβους, τα τρίγωνα, τις ακροστιχίδες και άλλα.

Είναι βασικό κάθε είδος συνεργασίας ή πνευματικής ασκήσεως καθώς και οι επιστολές, να γράφονται σε ξεχωριστό χαρτί.

Κάθε πνευματική άσκηση πρέπει απαραίτητα να συνοδεύεται από τη λύση της σε ξεχωριστό χαρτί, αλλά καρφιστωμένο πάνω στο λευκό χαρτί της ασκήσεως.

Τελικά, πρέπει να σας θυμίσω, φίλοι μου, και να σας παρακαλέσω να φροντίσετε, ώστε οποιαδήποτε συνεργασία σας να είναι αποκλειστικά δική σας. «πρωτότυπη» όπως λέμε, γιατί (συμβαίνει δυστυχώς και αυτό) μερικοί αντιγράφουν από άλλα περιοδικά και μας παρουσιάζουν σαν δικά τους, ξένα δημοσιεύματα. Καταλαβαίνετε αν αυτό τιμά αυτούς τους συνεργάτες μας.

Να μη σας κουράζω με περισσότερα αυτή τη φορά. Ίσως αργότερα θα χρειασθεί να ξανα συζητήσουμε.

Προς το παρόν σας χαιρετώ και περιμένω συνεργασίες σας.

Με την αγάπη μου
Ο Ε.Ε.Σ.Ν.

Η σημασία της ελευθερίας για τα έθνη

Ελευθερία, είναι η προϋπόθεση πάνω στην οποία θα στηριχθεί ο άνθρωπος για να εκπληρώσει την πολύπλευρη προσφορά του στη ζωή και να μετουσιώσει το ταλέντο του υπερ της προόδου του κοινωνικού συνόλου.

Ένα μέρος από την πολυδύναμη έννοια της ελευθερίας καταλαμβάνει και η ατομική ελευθερία. Και ατομική ελευθερία σημαίνει ελευθερία στην θέληση, την βούληση αλλά και στην πράξη. Ο καθένας είναι ελεύθερος να διαπεράσει τις ιδέες του και τις απόψεις του ανάμεσα στις κοινωνικές μαζες. Αυτό είναι ελευθερία. Η ανεξέλεγκτη έκφραση του ατόμου χωρίς κακοπροαίρετη λογοκρισία. Ο καθένας σε μια ελεύθερη κοινωνία είναι ελεύθερος, πάντα όμως με τα πλαίσια του σωστού, του δικαίου, έτσι, ότι κάνει να είναι και ένα πολύτιμο λιθαράκι στα θεμέ-

λια της κοινωνίας. Διότι ο άνθρωπος είναι κοινωνικό μέλος και εκτός από το δικαίωμα της ελεύθερης έκφρασης έχει και υποχρέωση την προσοχή της ελευθερίας της κοινωνίας. Έτσι φτάνουμε στην γενικότερη ελευθερία του έθνους, η οποία πρέπει να είναι το ύψιστο ιδανικό, τόσο για τον καθένα ξεχωριστό, όσο και για όλους μαζί. Και αυτό διότι όλες οι ελευθερίες πηγάζουν από την ελευθερία του έθνους. Πως μπορεί να υπάρξει ελευθερία του ατόμου, των κοινωνικών αξιών αλλά και των μικροτερων κοινωνιών, αν δεν υπάρχει η ελευθερία της εκτενής ομάδας, που λέγεται έθνος.

Διότι το έθνος διαποτισμένο από την αξία της ελευθερίας, μπορεί να γνωρίσει μεγάλη πρόοδο τόσο στον κοινωνικό τομέα όσο και στον πολιτικό. Η ελευθερία, λοιπόν, είναι η βασική προϋπόθεση για την αναβάθμιση και ύψωση των επιπέδων της μορφωσης, αλλά

και της διαβίωσης. Κάθε ανάπτυξη του παρατηρείται αν εξεταστεί προσεκτικότερα. Θα διαπιστωθεί ότι η ελευθερία συμβάλλει ενεργά στην πραγματοποίηση της. Πως μπορεί να έχει ανάπτυξη ένα έθνος και ποιά θα είναι το κοινωνικό επίπεδο των ανθρώπων, αν το έθνος αυτό είναι κάτω από την κυριαρχία ξένου ζυγού; Ασφαλώς, η σημαία της ελευθερίας είναι εμφανής όσο και η προσφορά της. Και όμως υπάρχουν ακόμα και θα υπάρχουν πάντα άνθρωποι που στερούν την ελευθερία από άλλους. Τα αιτία θα τα αναζητήσουμε στα επεκτατικά προγράμματα και τον ατομισμό του ανθρώπου. Διότι ο Δημοκρατικός έπλασε τον κόσμο ελεύθερο, να χαρεί όλες τις χαρές και τις απολαύσεις που παρέχει η ελευθερία στη ζωή.

Η ελευθερία έχει μόνο πλεονεκτήματα και τα παρέχει σ' όλους τους ανθρώπους. Μόνο που μερικοί την επιβουλεύονται, δημιουργή-

ώντας έτσι μία κοινωνική ανισότητα και μία ασυμφωνία ιδανικών, ανάμεσα στους ανθρώπους.

Ανέκαθεν ήταν στο ποιόν της φυλής μας, η έννοια της ελευθερίας. Διαποτισμένος ο Έλληνας, από το μεσογειακό ταμπεραμέντο της ανεξαρτησίας και της αυτοτέλειας, πολύ δύσκολα παραμένει χωρίς την ελευθερία του. Έμπρακτη απόδειξη είναι η Ελληνική επανάσταση, η οποία ήρθε να θέσει τέρμα στην βάρβαρη κυριαρχία 4 αιώνων και να βάλει τα θεμέλια για μια κοινωνία που πραγματικά εκφράζει το Ελληνικό πνεύμα.

Ο καθένας μας πρέπει να προσπαθήσει με τις δικές του δυνάμεις και με την δική του προσφορά να βοηθήσει την διατήρηση της ελευθερίας του έθνους διότι ελευθερία του έθνους σημαίνει αυτόματα και ελευθερία κάθε είδους. Είμαι βέβαιος ότι ο καθένας προτιμά την ελευθερία και ότι την έχει σαν πρότυπο, σε κάθε ενέργειά του. Διότι η ελευθερία του έθνους είναι συνάρτηση των προσπαθειών των ανθρώπων. Προσπαθώντας όλοι μαζί ακατάπαυστα γευόμενοι καθημερινά τους καρπούς της προσπάθειάς μας θα είμαστε ευχαριστημένοι απ' αυτό το πρόνομοιο, το οποίο δεχτήκαμε σαν μία κληρονομιά απ' τους προγόνους με την υπόσχεση να την διατηρήσουμε και να την επαυξήσουμε. Διότι η ελευθερία πρέπει να επεκταθεί σ' όλο τον κόσμο ανεξάρτητα από έθνος και κράτος. Μόνο τότε θα έχουμε ολοκληρώσει πλήρως την δύσκολη πραγματικά προσπάθειά μας που καλούμεθα να εκπληρώσουμε.

Βασίλης Μακταντάσης

«Πώς ονειρεύομαι τον κόσμο στον οποίο θέλω να ζήσω;»

«Όμορφος κόσμος, ηθικός, αγγελικά πλασμένος...»

(Σολωμός)

Οι σκέψεις αυτές του ποιητή καθρεφτίζουν μια γενικότερη εσωτερική επιθυμία και ίσως ένα από τους κυριότερους στόχους των νέων ανθρώπων. Πηγάζει από την έλλειψη ικανοποίησης που δίνει ο σημερινός τρόπος ζωής, ο οποίος αφήνει απραγματοποιητές πολλές ψυχικές ανάγκες και καταπιέζει την προσωπικότητα και την ελευθερία του ατόμου.

Είναι γεγονός πως ο σημερινός κόσμος, ο κόσμος μας δεν παρουσιάζει τα πλεονεκτήματα που βάσει της τεχνολογίας και της επιστημονικής ανάπτυξης θα έπρεπε να παρουσιάζει. Φανερές βελτιώσεις παρατηρούνται μόνον όσον αφορά τα υλικά αγαθά και τις ανέσεις της υλικής μας ζωής. Όντως, τα επιτεύγματα της υψηλής τεχνικής έχουν ικανοποιήσει το σώμα και προσφέρουν ευκολίες στην εργασία, το σπίτι, τις διάφορες ελεύθερες απασχολήσεις.

Όλα πλέον εξαρτώνται από το πάτημα ενός κουμπιού ή το γύρισμα ενός διακόπτη. Οι μηχανές έχουν αντικαταστήσει κάθε δύσκολη χειρωνακτική, ακόμα και πνευματική εργασία. Ο άνθρωπος μέσα σε λίγες ώρες ταξιδεύει χιλιάδες χιλιόμετρα επικοινωνεί

με όποιον θέλει και παρέχει στον εαυτό του όλα τα στοιχεία που μπορούν ν' αποδixτθούν χρήσιμα.

Όμως, αλίμονο! πόσο έμεινε πίσω το πνεύμα και η ηθική του ανθρώπου! Πόσο αμφίδρομη εμφανίζεται η τεχνολογική πρόοδος με την πνευματική πορεία της ανθρωπότητας! Στον σημαντικότερο παράγοντά του το άτομο έχει ξεπέσει, έχει αγνοήσει τις ψυχικές αρετές του, έχει παραβλέψει τις κοινωνικές σχέσεις και τις στενές επαφές. Οι δεσμοί του στηρίζονται και αφορούν στα συμφέροντά του, οι φίλιες του είναι ιδιοτελείς. Η ειλικρίνεια και η αλήθεια έχει εξαφανιστεί από τις καρδιές, η αλληλοβοήθεια και η αλληλεγγύη είναι πια ανύπαρκτες.

Οι άνθρωποι είναι μόνοι, κλεισμένοι στον εαυτό τους, απρόσιτοι. Κρύβονται πίσω από το παραπέτασμα της ανεξαρτησίας, παρουσιάζονται σαν αλύγιστες, πέτρινες προσωποκότητες, ασχολούνται με τα προβλήματά τους τις δουλειές τους, τις οικογένειές τους, μη δίνοντας σημασία στους γενικότερους προβληματισμούς στη ζωή των διπλών τους. Κλειδωμένοι μέσα στο χρυσό κλουβί της μοναξιάς παλεύουν για να καταπονήσουν, να ξεπεράσουν, να βυθίσουν βαθιά και να καταστρέψουν αυτούς που τους συναγωνίζονται.

Είναι φυσικό λοιπόν όλοι να επιζητούν κάποια αλλαγή στην κοινωνία και τις σχέσεις των ανθρώπων, κάποια εξύψωση του ηθικού που στις μέρες μας έχει παραπέσει. Έτσι κι εγώ. Ονειρεύομαι έναν κόσμο που να διέπεται από ηθικούς κανόνες, που να περιέχει κοινωνικές σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων, αλληλοσεβασμό και αλληλοκατανόηση.

Ψάχνω για ατομική ελευθερία, για διάλογο για συζήτηση. Ψάχνω για ειλικρίνεια, αλήθεια, αγάπη. Ψάχνω για όσα δίδαξε αιώνες πριν ο Χριστός που κι αυτός ακόμα έχει τόσο παρεξηγηθεί και τόσο αγνοηθεί...

Θέλω οι άνθρωποι να αγαπάνε και να αγαπιούνται, να βοηθάνε και να δέχονται βοήθεια, να δίνουν για να παίρνουν, να εμπιστεύονται και να είναι τίμιοι. Καταδικάζω την υποκρισία, το στρουθοκαμήλισμό, την ψευτιά. Κρύβει τόσο η ψυχή του ανθρώπου, γιατί να μην τ' αφήσουμε να εξωτερικευτούν γιατί να καταπνίγουμε κάθε ευγενικό αίσθημα ενώ αφήνουμε ελεύθερο τον εγωκεντρισμό να καθοδηγεί τη ζωή μας και τη δημιουργία;

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΦΥΣΑΡΜΟΝΙΚΑ

(Συνέχεια από τη σ. 25)

Μόνον ένας -ο πιο φρόνιμος- θα έχει το δικαίωμα να τη δοκιμάσει και να ακούσει το γλυκό ήχο της. Έτσι, κάθε πρωί, ο ένας θα είναι ο τυχερός. Λίγο απογοητευμένο, το παραδέχτηκαν. Αλλά σαν δασκάλα τους ηξέρα πόσες παιδικές αρρώστιες θα μπορούσαν να κολλήσουν από στόμα σε στόμα και κάθε μέρα έπλυνε με καθαρά οινόπνευμα τη Honner, την τύλιγε σε χαρτομάντιλο και την έβαζε στην τσάντα μου.

Κι έτσι για αρκετό καιρό, κράτησα σε ησυχία τα ανήσυχα και ζωηρά μαθητούδια μου. Θα πω όμως, ακόμη κάτι, που είναι αδύνατο να σιωπήσουν παντελώς μέσα στην τάξη, μου είχε γίνει τόσο απαραίτητη, που όταν τελείωσα την καριέρα μου, για μήνες, την είχα στα αυτιά μου ζωντανή κι ακόμη μπορώ να πω, τη νοσταλγώ...

Μαρίκα Βελ. Φρέρη

Ονειρεύομαι ένα κόσμο με πνευματικές και ηθικές αξίες με ψυχική καλλιέργεια, με ιδανικά υγιή και ιδεολογίες αποδεκτές, με θεσμούς αξιούς για θυσίες και μάχες με απουσία της συμφεροντολογίας, με ομόνοια. Αυτή είναι η μαγική λέξη και πάνω σ' αυτή στηρίζεται εδώ και αιώνες η πολιτιστική άνοδος και η ευημερία του κάθε τόπου.

Κατακρίνω τη βία, την καταπάτηση των δικαιωμάτων τη δέσμευση της ψυχολογικής ελευθερίας, την καταπίεση το βιασμό των συναισθημάτων, τους άδικους θανάτους, την έλλειψη δικαιοσύνης. Χειροκροτώ την ελευθερία λόγου και σκέψης τη δύναμη της πειθούς, την επιχειρηματολογία σε μέσο επιβολής των ιδεών, την ελεημοσύνη, την κατανόηση των μαχητών της ειρήνης και της κοινωνικής ισότητας.

Διαισθάνομαι πως οι σημερινές κοινωνικο-ηθικές συνθήκες δε θ' αργήσουν να φέρουν την ολοκληρωτική καταστροφή του ανθρωπίνου πολιτισμού. Θέλω όμως να πιστεύω πως ο άνθρωπος κάποτε θα ξεφύγει από το ληθαργό του και θα ξαναγυρίσει στις παλιές αρχές πριν «το ρολόι του κόσμου χτυπήσει μεσάνυχτα».

Γεωργία Μπούρα
1ο Λύκειο Καλλιθέας

ΓΕΡΟΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ένας γέρος μια μέρα για ξύλα στο βουνό με τα πόδια ανεβαίνει, κόβει κλαδιά μεγάλα πολλά και με κόπο πολύ κατεβαίνει.

Ξάφνου πέφτει σ' ένα βραχάκι μη μπορώντας άλλο να σταθεί και με δύναμη το Χάρο κράζει πως δε θέλει άλλο τη ζωή.

Βγαίνει ο Χάρος με προστά του ξαφνικά και με δύναμη μεγάλη φωνάζει:

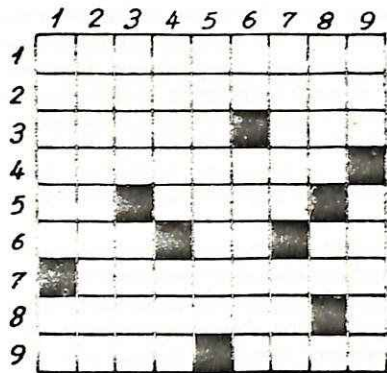
«Τι έχει αυτός ο γέρος και κράζει;»
«Τίποτα», λέει, ο γέρος, τρομαχτά.
«Το φορτίο είναι βαρύ, να το πάω στην πόλη δεν μπορώ, και θέλω βοήθεια γερή».

Μαρκούδης Λυκούργος

ΣΤ' τάξη
2ου Δ. Σχολείου
Μελισίων Αττικής

πνευματικά παιχνίδια

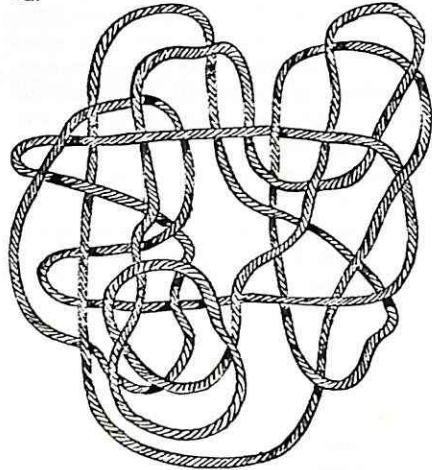
σταυρόλεξο

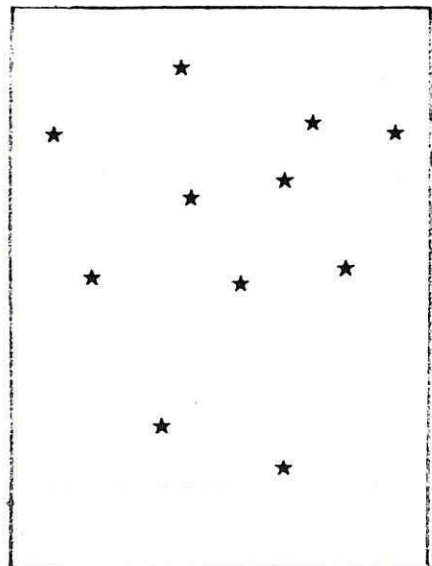
• Τα δεκαέξι σπέρτα του σχήματος σχηματίζουν πέντα τετράγωνα. Μπορείτε να μετακινήσετε τρία σπέρτα ώστε να σχηματισθούν τέσσερα τετράγωνα;

• Από ποσα διαφορετικά σχοινία αποτελείται το κουβαράκι του σχήματος; Μετρήστε τα.

• Πόσες ευθείες απαιτούνται για να απομνησθούν τα αστέρια που βλέπουμε σχεδιασμένα; Φέρτε αυτές τις ευθείες ώστε το κάθε αστέρι να μείνει μόνο του.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ

1. Στρατηγός του Μ. Ἀλεξάνδρου.
2. «...τώρα»: θαυμάσια ταινία του Φράνσις Κόπολα (1979) με τους Μάρλον Μπράντο, Ντένις Χόππερ κ.ά.
3. -Ο τροχός του πεδάλιου διεύθυνσης αυτοκινήτου - Καλλιτεχνία... τίτλος.
4. Αιώνιος, αθάνατος, ένδοξος.
5. Νότα - Βλήμα πυροβόλου (καθ.).
6. Βαρβάτο ἄλογο - Συνεχόμενα στο... σπίτι. - Βυζαντινή νότα.
7. Ο κάτοικος ἰαπωνικής χώρας.
8. Σκαλοπάτι (ὑποκ.).
9. Σπουδαῖος Γερμανός φιλόσοφος (1724-1804) - Μικρός προγῆτης της Π. Διαθήκης.

ΚΑΘΕΤΑ

1. Σημείες ουλλόγων ἢ σωματείων - Ο ἄριθμός 220.
2. Τὰ ἀναφερόμενα στήν ὑπόθεση.
3. Πέλημα παπουτσιού - Ἀσιατικό κράτος.
4. Ἐπτήδειο, ἄξιο - Ἀκίνητοποιεῖ.
5. Λαχανοπωλεῖα.
6. Ἀραβικό ἄρθρο - Τό μικρό ὄνομα της ἡθοποιῆς Νικηφοράκη.
7. Τό ζουμί τῶν ὀργανικῶν οὐσιῶν - Πόλη της Γαλλίας.
8. Πρόσωπο, φάτσα (καθ.) - Ο Πάδος ἰταλικά.
9. Ο σκόρος (καθ.) - Νησί τῶν Δωδεκανήσων.

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΜΕ ΛΕΞΕΙΣ

α) Τι γίνεται όταν ενωθούν μερικοί ὄρκοι μαζί;

β) Πως λέγεται εκείνος που συνηθίζει να χτυπάει τον γαϊδάρο του;

ΠΑΡΟΜΟΙΩΣΗ

Ερώτηση: Με ποιον μοιάζει εκείνος που μιλάει χωρίς να σκέφτεται;

Απάντηση: Μ' εκείνον που πυροβολεί χωρίς να σκοπεύει.

Κάθε θέμα της πρώτης στήλης έχει το αντίστοιχό του στη δεύτερη. Ποια είναι αυτά τα ζευγάρια;

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ

1. ΓΟΥΤΕΜΒΕΡΓΙΟΣ
2. ΚΑΡΛΑΥΛ
3. ΚΟΧΡΑΝ
4. ΙΨΕΝ
5. ΚΟΠΕΡΝΙΚΟΣ
6. ΜΙΡΑΜΠΩ
7. ΜΟΤΣΑΡΤ
8. ΚΕΡΕΝΣΚΥ
9. ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ
10. ΣΤΑΙΝΜΠΕΚ
11. ΖΕΕΜΑΝ
12. ΖΑΠΑΤΑ

ΚΑΤΑΓΩΓΗ

- a. ΝΟΡΒΗΓΙΑ
- β. ΓΑΛΛΙΑ
- γ. Η Π.Α.
- δ. ΣΚΩΤΙΑ
- ε. ΡΩΣΙΑ
- στ. ΜΕΞΙΚΟ
- ζ. ΓΕΡΜΑΝΙΑ
- θ. ΠΟΛΩΝΙΑ
- ι. ΑΓΓΛΙΑ
- ια. ΚΙΝΑ
- ιβ. ΑΥΣΤΡΙΑ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ

Στο λιμάνι του Πορτο Καλλιρόπουλε θα τα φορτώσουμε την Πέμπτη και το Σάββατο σαλπάρουμε για Ολλανδία.

- Τι θα φορτώσουμε, καπετανε;
- Έλα, καμμένε, τώρα μόλις στο είπα!

Ανέκδοτα

- Τι κομπος είναι αυτός στο μαντηλι σου;
- Μου τον έδωσε ο αδελφός μου, για να μην ξεχάσω να του ριξω το γραμμα του.
- Το έρριξες;
- Όχι, ξεχάσε να μου το δώσει!

Προσπαθούν να τον κανουν να κοψει τα υποκοριστικά, στην ομιλία του.

- Τελειωσε πια, του λεει ο πατέρας του, δεν θα σε ξανακούσω να λες βαρκακι, σπιτακι, ποταμάκι, παιδάκι, κτλ.

Την αλλη μέρα έχουν στο τραπέζι σπανακι και και ο μικρος πολυ σοβαρά ζητάει...

Μου δίνετε, παρακαλώ, λίγο... σπανι!!!

Ενας στρατιωτης εκανε προσευχη στο στρατο: «Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγιασθήτω τό...» καὶ δὲν μποροῦσε νὰ συνεχίσει. Δὲν θυμοῦταν τι ελεγε παρακάτω. Τέλος, ενας ἄλλος, που ἤθελε νὰ τον βοηθήσει, του λεει ψιθυριστά:

«Το ὄνομά Σου».

Τότε ο στρατιωτης, που εκανε προσευχη, χαιρετώντας στρατιωτικά φώναξε:

- Παπαδόουκας Στυλιανός!

(Συνέχεια από τή σ. 2)

ράφια, κι ἔφθασε στοὺς πρόποδες ἑνὸς λόφου, ὅπου ξεχώριζαν σάν φαντάσματα ὄρθιες καὶ πεσμένες κολῶνες, τὰ ἐρείπια ἑνὸς παλιοῦ ναοῦ τοῦ Ἡρακλέους. Τὶ νὰ ἤθελε ἄραγε τέτοια ὥρα σ' αὐτὸ τὸ ἄγριο μέρος ὁ Θράσυλλος; Ἀφοῦ πλησίασε ἀρκετὰ τὰ ἐρείπια, σιγοσφύριξε συνθηματικά. Κι ἀμέσως μιά ἄγρια κι ἀπαίσια μορφή πρόβαλε σάν φάντασμα ἀπὸ τὰ ἐρείπια.

- Ἦρθες, βρέ παλιόπαιδο; ρωτάει μ' ἓνα ἀπαίσιο χαμόγελο ἡ ἄγρια μορφή.

- Ὁ Θράσυλλος ὅταν πεῖ κάτι τὸ κάνει, Κρότωνα. Ἄς μὴν τὸν πιάνει τὸ μάτι σου. Μόνο μὴ βρίζεις, γιατί φεύγω, καὶ φεύγουν καὶ τὰ λῦτρα τοῦ Φιλοκλή.

- Τὶ νὰ σοῦ κάνω, βρέ μπόμπηρα, πού εἶσαι μικρός, ἀλλιῶς θὰ σ' ἔκανα ἀμέσως πρωτοπαλλικαρό μου. Ἀλλὰ γιὰ λέγε, γιατί βιάζομαι καὶ οἱ σύντροφοί μου περιμένουν νέα.

- Λοιπόν, ὅπως ἔμαθα, ὁ μικρός, σάν ἡ βραδυὰ εἶναι καλὴ, κάθετα καὶ μετρά τ' ἄστρα σ' ἓνα ξέφωτο τοῦ κήπου τους. Κοντὰ στὸν πάγκο πού κάθετα, εἶναι μιά μικρὴ πορτοῦλα, πού ἐνῶ ὁ Φιλοκλῆς καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ τὴν ἔχουν πῶς εἶναι κλειστή, ἐν τούτοις ὅμως αὐτὲς τίς ὥρες εἶναι ἀνοιχτή. Τὴν ἀφήνει ἀνοιχτὴ ὁ Σῦρος, ὁ μπεκρὴς δούλος τοῦ Φιλοκλή, πού βγαίνει τίς νύκτες καὶ μεθοκοπάει μὲ τὸν δικό σας τὸν Τίλωνα. Ἀπ' αὐτὴν τὴν πορτοῦλα μπορεῖ νὰ μπεῖ κάποιος σύντροφός σου καὶ νὰ τὸν μαγκώσει τὸν φιλαράκο. Κι ὅταν πιά θάναί μακριά, ὁ Φιλοκλῆς θὰ πληρώσει ὅσα ὅσα γιὰ νὰ τὸν πάρει πίσω.

- Ναί, Θράσυλλε, ἀλλὰ αὐτός ὁ Φιλοκλῆς εἶναι ὁ μόνος ἄνθρωπος πού δὲν τολμήσαμε ποτὲ νὰ πειράξωμε. Εἶναι ξέρεis καὶ φίλος τοῦ Πλουτάρχου πού τάχει καλὰ μὲ τοὺς Ρωμαίους. Καὶ ἂν μπεῖ αὐτός στὴ μέση, μὴτε ψῦλλος στὸν κόρφο μας.

- Ἐ, δὲν τὸ φανταζόμουν πῶς εἶσαι τόσο δειλός, ἐσὺ ὁ Κρότωνα, ὁ πιὸ ξακουστός ἀρχιληστής τῆς Βοιωτίας! Κρίμα στ' ὄνομα πού ἔχεις! Ἀμ' δὲ θὰ σ' ἤθελα γι' ἀρχηγό μου, ποτέ.

- Καλὰ, καλὰ, ἀνήλικο, θὰ γίνεi ὅπως θές. Φαίνεται πῶς αὐτός ὁ φίλος σου πολὺ σοῦ κάθετα στὸ στομάχι.

.....

Χωρίσανε. Κι ὁ Θράσυλλος, εὐχαριστημένος γιὰ τὴν ἐπιτυχία του, ἀπολάμβανε ἀπὸ τώρα μὲ τὴ φαντασία του τὸ «βουτυρόπαιδο», ὅπως ἔλεγε τὸν Χαίρεα, χεροδεμένο νὰ τὸν σέρνουν οἱ ληστὲς στὰ βουνά. «Θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ μὲ ποιὸν πῆγες νὰ τὰ βάλεις», ἔλεγε καὶ ξανάλεγε μέσα του...

Η ΑΠΑΓΩΓΗ

Τὸ ἄλλο βράδυ, ἐνῶ μιά μελαγχολικὴ ἡσυχία βασιλευε παντοῦ, ὁ Χαίρεας, καθισμένος στὸ ἀγαπημένο του παγκάκι, καμάρωνε τὸν Ὁρίωνα, τὸν διάσημο κυνηγό, πού εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ ἀγαπηθεῖ ἀπ' τὴν Ἀρτεμη. Νὰ κι ὁ Σκορπιός πιὸ κάτω στὸν ὀρίζοντα.

Αὐτὸς τὸν δηλητηρίασε μὲ τὴν δαγκωματιά του. Κι οἱ θεοὶ τοὺς μεταμορφώσανε σ' ἀστερισμούς...

Ἡ θεὰ τοῦ Σκορπιοῦ τοῦφερε κάποια ἀνατριχίλα στὸ κορμί καὶ μιά βαριὰ σκέψη, ἀόριστη κάπως, πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό του. Θράσυλλος καὶ Σκορπιός γίνανε ἓνα πράγμα. Φρίκη τὸν ἐπίασε καὶ τινάχτηκε σάν κάτι νὰ τὸν δάγκωσε. Βαριές προαισθήσεις κυρίεψαν τὴν καρδιά του καὶ σηκώθηκε νὰ πάει στὸ δωμάτιό του. Δὲν πρόφθασε ὅμως νὰ κάμει τὸ πρῶτο βῆμα καὶ ἓνα ἀπαίσιο χέρι τοῦφραξε τὸ στόμα.

- Ἄν κάμεις καὶ τὴν παραμικρὴ ἀταξία, τριάντα ἄνθρωποι θὰ σφάξουν ὅλους τοὺς δικούς σου. Εἶστε ὅλοι σας κλεισμένοι σὲ μιά φάκα...

Ὁ Χαίρεας δὲν πρόφθασε νὰ καταλάβει καλὰ-καλὰ τί συνέβαινε. Ἡ ὀπτασία ξανάρθε μπροστά του. Ὁ Σκορπιός! Ἐπεῖτα ὅλα σβῆσαν. Ἡ γροθιά τοῦ ληστῆ θὰ μπορούσε νὰ ζαλίσει κι ἓνα μεγάλο, ὄχι τὸ δεκάεξαχρονο ἄγορι.

Μὲ πολλὴ προφύλαξη ὁ ληστής βγῆκε ἀπ' τὸν κήπο στὸ δρόμο, ὅπου δυὸ ἀπ' τοὺς συντρόφους του περιμένανε ἐκεῖ κοντά. Προχωρήσανε αὐτοὶ μπροστὰ κι ὁ ἄλλος πίσω, γιὰ νὰ παρακολουθοῦν μήπως εἶναι κανεὶς στὸ δρόμο. Ἐτοί φθάσανε ἔξω ἀπ' τὴν πόλη, στὴν ἀρχὴ τοῦ δάσους, ὅπου δυὸ ἄλλοι σύντροφοι περιμέναν μὲ ἓνα ἄλογο. Φορτώσανε ἀπάνω τὸν Χαίρεα, καβαλλίκεψε κι ὁ ἀπαγωγέας, καὶ μέσα στὴ νύχτα μαῦρες σκιὲς προχωροῦσαν κουβαλώντας τὸ κατημένο τὸ παιδί λιποθυμισμένο.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Επίσημο γεύμα του Προέδρου της Τουρκικής Ένωσης 'Ερυθράς' Ημισελήνου προς τιμήν του Προέδρου μας

Επίσημο γεύμα του Πρέσβους της Ελλάδος στην Άγκυρα, προς τιμήν του Προέδρου μας
Τό Διοικητικό Συμβούλιο της Τουρκικής Ένωσης 'Ερυθράς' Ημισελήνου και ή Έλληνική Αντιπροσωπεία

